

Светлина след смъртта

Ваня Червенкова

Диана Касим редактор
Ралица Василева коректор
Николай Киров художествено оформление
Александър Цветанов корица
Ралица Василева пред печат
© "Никсън лимитед" ЕООД – издател
© Ваня Червенкова, 2006 г.
ISBN 10:954 91958 1 3
ISBN 13:978 954 91958 1 1
е та11:svetlina_sled_smurtta@abv.bg
Всички права запазени!

... С благодарности към моето семейство
мама, татко, сестра ми и дъщеря ми,
които бяха най-близо до мен...

... С благодарности към екипа на доктор Савова – отделение "Реанимация" и на доктор Славов – отделение "Гръдна хирургия" към Многопрофилна болница за активно лечение "Св. Анна" Варна, АД.

С благодарности към доктор Петрова и м.с.Тодорова от Центъра за Спешна медицинска помощ – гр. Варна.

... С благодарности към всички хора, които ми помогнаха да оцелея!...

Скъпи читатели!

Дълго време мислих, преди да разкрия частица от себе си, след всичко, което преживях. Дълго време мислих, дали да бъда напълно откровена пред толкова голяма аудитория и дълго време мислих, дали да се съглася да покажа следите от онзи миг, който преобърна живота ми и който няма да забравя никога до края на целия си съзнателен живот. Това ще е изповедта ми, това ще е разголената ми душа, такава каквато е всъщност – без цензура, без редактиране, без плагиатстване. Ще бъда аз! Ще бъда себе си! И зная, че трябва да ви предам всичко това, за да изпълня мисията си достойно и по човешки.

Ще ви разкажа за детството си, за дните като девойка, които така и останаха най-щастливите в живота ми. Ще ви разкажа за това, как една майка е способна да се бори, как една жена може да победи, ще ви разкажа за живота и за смъртта, за човешката болка, за ужасното страдание, за ужасите, през които преминах, за добротата, за любовта, за прощката, за щастието, за вярата – за всичко ще ви разкажа!!! Ще ви предам онези тайни, които видях там горе, откъдето малцина се връщат, ще ви предам онова, което Великата сила, наречена БОГ, ми помогна да разбере и което трябва да предам на колкото мога повече хора по света, за да разберат в тези трудни, динамични и глобални във всякакъв аспект времена смисълът на човешкото съществуване, смисълът на живота и смисълът на смъртта!

Мнозина от вас ще се запитат в този миг, а защо и на смъртта? Нима тя има смисъл и нима можем да го осъзнаем, след като вече не сме живи? Да! Аз съм една от малкото щастливки, които се радват на милосърдието на Господ, защото съм била там,

където малцина са били, защото съм се върнала оттам, откъдето почти никой не се връща. Така сме устройени, такива са везните на човешкото битие живеем, а след това умираме! Такава е част от формулата на нашето съществуване.

Никога преди това не съм се замисляла върху философията на живота, може би забързани в нашето ежедневие, сме изгубили нишката, оставена ни от нашите прародители, които с мъдростта си и съзидателната си духовна сила са ни завещали живота толкова хубав и толкова прекрасен, а ние, забравяйки кои сме, samozабравяйки се дори, го правим толкова пошъл и грозен. Може би тук е мястото и сега е времето да се обърна към убийците си и да им благодаря. Да! Защото зная, че те ще прочетат тази книга.

БЛАГОДАРЯ ВИ!!!

Защото едва сега разбирам толкова неща, до които никога нямаше да стигна, ако не бяхте произнесли и изпълнили смъртната ми присъда. Едва сега съм такава, каквато Бог ме е създал и каквито всички трябва да бъдем. Вие ме убихте, но не успяхте да убиете вярата ми, не успяхте да отнемете душата ми, не успяхте да смажете сърцето ми. Няма да ви намразя за това, което ми сторихте, макар че направихте живота ми много труден, на моменти непоносим. Започнах отначало след целият този кошмар, намерих сили да се изправя и да продължа, макар и с похабено тяло и смазана душа. Сега пък аз ще ви разкажа за онзи свят, в който вие ме пратихте и от който аз се завърнах. Ще ви подаря Прощката си и Любовта си, защото само аз зная, че това е единственият начин да спася не само себе си, но и да се спаси цялото ни човечество!

Дълго е моето предисловие, а колко много имам да ви казвам! Започнах тази книга от мига, в който можех поне малко да движа ръката си. Преди цели две години. Беше разкъсана от куршумите и плачех, не знаех дали ще мога да държа нещо в ръката си изобщо. После спрях, защото последваха нови операции и отново дълги месеци на възстановяване. Отново продължих, пишех и плачех, задавах се в сълзите си, беше ми трудно да преживявам всичко наново. Късах листовете и със седмици не исках да ги виждам. Отново сядах и пак продължавах, борех се със спомените си, които така и не успях да залича. Но нали самият Пушкин беше казал:

"Онова, което се запомня се пише дълго, а онова, което се пише бързо, се забравя бързо".

Така и аз, мили хора. Искам книгата ми да остави у вас дълъг и траен спомен, да остави онзи белег в душата ви, който ще ви накара да се почувствате по добри и по значими не само за вас самите, но и за хората около вас. Искам да докосна сърцата ви, искам да ви накарам да промените вашата философия, да погледнете по друг начин на съществуването си, искам да ви подаря част от себе си и от онова, което най вездесъщият ми подари Самият ГОСПОД БОГ!!!

I ЧАСТ УБИЙСТВОТО

27.07.2003 г. *денят, в който ме застреляха,
и който аз наричам вододелът в моя живот.*

Курортен комплекс "Св.св. Константин и Елена" грандхотел "Варна".

Утрото предвещаваше да е добро! Беше прекрасен юлски ден! Току що се пробуждах в стаята на хотела. Отворих очи и погледнах наляво. Усмихнах се, защото там дъщеричката ми Никол протягаше ръце и се излюповаше. Кой знае какво беше

сънувала, но мигаше с гъстите си мигли на пресекулки и аз неволно се засмях. Спомних си дните, когато тя беше малко бебе и как по същия начин се събуждаше тихо, спокойно, гледайки ме с големите си красиви очички.

Добро утро, мамо!

Я, кой се е събудил?!

В стаята спеше вдясно от мен моята приятелка, която тогава много обичах и приемах безрезервно Елена. Станах и излязох на балкона. Гледката беше невероятна. На преден план виждах градинки, окъпани в добре поддържана зелена трева и различни видове цветя. Земята беше като пъстроцветен килим, а в далечината морето блестеше като изумрудено. Виждах прекрасното синьо небе и усещах полъха на морския бриз.

"Какво ли повече му трябва на човек?" си помислих. Колко малки неща могат да го направят толкова щастлив".

Ваня, коя първа ще ползва банята? чух гласът на Елена, а Никол дори не изчака отговора. Реши да използва привилегиите си на най мъничка и се шмугна набързо там. Пригответихме се и трите излязохме от стаята. Закуската беше до 10.00 часа, а ние държахме не толкова на нея, колкото да огледаме кои са другите гости на хотела, какво е обслужването, както и да погълнем сутрешната доза горчиво кафе. Спомням си, че гостуващите бяха повече чужденци, а от съседната маса виждах познато лице от екрана на българската телевизия. Беше много топло и ние побързахме да се изнесем на шезлонгите около басейна на гранд хотел "Варна".

Денят всъщност започна нормално и с нищо не предвещавахе да е по различен от другите. Знаех само, че е християнският празник "Свети Седмочисленици" и "Свети Пантелеймон". Бях решила в късния следобед да посетя единствената църква в комплекса и да се помоля за тривиалните "здраве, късмет, щастие"... но не и за Живот! Не и за живот, за Бога!

Кой е предполагал тогава, че убиецът от сутринта ме е дебнел?

Не съм го допускала даже и в най лошият сценарий! Не съм очаквала подобно нещо да ми се случи, по дяволите! Никога не съм предполагала, че може да съм наранила някого дотолкова, че да заплащат за това с живота си. Не с друго, а с живота си!!!

Сега, правейки ретроспекция на паметта си и връщайки спомените си назад, се сещам, че по голямата част от деня прекарах във водата. Времето беше много топло и аз и Никол не излязохме от басейна. Тя беше толкова весела и щастлива. Нали знаете, децата обичат много водата и от мънички стоят в нея, докато пръстчетата им не побелеят и не се набръчкат.

Срещу нас на басейна бяха певицата Нели Рангелова със съпруга си и малкият им син. Спомням си ясно, че детенцето им загуби във водата някакво златно кръстче, изплъзнало се от крехкото му вратле кой знае как, а Никол имаше очила маска и правеше безуспешни опити да му го намери. Наоколо гъмжеше от радостни викове, хората се радваха и се наслаждаваха на почивката си, която служителите от гранд хотела знаеха как да направят пълноценна.

Чудно, но този ден с Елена не си говорихме много, за разлика от всяко друго ежедневие, но може би от топлината, а може и поради факта, че аз повечето време лежах по гръб в басейна и гледайки ясното небе, си повтарях наум години преди това наизустената от мен молитва "Отче наш". Не зная защо наистина. Просто я повтарях непрекъснато и в мен нахлуваха спомените от обстоятелствата, които ме накараха преди време да я науча наизуст. Спомнях си и моята баба, която аз толкова много обичах, че си я казваше сутрин, когато стане и вечер, когато си легнеше. Бях сама със себе си! Спомням си също, че към обяд започнах да плувам под водата и присъщо за ината ми се стараех да издържам колкото може повече под водата без въздух.

Бях във вътрешния басейн на плувният комплекс. До Мен безгрижно ди джей Дамян играеше с детето си. Знаете ли защо споменавам тези имена? Защото познавайки ги лично, те са се запечатали в съзнанието ми и когато след време примерно се срещнах с Нели Рангелова на сватбата на Деси Слава във Велико Търново, споменът ми за деня изплуваше в съзнанието ми и се притеснявах подсъзнателно да не се върнат събитията от онзи злокобен за мен ден. Дори поговорих за това тогава с нея и със съпругът ѝ, и въпреки че обстановката на сватбата на Деси, както и настроението бяха повече от приповдигнати, аз се борех със спомените си.

Но да се върна под водата в басейна. С всяка дължина разстоянието, което преодолявах без въздух се увеличаваше и аз бях много горда от себе си. По късно разбрах и си дадох сметка, защо Бог ме е подготвил за това. Защо до последния момент преди разстрелът ми тренирах до откат в боксовата зала? Просто по този начин съм разширявала белия се дроб, който само след няколко часа щеше да ми бъде така необходим. В този момент убиецът ми е гледал, следял и дебнел. Чакал е най удобния момент ...да ме **УБИЕ!** Сега като си помисля и визуализирайки цялата ситуация се питам:

Господи, какъв ли трябва да бъде човек, за да дръпне спусъка на оръжието на няколко метра от мен? Коя ли майка го е родила и какво ли детство трябва да е имал, за да бъде толкова душевно осакатен?

Много често съм си задавала тези въпроси, дори сега, когато пиша, снимката на фоторобота, който полицията тогава разпространи по медиите, ме гледа от стената. Често гледам лицето му (няма значение дали е такова, каквото е нарисувано от криминалистите) и си задавам въпроса:

Какво ли точно изпитва човек, когато убива, виждайки кръвта и гърчещия се пред него смъртник? Дали в този момент е с ясно съзнание или под въздействието на някакъв наркотик, и дали той няма да му попречи или напротив ще го концентрира, за да може да се прицели по добре? Дали пък не е някой фанатизиран наемник, който да е стимулиран от проклятието на финикийските знаци?

Наистина много често съм си мислила:

В мига в който убиваш, потрепва ли ти сърцето, а може би ръката? Дали после се гнуси от това което е извършил и стои под душа с водата, за да отмие греха му, дали повръща? Дали заспива спокойно в същата нощ или взема транквиланти, за да притъпи сетивата си и да затвори очи? Дали със същите тези ръце докосва жена, има ли деца, милва ли ги, целува ли ги? Дали си спомня лицето ми, сещайки се за мига, в който е посегнал да ме екзекутира, какво ли е почувствал след като е изпразнил пълнителя?

Боже мой!

Колко вечери преди да заспя съм си задавала тези въпроси какво именно изпитва човек когато **УБИВА?** Защото аз мога да ви разкажа какво изпитва човек когато **УМИРА!!!**

Не зная дали смъртта при всички настъпва така. Много преди аз да се срещна с нея бях чела книгата на Реймънд Моуди "Живот след смъртта". Знаех, че почти всички умиращи изпитват почти едно и също, виждайки еднакви неща, независимо от пола, възрастта, етноса или религията, която изповядват. В много разговори "пост фактум" с лекари, учени, атеисти, скептици и какви ли още не опоненти, с които съм водила спор, съм доказвала, че това не е вследствие на външна сугестия, не е фантазия или следствие от загубата на кръв, на кислородна недостатъчност, химически процеси, които настъпват в мозъка, нито пък е резултат от упойките и т.н.

Факт е, че има Живот след биологичната ни Смърт! Това е факт, мили хора! Съществуването на Великата сила (която ние, човеците, наричаме Бог) е факт!!!!

Както е и факт, че рано или късно се изправяме пред Светлината и разбираме колко кратък и нищожен е човешкият ни живот!

Но нека се върна в последните часове от моя предишен живот. Никол, аз и Елена се върнахме в хотелската стая изтощени и набързо се изкъпахме и преоблякохме. Не зная защо, но имах странното усещане, че някой е влизал, че някой е бил тук в наше отсъствие. Нещо ми подсказваше, че някой тук е влизал... Махнах с ръка докато вземах душ, водата се стичаше по тялото ми и някаква невидима сила присъстваше около мен.

Въобразявам си! Какви са тези мисли от мен? Навярно е била камериерката. С тези мои интуиции, а и какво ли има да вземат от стаята? Глупости! Хората бяха поставили магнитни карти, имаше охрана в хотела, камери в комплекса. Ох, с тези мои псевдоусещания! Я се стегни, Ваня!

Не исках това да го споделям нито с Елена, нито с Никол. Защо да ги безпокоя излишно, а и моите усещания бяха просто мои. Още повече аз се боях от дребни крадци, все пак имах фирмени часовници, бижута, маркови дрехи, пари... Просто опасенията ми бяха от този род, но да съм допускала тогава, че професионален наемен убиец е влизал в хотелската стая!!!!?? Господи!!! Никога!!! Ако тогава съм можела да го зная... Сещате ли се какво бих направила?

Излязох от банята и помолих Никол да ми подаде един от парфюмите. Силно се напарфюмирах (хм, обичах да го правя понякога) и... ах, тази миризма. Знаете ли защо си я спомням? Защото и Никол и аз до ден днешен не я понасяме. Подсъзнателно ни връща в този ден и от очите и на двете ни някак неусетно бликват сълзи. Жалко, парфюмът беше страхотен, но и до ден днешен пазя флакона с неговото съдържание и рядко посягам към него. Кога ли? Когато се борих със спомена си, нарочно пръсках в стаята с този аромат, за да мога да го преодоля, умишлено причинявах това и на детето, но тя се разплакваше и напускаше стаята като стрела, а аз стоях мазохистично, докато пресъхнеха сълзите ми. Ще си кажете що за терапия е това? Така постъпвах със себе си, не само си причинявах това с парфюма, но и с много още неща, които ще ви разкажа.

Господи като си помисля колко много сълзи съм проляла оттогава? Все се питам:

В състояние ли е човешкият организъм да произвежда толкова много течност дори? Сещам се сега за една мисъл на американския писател Франсис Гарт:

“Колкото и горчиви да са сълзите, които замъгляват погледа ни, времето и търпението ги изсушават.”

Така беше и при мен. Толкова много сълзи изплаках, че в един момент организъмът ми спря да произвежда. Притесних се, че ставам безчувствена, че сърцето ми започва да се вкаменява. Вярвайте ми, мили хора, който не е чувствал тази болка рядко вярва, че тя съществува! Гледах в една точка и светът свършваше за мен. Затварях очите си сухи и се отваряше бездна пред мен. Онази, която ме погълна и ме отнесе в безвремието. Господи, питах се какво ставаше с мен?

Все пак в късния следобед, в онзи злопаменен за мен ден посетихме църквата.

Мамо, моля те купи ми това!

Вървахме в тясната търговска алея към параклиса.

Мамо моля те, и това.

Никол весело подскачаше около мен и се умилкваше, както когато искаше нещо да и се купи. Хм, май всички деца стават толкова добрички, когато си просеха подаръци. А аз не я лишавах от нищо. Все пак я бях лишила от най скъпото – татко, и се стараех да компенсирам с друго – подаръци, почивки, глезотийки. Колко глупаво съм разсъждавала тогава, но нали знаете? Всъщност самотните майки ще ме разберат. Ние обграждаме с цялата си обич и внимание рожбите си, защото знаем, че сме им единствени, мислейки, че така поне малко ще наваксаме загубата или липсата на другия родител.

Вървахме трите и се смеехме, бяхме толкова безгрижни и щастливи. С Елена винаги имахме за какво да си говорим, а освен това тя имаше страхотен съпруг, който беше изключително толерантен към нея и навсякъде я пускаше с мен.

Дни преди това бяхме отседнали с мои приятели от Русия отново в същия хотел. Бяха ми на гости и искаха да разгледат нашето Черноморие и да преценят могат ли да инвестират тук. Единият от тях, Аслан, беше мой съдружник от много години в една от фирмите ми и заемаше специално място в моя живот, както и в сърцето ми. Другия Осман, беше един от най успешните предприемачи на Москва, а третия беше висш държавен служител в руското правителство.

Два дни преди това ги изпратих до аерогара «София» и имахме уговорка да се срещнем на конни надбягвания в Германия само след седмица две. Това беше страстта на Осман и го разбирах. Обичаше конните състезания, сафари, лов, риболов. Позволяваше си да си достави тези удоволствия във всяка точка на Земята. С една дума се очертаваше едно безгрижно лято, изпълнено с много емоции, а после и чудесен бизнес с такива хора около мен. Да, обаче Господ беше подготвил други планове за мен, и аз трябваше да посрещна съдбата си!

Вървахме трите по алеята, но зад нас е вървял и още един човек, този, който бе причина да посрещна гореспоменатата си съдба КИЛЪРА!!!

Влязох в църквата, беше ми неудобно, защото бях по къси панталонки. Дадох на Никол парички да си купи свещи, а Елена остана зад нас. В двора на църквата видях маг Астор и някакви негови роднини, които май се подготвяха за кръщение, защото всички бяха облечени официално, а с тях имаше малко дете. На техния фон аз с моите къси панталонки изглеждах даже греховно, но пък влязох с отворено сърце и чисто съзнание, за да отправя молбите си към Бог, който винаги е бил благосклонен към мен. Винаги ме е закрилял и всичко за което съм го молила в живота си съм го имала, с изключение на едно на мъжа, с когото се разделих няколко години преди това.

Само това не ми даде Господ, само тази моя молба не изпълни, въпреки, че сега като си помисля, страданието ми от нашата раздяла беше толкова силно, колкото това на смъртта ми. Молих го толкова години, молих Бог толкова много да ми го върне, адски много го молих, но той и не искаше да чуе... Уви... Това вече е затворена страница в живота ми и аз съм благодарна за това. Може би така е трябвало да бъде, защото човек не може да избяга от съдбата си.

Това е друга тема, която аз почти никога не засягам, защото е много болезнена за мен, защото ако успях да преодолеем смъртта си и това ми даде сила да живея, то от тази раздяла част от мен и от душата ми се загуби. Оставих сърцето си на тази любов и нито една терапия, нито една емоция, нищо не можа да я замести с нищо дори подобно! Единствено тук ще си позволя да разкажа за тази мъж. Много пъти са ме разпитвали, много журналисти са ми задавали въпроси в този аспект и винаги се пазех. Искан да скрия болката си и да не показвам, че съм слаба. Тук ще си позволя да разкрия всичко и ще се обърна към него, защото той така и не намери сили, нито има достойнството да ми обясни, защо си тръгна онази сутрин през 2000 година, просто ей така си тръгна и

ми каза, че до седем дни ще ми даде отговор, дали ще свърже живота си с мен завинаги или ще се разделим.

Още чакам тези седем дни, защото тогава времето спря за мен. Знаех, че съм обречена, но исках да разбера защо? Зная само, че искам той да бъде щастлив, истински щастлив, и хората, които толкова много помогнаха да се разделим, искам да знаят, че съм им простила! А това е важно, защото аз най-добре от всички ви зная, че прошка се взема, но и прошка се дава, защото колкото и да мислим, че писаното в светото писание за Страшния съд е някакъв вид догма за манипулация на съзнанието, колкото и да не вярваме в детските приказки за Свети Петър и ключовете към Ада и Рая – уви, скъпи хора – това е факт!

Преди време, когато не осъзнавах това, плачех и се молах, плачех и страдах, ако го има Бог горе на небето и си казвах: "Господи, аз нямам вина, Ти виждаш всичко, помогни ми да преодоля това, дай ми сили да издържа на тази раздяла и Те моля, ако през тези години съм проляла литри сълзи, то нека тези, които ми причиниха това да пролеят толкова, колкото моите, нито по малко, Господи, нито повече". Сега осъзнавам колко не съм била права.

Имах добър приятел, лекар от "Пирогов", Любомир, който почина (лека му пръст), и който често е бил свидетел на сълзите ми и дори понякога неадекватните ми постъпки. Той често ми казваше: "Остави нещата в Божиите ръце, остави всичко на небесните сили". Сега зная, че ме закриля и често ме гледа отгоре. Благодаря посмъртно на този човек, който беше едно изключително сърце, невероятен интелект и безкраен ерудит.

С него се запознахме при ясновидката Вера Кочовска, при която отидох тогава да търся помощ, защото раздялата ми с Антон се отрази много зле на здравето ми, а Любо беше един от най-добрите ѝ приятели. Зная, че тя също го обичаше по своему и правеше много за него. Тогава не можех да разбера защо Любо не импонираше на болката ми и ме извеждаше от църквите, когато отправях към Бог такива молби. Сега ми става тъжно, като си спомня колко нощи ме е прибирал от улиците, където се разхождах сама и плачех, колко пъти, когато ме е нямало вкъщи и не съм вдигала телефона, ме е намирал, коленичила пред иконите на църквата "Св. Георги" (тогава имах жилище там). Колко много ми е помогнал да преодоля адското страдание, колко пъти ме е свестявал, когато губех съзнание след изтощителни пости и напразни молби към Бога да ми върне Антон. Такъв си беше – състрадателен и прекрасен приятел! Сега вече осъзнавам защо е правил всичко това с мен!

Уви, човек трябва да мине през много болка и страдание, за да разбере истинският смисъл на своето съществуване, философията на живота си. Когато човек се освободи от лошото, от гнева, от омразата, когато премине през скръбта и тъгата, тогава се пречиства и започва да гледа на света по друг начин.

* * *

Връщам се към църквата, в която се молихме аз, Елена и Николчето. Излизайки от нея, спонтанно взех решение да отидем до Варна на гости на сестра ми. И без това, откакто години преди това се преместих да живея в София, се виждахме много рядко и ми липсваше понякога много.

Бях с колата и потеглихме към Рибния пазар на града, за да купя някаква специална риба, която Елена поиска. Влязохме вътре и ми стана смешно, че се засичаме отново с мой приятел Пламен, който засякох точно преди да тръгна от София (оттогава съм му казала, че не искам да го виждам на шега), но той беше последният човек, когото помня. Излязох. Детето и Елена бяха зад мен. Запътих се да взема диня и

помолих жената, която ги продаваше да ми помогне да я занеса в колата. Тя се съгласи, разбира се.

Тръгнах към колата, детето се забавяше след мен вече с метри, протегнах ръката си да изключи алармата на колата и на един или два метра от мен чух изстрели! О, Боже!

В първия момент не осъзнавах, че това са куршуми, мислех, че са пиратки, дори изругах наум, че някой по това време си играе. Изстрелите не спираха. Чувах ги ясно и отчетливо. Чувах ги с ушите си и ги усещах до мен. Не осъзнавах какво става. За части от секундата се досетих, че това са изстрели от пистолет. Господи!!! Инстинктът ми на майка сработи светкавично. Започнах да се озъртам за детето, да видя къде е, какво ѝ е. Съзнателно разбирах, че нещо става и си мислих да не се случи нещо на малкото ми същество. За миг не съм си и мислила, че тези изстрели са насочени за мен. Чувах страшен шум, много непоносим силен шум – 1,2,3,4,5,6,7,8,9. . . . , пронизващ ушите ми и изведнъж спряха. Не виждах детето, въртях се безпомощно и не разбирах какво става. Погледнах жената пред мен и усетих по неопикуемият ужас в очите ѝ, че нещо става с мен. Не мога да ви опиша изкривената ѝ физиономия.

Ако ѝ попадне тази книга, то моля тя да ми прости. Представете ли си какво е изживяла, виждайки ме цялата в дупки, от които пръскаше кръв? Разказвам ви го в сегашно време, просто защото аз го видях. Погледнах се и, Боже, от мен струеше кръв! Същите онези куршуми бяха пронизали главата ми, тялото ми, ръката ми и от мен шуртеше кръв!!! Ярка, червена, гъста, хлъзгава и топла!

Сега като пиша си спомням моята баба на село, когато колеше на дръвника кокошка или петел, как от него хвърчаха струи кръв и как животното, подскачайки без глава, умираше в конвулсии и гърчове. Сигурно и аз съм била за околните това. Погледнах се и осъзнах, че съм застреляна... с много куршуми. От гърдите ми бликаше със страшна сила струя кръв, която с всяко вдишване на въздух ставаше по силна. Отвсякъде струеше кръв от главата ми, от гърдите ми, от ръката ми, от раменете ми... Инстинктивно с ръка запусих най голямата струя между гърдите ми. Усещах консистенцията на кръвта гъста и топла.

Започнах да вдишвам въздух, който по дяволите, не ми стигаше. Пак полагах всички усилия да вдишвам и пак струите се увеличаваха. Започнах да се давя. Издавах страшни звуци. Хриптях. Давех се, за Бога, в собствената си кръв. Не знаех какво да правя да пестя кръвта, която изтичаше или да се боря за капка кислород, който ми беше жизнено необходим. Не ме болеше!

Стана ми топло и в този миг осъзнах, че умирам. Усещах как губя силите, кръвта си, усещах, че животът ми се изплъзва, усещах, че си отивам... В този миг... погледнах нагоре към небето, там потърсих спасението си. В този миг единственото, за което се сещах, беше той ВЕЛИКИЯТ ГОСПОД БОГ!!!

Все още се държах на краката си, но чувствах, че губя живота си. От цялата си душа, от всяка частица на тялото си отпратих... ЗОВ ЗА ПОМОЩ към Господ! Молих го да не умирам, молих го да ме остави жива, молих го заради моето същество, заради дъщеря ми Никол, която беше някъде зад мен и виждаше и осъзнаваше всичко. Ако знаете само как го молех!!!! Три години вече се мъча да повтора силата на тази молитва, но не става, не се получава.

Това са моменти, които може би само веднъж човек изпитва в живота си, и за които мнозина учени не могат да дадат обяснение. Аз зная, че изпитах нещо нечовешко в този миг. Чувствах, че краката ми не ме държат повече, усещах умора, адска топлина..., но се молех!

Не спирах! Молех се до последният си дъх, докато можех да се боря за живота си. Давех се, хриптях, издавах страшни звуци, залитнах, но положих сили да стоя

изправена, протегнах ръцете си, защото мислех, че там горе на небето е моето спасение и пак се молех. Всяка фибра от тялото ми се молеше, всяка клетка отправяше вик към Бога за спасение...!!!

Тогава... тогава стана и чудото. Вдясно от мен видях малка, идваща към мен СВЕТЛИНА] Колкото повече се приближаваше толкова по голяма ставаше. Невероятна светлина не бяла, не жълта, цвят..., нямащ земен аналог! Застана пред мен и ме обля. Чувах глас, не, не го чувах, усещах го с челото си, с мозъкът си, той ми казваше:

Спокойно, Ваня, ти ще живееш!

За части от секундата мина мисълта ми за Никол и докато попитах Светлината и докато измоля за живота си заради нея, отново чух:

И Никол ще видиш, а сега ела с мен.

Аз се срутих на земята и усетих как душата ми се отделя от тялото, което остана там долу на паважа безжизнено, свито под огромна локва кръв!

Изведнъж се понесохме със Светлината, понесохме се нагоре. Виждах всичко наоколо с моите очи, но не усещах тяло. С моите си човешки очи виждах целият ужас, в който оставях дъщеря си. Тя се беше свила на топка, притиснала ръчички към телцето си. Беше в шок! Исках да се върна да я прегърна, а не можех, усещах, че съм неподвластна на себе си. Раздирах се от болка по нея, разкъсвах се между желанието на майка да се върна и новото ми усещане за любов и покой!

Издърпаха Никол под някаква сергия и я скриха, убиецът можеше да посегне и на нея, а тя с изкривено лице плачеше и осъзнаваше, че може би вече е без майка.

Господи, какво бях сторила в живота си, че ме наказваш така? Господи, защо? Защо аз? На кого ще я оставя, та аз съм й единствена, Боже...

Разкъсвах се от ужас и същевременно ясно осъзнавах, че отивам, за да се срещна със съдбата си и да дам отчет живота си. Моето земно време беше изтекло, а там горе течеше по друг начин натам се бяхме понесли със Светлината!!!

II ЧАСТ В ОТВЪДНОТО

Отново не мога да сдържам сълзите си. Ако те течаха в предните страници от спомена и трагедията, която преживях, връщайки се назад, то сега не се стичат от наново изживяната смърт, а от нещо по велико, от срещата ми с Бог.

Зная, че не само вярващи хора ще прочетат тази книга, зная, че тя ще попадне в ръцете на всякакви хора, но искам да знаете всички, че аз мога и имам правото да говоря, защото съм надхитрила смъртта, преборих се с нея и се завърнах от отвъдното, където, вярвайте ми, рано или късно всички ще отидем.

Благодаря на Бог, че беше толкова милосърден и великодушен към мен. Всъщност аз от мъничка съм негова галеница и като едно любимо дете получавах всичко, за каквото се сещах, но този път, ах, този път... въпреки греховете, които съм вършила, беше отново невероятно благосклонен да покаже любовта си към мен. И не само това, Той ме въведе в част от тайните на Сътворението и в тайните на Смъртта.

Бях в един свят, мили хора, който няма нищо общо с нашия. Там времето и пространството са други, формите и усещанията са коренно различни от нашите. Тук наистина ще ми е много трудно, защото за много от нещата няма земен аналог и трудно ще мога да ви пресъздам всичко както искам. Думите и епитетите, въпреки богатството и многообразието на нашия език са малко, за да ви опиша какъв е онзи свят. Всичко,

което мога да разкажа ще е минималистично казано, а как искам да мога да ви го опиша.

Ще ви разкажа за прага на смъртта и за срещата ми с Бог през моите очи, ще ви разкажа за отвъдния свят, защото зная, че всички рано или късно ще отидем там. Всеки от нас, независимо какъв е ще умре, защото това е единственото неизбежно нещо, което е повече от сигурно. Още от древни времена хората са си задавали тези въпроси:

Какво става, когато умрем, къде отиваме ние, има ли живот след смъртта, бил ли е някой там? Има ли наистина Бог, както всички знаем, независимо дали вярваме в неговото съществуване?

Смъртта най голямата мистерия, с която човечеството някога се е сблъсквало! Трябва ли да бъде мисълта ни смразяваща, говорейки за нея, или това е форма на друго превъплъщение, а може би преходна форма на живот!!! Срещаме ли наистина Бога, както всички световни религии третираят този въпрос? Какво остава от нас? Онова там горе свят на Небесните врати ли е или пламъците на Ада? Какво става, когато времето тук на Земята за нас спре?

На тези и на много още въпроси историята ни дава непълни и объркани отговори. Почти във всички световни вероизповедания хората търсят Бога, но въпреки това, Той става недостижим за нас. По какъв начин бихме могли да разберем за неговия произход, докъде се простира Той? Той няма нито начало, нито край. Тайната на Създателя е обобщена от цар Давид, който казва:

"ПРЕДИ ДА СЕ РОДЯТ ПЛАНИНТЕ И ДА СИ ДАЛ СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ЗЕМЯТА И ВСЕЛЕНАТА ОТ ВЕКА И ДО ВЕКА ТИ СИ БОГ!" (Соломонови притчи 8:25)

Всички ние говорим за Господ, но много от нас не вярват, че го има. Може би защото никой не го е видял, не го е докосвал, а тези, които са имали тази привилегия, са малцина по света. Е, аз съм една от тях. Аз срещнах смъртта лице в лице, срещнах и общувах с Бога и затова искам да ви разкажа, макар че много хора по света пишат за нея, малко са тези, които са надхитрили смъртта и са успели да се изтръгнат от нея.

Много преди да ми се случи всичко това и аз съм си задавала тези въпроси. Още от дете гледах звездите, луната, слънцето, наблюдавах природата, изчетох хиляди страници и научни трудове, за да дам някакво обяснение на себе си как сме създадени, откъде идваме и накъде сме се запътили? Сами ли сме във Вселената и коя е онази могъща сила, създала всичко в такъв закономерен синхрон. Исках да разбера значението на космическите закони...

Минах през Библията и Корана, Талмуда и Махабхарата, тибетската книга Канджур и египетската "Книга на мъртвите", свитъците на Наг Хамади и Кумран, минах през цели епохи и трескаво търсех отговор на въпросите си. Запознах се с египетско халдейската цивилизация, гръцко римската и западноевропейската, древно индийската и старо персийската епохи. Изучавах години наред Херметическото учение на Великият Адепт Хермес Трисмегист, запознах се с династиите на великите фараони, китайските владетели, четях и за най древната религия на света Бонпо. Издирвах до педантичност всяка подробност за човешката цивилизация.

Едва след моята "смърт" осъзнах, защо цар Соломон е поискал от Господ само мъдрост. Сега едва разбрах, колко важно е човек да следва онова, за което е призван. Онова, което преди правех с живота си инстинктивно, сега следваше своя логичен път.

Не искам да поучавам никого, защото уважавам свободната воля на всеки. Но искам да помогна на хората да не се плашат от смъртта, а да я посрещнат един ден достойно, искам да им разкажа за онзи свят, в който богоизбрани няма и където всички сме равни, искам да им помогна да научат уроците си тук, долу на Земята, за да вземат

там горе изпита си с отличен, защото с всяка изминала секунда от нашия живот се приближаваме към нея нейно величество Смъртта!

* * *

Безжизненото ми тяло лежеше пред колата в огромна локва кръв. Светлината ме грабна и ме понесе нагоре. Усещах се лека, прозрачна и някак си неестествена. Видях лицето на Елена, то беше сковано и издаващо неопишуем ужас. Протяхах ръце към нея и исках да я докосна, да ѝ обясня, че още съм тук, но тя не ме виждаше.

По нагоре срещнах моя позната Руми, която беше облечена странно, но ме гледаше спокойно, като че ли искаше да ми каже: "Не се безпокой, ти си в сигурни ръце". Продължавахме да се носим по нагоре:

Странно, какво прави тук пък Васил?

Той като че ли прихвана мисълта ми и каза:

Аз идвам с теб.

Не, не, Васко, ти не знаеш къде отивам, а и не те искам, още ти е рано.

С привичния си детински говор (каквото често имаше, когато е сред приятели) настоя да ме придружи, но аз отказах категорично.

Светлината търпеливо ме изчакваше и стоеше до мен. Това ми вдъхваше и сили, и любов, и покой, и смирение. Последният земен човек, който срещнах беше отдавнашният ми приятел Киро, по известен с прякора Японеца. Беше облечен в елегантен тъмносин костюм, изглеждаше много добре, усмихна ми се и ми каза:

И аз идваме теб.

Глупости, ти нямаш и идея къде отивам, връщай се.

Но той упорито настояваше да ме последва.

Ще се видим, искам да ме чакаш.

Това бяха думите, с които ме изпрати в последния земен момент.

Виждах всичко долу. Хората, които се суетяха. Вцепененото си детенце. Човекът, който натисна спусъка, сградите, улиците, колите. Всичко ставаше все по малко и по малко. Знаете ли, както когато излиташ със самолет, но тук усещането беше друго, издигах се над Земята със страшна скорост, вертикално и не чувствах тежина. От човешките си органи усещах само **ОЧИТЕ**, но никой не може да си ги види без огледало, нали? Светлината ме понесе с бърза скорост още по нагоре и интересно защо, но не усещах болка по хората, които оставях долу. Някак си, дори не зная как да ви го опиша, изпитвах такава любов към този, който беше до мен, че всичко друго остана без значение и смисъл. Попитах:

Ти ли си моят ангел хранител? Някак плахо, някак респектирано от новите си светоусещания. В спомените ми нахлуваха приказките, които баба ми разказваше като мъничка: за ангелите, които идват да те вземат, за портите на рая и Ада, но получих бърз отговор, още преди да довърша мисълта си.

АЗ СЪМ ТВОЯТ ГОСПОД БОГ! И сега ти ще ми разкажеш за всичките си грехове!

Веднага си помислих: "Защо пък грехове?" Нека започна с доброто!...

Изведнъж като на кинолента премина целият ми живот от самото ми раждане до мига, в който Господ си ме взе.

Започнах да разказвам всичко... всичко! Знаех, че нищо не мога да скрия, знаех, че Той знае всичко по добре и от мен дори. Странно... там на Земята изминават толкова години, докато ти се случи всичко това, а тук всичко премина за толкова кратко време.

Нищо не можех да пропусна, дори и да се опитвах да не разкажа нещо, да го видоизменя от моята си гледна точка, търсейки оправдание не се получаваше. Тук си просто безсилен, казвах си всичко, някак си... от мозъка ти започват да текат спомени,

които като човек на Земята неминуемо си скътал в клетка дълбока памет. Не, не можеш, и да искаш не можеш.

Пред мен изплуваха картини от буйното ми детство, видях се като смешно малко бебе, после миговете, в които проведох и имах съзнанието да си задам въпроса, че там долу, ние хората, няма как да помним тези неща, тъй като сме много малки и не бихме могли да запазим този спомен. Тук обаче времето течеше по друг начин и всичко беше много по универсално, по абсолютно, по разтеглено.

Зная, че няма да можете да ме разберете, но се мъча наистина да ви го обясня. Видях се като девойка, всички места, на които съм живяла, всички хора, с които тогава съм се познавала. Ужас! И това не спестих пред Бог, когато отнеха девствеността ми, когато правех аборт, когато лъжех, за да оцелея, когато правех секс, когато плачех, когато обичах. Видях раждането на Никол, видях се като зряла жена, посещенията ми в други страни, общуването ми с всички до момента, в който... просто умрях.

Благодарих скришно на себе си, че не съм извършвала смъртни грехове, че животът ми що годе е преминал в рамките на човешките добродетели, че лошите човешки пороци не са ми били толкова присъщи, че съм живяла достойно, защото в миговете, в които разказвах, ме обземаше срам, смут, вина, гордост от себе си... Изпитваш всичко... само че през призмата на най великият съдия твоята човешка Съвест!

А като осъзнавах и виждах кой стои пред мен... повярвайте ми... няма такова земно чувство! Там си неподвластен на твоите емоции там стоиш пред самия Господ Бог и даваш отчет за живота си. Спрях. Бях свършила с изпита... Стоях пред него с разголената си душа и чаках присъдата.

Има още, Ваня, продължавай. Чух отново онзи неземеен, неописуем, невероятен глас. Светлината ме изпълваше с любовта си и някак странно си общувахме. Там не се говори като тук. Там всяка твоя мисъл, преди да е вършена като такава, се улавя от Него и получаваш отговора или въпроса на мига. Там възприятията са други.

Усещането ти за материя, за пространство, за време... за всичко.

Сега като зная колко абсолютно е общуването горе, си мисля, колко е жалко, че тук на Земята хабим толкова време в приказки и говор. Дали ще можем някой ден така телепатично да умеем да комуникираме помежду си?

Не Господи всичко си казах. Изпитвах страх, че нещо съм пропуснала, не скрила, защото още от самото начало знаех, че това е абсолютно невъзможно.

Не забравих нито за миг пред кого седя.

Помниш ли, Ваня, когато беше малка на село при баба си как открадна фибичката на приятелката си?

Мълчание...въртях спомените си...да! Бях много малка и отидох на гости на съседското момиче Нина (която отдавна не е между живите, лека й пръст). Тогава имаше едни черни фибички за коса, които се продаваха на бяло картонче... едни прости малки елементарни фибички. Много исках поне една, за да си забождам бретончето настрана, но нямах. Та в същия този ден седяхме на леглото и аз като една изкусна крадла разтворих дланта си и си сложих една фибичка между пръстите. Побързах да си тръгна и така се сдобих с нея. Нина едва ли е разбрала, но аз вече бях с първия си трофей, придобит по не много честен начин. Усетих, че съм адски жалка! Щом Бог ми припомни и това... Бях си разказала за много още «фибички» в моя живот, но това пропуснах. Е, Той пък ми го припомни.

Със същия бащински, но много величествен и всемогъщ глас ми каза:

А помниш ли човека, когото простреляха преди няколко години във Варна? Онзи, на който дадох също шанс да живее (тук не искам да споменавам име и моля за вашето разбиране).

Да, Господи спомням си? Какво за него? Недоумявах какъв ми беше грехът, който съм пропуснала в разказа си?!?

Помниш ли, когато се разделихте един ден, колко много го проклинаше?

Тук вече останах безпомощна, донякъде изненадана. Имах среща с този мъж преди години и той отправяше към мен обвинения не дотам състоятелни. Бях много огорчена, защото никога не съм била користна към него и към приятелите му. Напротив. Обичала съм ги много, защото е имало за какво.

Бяха мъжки момчета с големи сърца. Обстоятелствата се стекоха така, че възникнаха недоразумения, той имаше претенции, които нямаше право да има, защото беше взел своето и ме нарани дълбоко. Тогава вечерта, когато се прибрах, наистина го проклетх с много тежки клетви, от което сега се срамувам и съжалявам. Тогава не съм осъзнавала какво човек може да причини на друг с лошите си мисли и слова. Върху него се стовариха ударите на съдбата, преживя много тежки моменти. И аз неволно съм допринесла за това ...Господи! Прости ми!

Не аз! Вземи от него прошка.

Бог отново беше уловил скритите ми мисли... Надявам се този човек да прочете тази книга и да приеме молбата ми за прошка, за което го моля искрено от цялото си сърце и душа!

Никога не прави така повече! Аз съм ти дал сила, дал съм ти тази дарба, и не злоупотребявай никога повече със силата на думите си. Прави го за добро. Тогава ще видиш как ще се почувстваш!

Сега осъзнавах, защо в екстремни моменти, когато някой ме наранеше и аз го прокълнях, клетвите ми го достигаха. Или, защо, когато издигах ръце нагоре към небето и се молах за нещо съкровено и много силно – то ставаше! Сега вече зная каква отговорност нося за всяка моя мисъл, слово или действие! Едва сега!

Чаках... Чаках своята присъда. Неизвестността ме плашеше, но пък бях спокойна, че всичко си казах (с малки поправки) и че Светлината няма да ме изостави. С нея се чувствах спокойна и уверена. Мислите ми за Земята не ме напускаха, но бях много далече от нея. Тогава Бог изведнъж ме попита:

А знаеш ли кой е най големия грях на Земята?

Безспорния ми отговор беше:

Да убиеш човек!!!

Усещах се като убита и вече знаех от разговора ни, че дори и в мислите си сме грешни, а камо ли да отнемеш живота на друг себеподобен. Каква беше изненадата ми, когато ми каза:

Не грешиш! Най-големия грях е САМОУБИЙСТВОТО.

Сега пък... какво е това? Не разбирах. Защо пък това да е най тежкия грях? И защо Бог ми го казва на мен? О о о о, не, не си мислете, че някога съм правила опити. Чак в такива драми не съм се вкарвала, а и винаги съм стояла здраво на краката си, така, че това ми беше напълно непознато и чуждо. Пак недоумявах...?!? Бог обаче ми каза:

Погледни там долу. Там са душите на хората, които са се самоубили и аз никога няма да ги върна на Земята.

Изведнъж погледа ми се изостри и аз можех да виждам безкрайно надалеч. Видях страшна картина. Не, не са пламъците на Ада, нито врящи казани, ако някой е очаквал това, нямаше ги дяволчетата с опашки и рогца, но...ужас! Картината наистина беше мъчителна и непоносима. Някак си...обхваща те агония само като я гледаш. Там нещо бучеше, бушуваше, движеше се в хаотични движения и посоки, беше много...как да го опиша, и за това нямам думи... Но ме обземаше адски непоносимо чувство само

от гледката, камо ли да се пренесе в това пространство. Отново някак очите ми се върнаха при душата и аз стоях смирена пред моята Светлина!

Знаеш ли Ваня, и на убийците мога да простя, защото ще имат време да се покаят до свършека си, но на тези души не мога. Аз давам и отнемам човешки живот. Никой не може да отнеме това мое право, затова и никога няма да ги върна обратно!

Тогава не разбирах какво точно иска да ми каже Бог, но сега вече ясно асимилирам, че нашият живот е Негов приоритет.

Спомням си мисълта на Сенека: "Ние хората сме устроени така, че всеки може да ти отнеме живота, но само Бог има правото да ти го подари".

Той може да прости на убийците, защото остават все пак живи и могат да се разкаят за деянията си, но самоубиецът сам е прекъснал нишката и той практически няма как да има възможността да поиска прошка и да спаси душата си.

Зная, че има много хора по Земята, които при определени моменти дотолкова им писва от проблеми и нещастия, че имат желанието да посегнат на живота си. На тях ще кажа:

Спрете се! Не го правете! Дайте си още един шанс, замислете се! Борете се! Борете се докато мърдате, защото Бог наистина ще се погрижи, просто ей така, когато и последната капчица надежда изчезне, Той ще дойде в живота ви, стига да вярвате в него! Това е вашето изпитание и вие сте длъжни да го преодолеете докрай. Гарантирам ви, че после следва нещо по хубаво и прекрасно!

Нима диалогът свърши? Настана мълчание, настъпи тишина... Като казах тишина... знаете ли едно от нещата, които ми направи впечатление горе какво е? Именно Космическата тишина... Хем е тихо, хем не е! Ах, как да ви го опиша?

Там е Вселенски покой. Там всичко е толкова величествено, могъщо, безкрайно, че самата мисъл за тази безкрайност и безвреме те кара да се смириш и покориш. Там си една малка пращинка, но се чувстваш част от цялата тази симфония от звуци, материя и част от този разум, чийто капацитет е тотално неограничен. Там тишината е звуци, но идващи от много и безкрайни дълбини и колкото отдалече да идват, те всички са в някакво красиво съзвучие, което е непонятно за нашите човешки представи. Там е толкова красиво, толкова абсолютно, толкова прекрасно, че ако ние хората осъзнавахме какво е, всеки от нас би поискал да отиде там по скоро... Но... това може да стане само по Космическата воля! Запомнете това!

Бог ми показва Всемира на няколко нива, онзи свят, в който бяхме... Всяко следващо ставаше все по съвършено, сложно и същевременно просто. Сложността се изразяваше в простотата, а простотата в сложността. Отрицание на отрицанието. Тези нива са непонятни за нас, човеците, те нямат нищо общо с нашите природни закони, макар че ние сме част от цялото това цяло.

Знам, че трудно ще ме разберете, но и аз се мъча да ви го опиша и да ви го обясня. Онова, което видях, зная, че Ще е неразбираемо за много хора, но повярвайте ми, че за тези неща сравненията със земните възприятия са невъзможни.

Бог ми показва седем нива на Мирозданието, а самите ние сме част от всеобщото Космическо единство. Всичко и навсякъде е живо, не само на нашата планета, но и извън нея. Всяко нещо може да видоизмени своята същност, но то не се губи. Всичко е енергия. Всичко е движение. Всичко е вибрация. Всичко е трептене. Всичко е биполярно.

Само Той е абсолютният Абсолют.

Той е потока от най висшата информация, онази която владее всичко и навсякъде. И тъй като Бог ни е създал по негов образ и подобие, ние сме Микрокосмосчето, което е част от Макросвета. Онова, което е горе над нас, то е и долу под нас. Всяко нещо има причина да се появи, защото това влиза в общия замисъл на

най вездесъщият, но появяването води до някакви последствия. Всичко е взаимно обвързано, без да губи индивидуалността си.

САМО БОГ Е СУВЕРЕН! Единствено и само Той. Всяко нещо се ражда, но то и умира, защото иначе няма как да се роди наново. Само Той Създателят няма начало и няма край. Трудно е дори да го осмислим, камо ли да го асимилираме.

Върховният Абсолют това е БОГ Той има три същности, три единства. БОГ ОТЕЦ това е онзи висш разум, онази първоначална и безкрайна информация, която движи и обхваща всичко. БОГ СИН това е Земният (за условията на нашата планета Земя) или материалният аспект на нещата или да го кажем на Информационният замисъл. (Затова и Той се проявява във формата на човека Исус Христос но тази тема ще засегна на по късен етап от моята книга). И БОГ СВЕТИ ДУХ или Енергийният аспект на предните две понятия.

БОГ Е ВСЕМОГЪЩ Той може всичко, Той управлява всичко, което съществува в Безкрая!

БОГ Е ВЕЗДЕСЪЩ От Него произлиза всичко, от Неговото слово е изградено всичко, видимо и невидимо, и неговата енергия поддържа цялостното съществуване.

БОГ Е ВСЕЗНАЕЩ само Абсолютният разум може да създаде цялата тази Вселенска хармония и да я управлява.

БОГ Е СЪВЪРШЕН защото Той е самото съвършенство, над него няма нищо по универсално.

БОГ Е СВЯТ защото Той е мерилото на всичко добро и неопетнено.

БОГ Е МИЛОСТИВ защото Той дава шанс на положителното, а то създава, а не разрушава.

БОГ Е МЪДРОСТ защото Той съществува от Века и до Века.

БОГ Е ЛЮБОВ защото тя е в основата на света, тя е вечният смисъл на цялото съществуване.

БОГ Е ЦЯЛА ТА ВСЕЛЕНА ДО БЕЗКРАЯ!!!

Описвам това, както го чувствам, простичко и земно. Не бих искала да използвам религиозни термини, не че не съм вярваща, напротив, но искам да знаете едно: Бог и Христос не са собственост на нито една църква, на нито една религия.

Между мен и Бог не е имало посредник, за да ви препредавам всичко това. Това съм видяла, това ми е казано и аз не ангажирам никого с това. В самото начало казах, че съм длъжна да изпълня мисията си, поверена ми от Него, останалото е в сърцето и разума на всеки от вас.

Аз мога да се срещна с всеки, за да оставя частица от себе си в името на доброто, а останалото зависи от вас самите, защото всеки има разумът да решава дали да се влее в общата хармония на света или да се отдаде на далеч по низши сили, които ние в понятията си дефинираме като ЗЛО.

Защото то реално съществува и не бива да го подценяваме и трябва да се отнасяме към него като към една реална противодействаща сила, без която, за съжаление, няма процес, няма еволюция! Има и отрицателен енергиен поток и колкото по лоши хора има, толкова повече те спомагат за увеличаването му, допринасяйки със своите лоши енергии да се влеят в него.

Само когато осъзнаем всичко това, само когато усетим космическите закони дълбоко в душата си, защото те са заложени в нашето подсъзнание, само тогава ще можем да направим своя личен и правилен избор. Защото не битието определя съзнанието, а нашето съзнание определя битието ни! И тъй като ние сме едно цяло от една много сложна система от Всемира, трябва наистина да решим, за кого да дадем своя вот за Доброто или за Злото!

Моят съвет е просто да вникнем в онова, което ни заобикаля и в онова, което сме ние отвътре. Да се замислим коя е онази висша сила, която е сътворила всичко в такъв безупречен синхрон? Не е ли това силата на Създанието, а не силата на Разрушението? Мили хора, огледайте се и потърсете истината. Влейте се в потока на Доброто, за да не натежат везните в обратната посока. Променете своите възгледи, намерете щастието вътре и извън себе си. Обичайте, отнасяйте се с хората и природата добре и те ще ви отвърнат със същото.

Не чакайте Исус отново да дойде в Света, а го потърсете в самите себе си. Само така той може да дойде отново когато има при кого да дойде и когато знае кой ще го посрещне.

Бог ме разведе навсякъде, по всички нива на Всемира. Показа ми извънземни форми на живот, към които аз така и приживе се отнасях ту скептично, ту с надежда, че все пак ги има. Зная, че ще ви прозвуча вече странно и ще кажете, че не съм много адекватна или че дупките от куршумите, и по специално тези в главата, са ми дошли в повече. Не! Повярвайте ми. В добра кондиция съм с разума.

Една от формите на живот, която ми беше показана беше тази на Луната. Там видях същества, които са много по различни от нас, много по напреднали в технологиите, в начина си на общуване, както помежду си, така и с другите от Всемира. Интересно ми беше, че бяха еднакви на външен вид, но някак си ги усещах кои са мъжките и кои са женските. Те също не говореха. Общуваха по далеч по универсален начин. Бяха там и като че ли винаги са били там. От тях лъхаше на много висш разум на нещо спокойно и много мъдро.

Пренесохме се... Светлината ме водеше до себе си, а аз не разбирах какво и защо е всичко това?

Първо си признах всичко, после бях смърнена, после видях страшната картина на грешниците, а сега ми показва Всемира. Какво искаше Бог от мен? Знаеше, че си задавам тези въпроси, но не получавах отговор. Знаете ли, усещах човешките си чувства, нищо не беше се притъпило, но някак си колкото по нагоре и надалеч отивахме толкова повече забравях Земята и хората, които в този момент ме пишеха вече за мъртва.

Знаех, че мама и татко са там, знаех, че Никол и роднините ми ме чакаха, макар и с много малка надежда. Биологичното ми състояние в този момент на Земята е било "клинична смърт" и последвала дълбока кома. А аз се веях в Безкрайността! Аз бях сред невероятния Вселенски покой, където Бог ми показваше и обясняваше толкова много..., но аз наистина ще спра дотук.

Време е това чух от Светлината!

А сега АЗ ЩЕ ТИ ВЪРНА ЖИВОТА, ЩЕ ТИ ДАМ ШАНС ДА ЖИВЕЕШ, но при едно условие! Да предадеш на колкото може повече хора по света моите послания!

Мълчах... Слушах... и благоговеех!!! Осъзнавах, че ще живея. Той наистина е Велик! Той е неописуемо добър и невероятно милосърден! Той е безкрайно състрадателен и страшно Всемогъщ! Той владееше всичко! Той е свят! Той е безусловната Вселенска любов! И въпреки това общуваше с мен, пращинката, и нещо повече даваше ми исконното човешко право да се върна и да живея!

Ако преди долу на Земята отправях викът си към Него: "Господи, какво съм направила, че така ме наказваш?" Сега усещах, че ще изригна като вулкан от щастие и отправих мисълта си: "Господи, коя съм аз, че си тъй милосърден?"

Изведнъж обаче осъзнах, че ако ме върне, ще загубя него, че няма да го виждам, да го усещам и отново с присъщата си вездесъщност ми отвърна на мисълта:

Ти няма да ме виждаш, но аз ще бъда с теб, така както навсякъде съм с всички хора по Земята. Аз винаги ще бъда над вас. Запомни и кажи на всички човеци!!!

ДА ЖИВЕЕТЕ ВИНАГИ В МИР И ЛЮБОВ!

ДА НЕ НАРУШАВАТЕ ПРИРОДНИТЕ И КОСМИЧЕСКИТЕ ЗАКОНИ!

ДА БЪДЕТЕ В СИНХРОН С ВСЕМИРА, ЗА ДА БЪДА ДОБЪР С ВАС! •
МОЛЕТЕ СЕ! ВИНАГИ СЕ МОЛЕТЕ И ОБЩУВАЙТЕ С МЕН! АЗ ВИ ЧУВАМ.

ПРОЩАВАЙТЕ И ПРИЕМАЙТЕ ПРОШКА!

ПРЕДАЙ НА ХОРАТА, ЧЕ АКО НЕ ИЗТРЪГНАТ ЗЛОТО В БЛИЗКИТЕ ДЕСЕТ ГОДИНИ, ЩЕ ВИ НАКАЖА!

Тук отново проявих спонтанност и реагирах по човешки с мисъл:

- Господи, как да простя на убийците си ?

А той ми отвърна:

- Остави това в Мои ръце!

- Как мили Боже, та те го направиха пред очите на дъщеря ми?

Силният Му надзирателен тон в гласа ме накара да потрепера, въпреки, че тялото ми го нямаше.

Остави това в Моите ръце казах, ти не си никоя, за да съдиш. Сега е време да се връщаш и да изпълниш своята мисия, Аз ще бъда винаги с теб!

Поведе ме с невероятна скорост някъде... с невероятна скорост... тунел ... не зная колко време е минало, в земно измерение това бяха две денонощия и половина ... Озовахме се ... дори ме е страх да ви го напиша! Най горе! Там... там не мога да ви го опиша! Там е Абсолютата, а всъщност това беше неговото място и неговото АЗ.

Чух само четири изречения с присъщия му величествен глас. Неговите последни четири изречения. Те бяха последните към мен!

АЗ СЪМ БЕЗКРАЙНОСТТА !

АЗ СЪМ ВЕЧНОСТТА !

ТУК НЯМА НАЧАЛО !

НЯМА И КРАЙ !

Потънах, от там се понесох! Светлината я нямаше! Но бях взел частица от нея! Прибих се ..., а не исках!

Отворих очи... погледнах... зелени престилки, студено! Затворих ги! Исках да се върна! Мислех си да опитам да заспя във Вечността наново, но не се получи...

Този път се пробуждах от най дългия си сън! Който допреди малко беше самата реалност.

Пробуждах се, за да посрещна деня... в реално измерение, в земното време на моята планета Земя!

III ЧАСТ

БОРБАТА МИ ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ

През времето, когато ви описвам общуването ми с тази висша енергия, сила, светлина, Бог или както искате го наречете, всички български медии разпространяват новината първо за моята смърт (съобщават, че съм разстреляна), а после се разбира, че съм все още жива. Няколко дена непрекъснато в почти всички емисии дават информация за комата, в която изпадам, за командното дишане, за животоспасяващата операция и за съвсем малките шансове да оцелея. Какво ли са казали на детето ми в

този миг? Видях я последно отгоре, свита на топка, обляна в сълзи от ужас и страх. Може би само майките ще ме разберат в този момент. Разказаха ми, че след като са я скрили под сергията, са дошли да я измъкнат и отведат оттам, а тя миличката е била толкова тежка от сковаването на малкото си телце, че не са могли да я повдигнат.

Боже мой, дали ще мога някога да изкупя греха си пред това дете, на което причиних толкова страдания и мъки в тази крехка възраст?

Та тя беше само на осем годинки тогава! Когато са съобщавали по всички телевизии новината за мен, в деня на покушението, родителите ми не са я чули. Били са в двора на къщата, където живеят. Малко по късно виждат събрани съседи, които стоят пред вратата на двора и ги гледат странно и мълчаливо. Никой не е можел да събере кураж и да им съобщи лошата вест. Накрая една добра приятелка на мама набира смелост и ѝ съобщава, че съм застреляна.

Представяте ли си в този миг какво е почувствала моята майка? Представяте ли си да чуеш, че детето ти е мъртво, а ти си го надживял! Оттогава моята майка не е същата. Губи съзнание, а в очите на татко бликват сълзи. Не ви го разказвам толкова патетично, за да събудя у вас състрадание или да изпаднат читателите в сантиментални емоции и умиление. Още в началото направих с Вас уговорка, че ще бъда аз, че ще ви предам цялата истина такава каквато е.

При пристигането на линейката аз отдавна съм била просто едно тяло, лежащо в локва кръв. Въпреки всичко лекарката д-р Петрова от «Бърза помощ» решава да се бори, да се опита все пак да направи нещо от разкъсаното ми тяло. С тези шест куршума, които попадат в главата ми, гърдите и ръката, се получават дванадесет дупки практически, от които е извирала кръвта. Представяте ли си каква е била гледката? Линейката пристига бързо до болницата и ме вкарват в «Шокова зала», а оттам вече хората със зелените престилки ме поемат и започват да се борят за живота ми.

Лекарите – мисля си за тези хора, които полагайки и изричайки Хипократовата клетва едва ли са наясно колко човешки живота ще спасят в професионалния си път! И до ден днешен изпитвам към тях дълбоко уважение. Благодаря на всички, които през онези дни във Варненската окръжна болница "Света АНА" са се борили безрезервно, за да ме върнат на дъщеря ми.

Никога няма да забравя мига, когато след няколко дни отворих очи и погледнах този свят, в който съм сега! Може би ми виня само за това, че виждайки само за миг восъчно белия ми крак, през малкия отвор на вратата на операционната, мама ми е молила на колене да я пуснат само да ме докосне, за секунда да ме пипне, но тя едва ли е осъзнавала, че това е било невъзможно, защото всяка секунда е била фатална за моя живот! Всяка една секунда която е можела да бъде последния ми дъх!

Суматохата е била пълна. Следователите и полицаите до късно през нощта работят неуморно в отцепения с познатите ни жълти ленти район. Мама и татко стоят пред болницата, братовчедка ми Надя е мобилизирала всичките си приятели за да скрият Никол, която в този момент не е знаела какво става с мен и дали ще посегнат на нея, виждайки как я крият и местят на различни места. Сестра ми Вася понася най тежкия удар върху плещите си. Тя организира даването на кръв от всеки който е могла да намери, едновременно се е страхувала за мама, защото все пак да изживееш нещо подобно на 75 години..., въпреки транквилантите с които са я натъпкали . . .

Лидия – моята най стара и вярна приятелка. Разбира се, че дава вените си веднага, за да и източат кръв, защото чакайки пред реанимацията, е знаела колко много ще им трябва от червената животворна течност.

Тогава от Несебър пристигат и други две момичета, мои приятелки, които чувайки новината по централните новини, дори не успяват да се облекат подобаващо,

въпреки, че работят като следователки. Може би добре са осъзнавали сериозността на нещата, защото са разследвали не един или два смъртни случая.

Елена се разкъсва между телефоните и полицаите, които през цялата вечер са правили следствени експерименти и са я водили по всички места, по които сме били през деня. Милата била е длъжна да си събере ума, за да върне спомените си, същевременно се е страхувала от всичко това, а и се е притеснявала за самата мен и си е задавала въпроса дали някога ще ме види повече жива след като е присъствала на разстрела ми и е видяла какво е останало от мен?

Зет ми Наско се е грижел за всички и е успявал да прикрие болката си като мъж, защото знае, че той е един от хората които много ме обичат.

В същото време хирурзите, анестезиолозите и асистиращите сестри се борят за живота ми и с продупченото ми безжизнено тяло. Изпадам в клинична смърт, вливат непрекъснато кръв и плазма, но въпреки това не се отказват. Решават се на операция, която други лекари по други болници може и да сметнат за излишна и рискована, осъзнавайки, че съм "кауза пердута". Не! Екипът от доктор Савова (Завеждащ отдел "Реанимация") дава всичко от себе си ,правят и невъзможното, за да ме спасят. Въпреки суматохата от близки, полицаи, журналисти, от почти всички медии пред "Шокова зала", въпреки звъненето на телефоните от къде ли не, тези хора изпълняват свещеният си професионален дълг да ми върнат живота! И успяват! С Божията помощ и с всичките си сили успяват!

Прекланям се пред всички, които ме върнаха на Земята, целият екип беше невероятен!

Прекланям се пред всички знайни и незнайни хора, които са отправяли молитвите си към Бог онази нощ, за да оцелея! Благодаря на всички, които дадоха и максималното от себе си, за да съм тук сега, по жива от всякога, макар и с много следи от смъртта и перманентни болки по засегнатите места, но напомнящи ми ежеминутно за този ден, който промени всичко в мен! Благодаря на Бог, който ми подари втори живот и който ме научи да живея пълноценно и смислено, и който и досега ми дава сили, за да изпълня мисията си на Земята.

* * *

Как се казваш, как е твоето име?

Отварях бавно и с мъка очите си. Премреженият ми поглед фокусираше някакви хора над мен, облечени в бяло, зелено... имаше и цивилни.

Бях скована, не можех да помръдна. Усещах тръба в устата си, маска на лицето. Нещо ме раздираше и опъваше и отвътре, и отвън. Нямах сили. Ах, тази противна тръба в устата ми. Бях гола, покрита оскъдно с чаршаф. Цялата опасана в някакви маркучета, по малки и по дебели. Заобикаляха ме апарати... плочки... студ, миризма на лекарства и прясна кръв. В ушите ми бучеше някакъв странен шум, нямащ нищо общо с тишината и Вселенският покой, откъдето идвах. Не ми се говореше, болеше ме, дишах много трудно. Болеше ли ме, казах? Разкъсвах се от болки, непоносими, въпреки дозите с морфин, с които ме бяха натъпкали (както по късно видях в епикризата си). Не можех да се движа, не можех да говоря. О о о, не! Искях да се върна обратно, затворих очи, като си въобразявах, че ще потъна в онзи свят (нали знаете, както когато се събуждате и си затваряте очите, за да заспите пак), но нещо ме подтикваше да ги отворям. Някаква сила не ми позволяваше да се върна. Полагах усилия да се съвзема, въпреки волята си, която ми казваше обратното. Дойдох на себе си след малко, тогава и окончателно осъзнах, че ще живея пак в моето си тяло. Душата ми след всички тези срещи и общения в Безкрая отново се завърна в тялото.

А как боли това, мили хора! Чувствах се уморена и много изтощена. Как аз, която бях толкова силна и енергична, сега бях просто едно тяло, не можещо нищичко. Това ме караше да се почувствам много тъжна и същевременно нервна от адската си безпомощност. Знаех, обаче, че ще се преборя с това състояние и отсега започвах борбата.

Пригответи се, Ваня, започваш отначало!

Всички се бяха надвесили над мен и очакваха нещо, Може би си мислиха дали отново няма да потъна в Света, от който идвах или не очакваха, че ще отговаря, камо ли адекватно, защото са мислили, че куршумите в главата са засегнали мозъчния ми ствол и практически нямаше шанс да бъда нормален човек. Преди да направя опит да им отговоря, си дадох сметка, че започвах нов живот. Знаех само, че трябва да събера сили да оживея и да се боря. Да! Борех се за въздух, борех се да продължат жизнените ми процеси, борех се със смъртта, която исках да излъжа и да я отпратя далеч от мен, борех се за живота си, защото знаех, че там някъде ме чакаше детенцето ми, на което бях така необходима, защото съм й единствена!

Ваня тихо и плахо отвърнах аз. Ваня Червенкова!

Какво беше може би учудването им, че говоря и при това нормално.

Лекарите поговориха с мен, казаха ми, че ще трябва да полежа дълго, докато се възстановя. При това са знаели, че ми предстоят още операции, та те бяха направили само животоспасяващата, а сега трябваше да събират отломките от натрошеното ми тяло и кости.

Полицайте бяха наистина тактични и като че ли съпричастни с болката ми. Не ме тормозеха много с въпросите си, може би защото знаеха, че всеки ден вече ще идват при мен и ще си станем като роднини. А и нямах какво много да им казвам.

Спомням си обаче, че много ми се спеше, тресеше ме, беше мрачно и много зловещо. Заспах, просто заспах. На сутринта се събудих от гласовете на лекарите, които отново се бяха събрали и обсъждаха нещо.

Пак ми се пречкаха тези маркучи, маркученца, тази маска ме дразнеше, но пък от нея чувствах свеж въздух, който ми беше адски необходим. Мислех, че нещо не е наред с лицето ми, ами да! По късно разбрах, че единият от куршумите е влязъл зад ухото ми, счупил е зигоматичната ми кост, минава под очната ябълка и излиза над веждата, пробивайки черепа на челото, другият е влязъл във врата, счупва темпоралната ми кост и излиза през бузата. Бях обезобразена. Все още не го знаех, защото нямах възможност да се видя. Те бяха зашили на едро дупките, защото така трябвало, за да изтича мръсната кръв през шевовете. Така се правело с огнестрелните рани. Бях подута и защита отвсякъде. Бях в превръзки, бинтове и марли. Продължаваше да ме боли.

Така измина и вторият ден след тридневната кома. Не допускаха до мен никой. Нито мама. Нито Никол. Нито сестра ми. Никой. Бях адски сама. Исках да изплача болката си на някого! Исках да разпитам някой какво става, по Дяволите? Има ли задържан убиец? Хванат ли е поръчител? Исках да зърна слънчицето си и да й кажа:

Спокойно! Мама ще се съвземе и всичко ще бъде наред! Само спокойно!

Лекарите не говореха излишно с мен, като че ли бяха инструктирани никой нищо да не ми казва. Полицайте идваха, Разпитваха ме и си отиваха. А знаеше ли някой, какво става със сърцето ми в този момент? Бях арестант в собственото си тяло. На третия ден ме преместиха в една стая. За първи път допуснаха сестра ми до мен. Миличката ми... колко уплашено ме гледаше. Господи, сестричката ми... Толкова бях щастлива да я видя. Тя полагаше страшни усилия да не се разплаче. Каква ли гледка съм била?

Здравей, моето момиче! Това бяха първите й думи към мен, а гласът и трепереше и аз долавях това.

Попитах я за Никол веднага, каза ми, че я крият, попитах я за мама, за татко, за всички... Попитах я, знае ли кой ми е причинил това? С малко думички, защото нямах сили да говоря, но се напрегнах и насилих, защото трябваше да зная. Беше лаконична, успокояваше ме. Малко по късно ме преместиха в друга стая. Бях сама. Полицайте стояха денонощно пред вратата.

На следващия ден отново я допуснаха за малко при мен. Поисках да видя небето, слънцето, да вдигнат щорите, но ми обясниха, че това е невъзможно. Никой не знаеше, къде точно съм настанена отвън, а журналистите дебнеха за сензационни снимки почти постоянно, а може би и другите... онези, които искаха да ме довършат!

На шестия ден ми дадоха достъп до мобилния ми телефон. Трябваше да чуя гласа на моето същество, на малката ми Никол. Господи, какво беше облекчението ми само като я чух! Знаех, че вече съм закачена на подслушване, но знаех, че можеше да слушат и враговете ми. Никол подаде слушалката на баба си:

Мамо! Майчице! Как си, мамо?

Мама плачеше и не скриваше емоциите си.

Сега вече ще благодаря всеки ден на Дядо Господ, че те запази! Как си, Ване? Това бяха думите й.

Защо ли в нейните представи Бог беше дядо? Сигурно си го представяше като добър белобрад старец. Стана ми някак леко и спокойно. Нямах търпение да ги видя и да им разкажа къде съм била.

Към обяд се налагаше да ме изведат от сградата и да ме пренесат в съседната на ядрено магнитен резонанс за снимка. Полицайте вършеха отлично работата си. Отцепваха коридорите, гледаха навсякъде. Колко ли цивилни още стояха отстрани, чакайки за реакцията на убийците? Бях на носилка легло, която при всяко друсване ми причиняваше остри болки, но вече бях толкова свикнала с тях, че това се превърна в перманентното ми състояние.

Непрекъснато ми сменяха системите, преливаха и вливаха в мен някакви течности, биеха ми много инжекции, гълтах какви ли не таблетки. От тялото ми към пода излизаха някакви дренажи с тръби, които изпомпваха мръсната течност от дробовете ми. Не можех да се обръщам. Нито наляво, нито надясно, нито по корем. Лежах само по гръб. Беше ми топло и чувствах, че организъмът ми работи на половин обороти. Още от мига, в който отворих очите си, обаче, включих и задействах програмата си САМОСЪХРАНЕНИЕ. Това беше сега главната ми цел.

Взирах се в лицата на лекарите и сестрите да ги запомня, знаех ли, ами ако убийците си осигурят достъп до мен в бели престилки? Ами ако се направят на дежурни полицаи? Да! Ще кажете, че много филми съм гледала! Не! Чувството ми за самосъхранение не се активираше от сценариите на филмите, а от жаждата ми за живот. Може тялото ми да беше безсилно, но пък мозъкът ми работеше със свръхкапацитет! Изчислявах всеки един вариант, допусках и невъзможното и затова реших:

Доктор Савова, аз искам да напусна болницата.

Завеждащата на реанимацията стоеше пред леглото ми и недоумяваше какво искам. Не издържах тук! Та те можеха да проникнат и в болницата, да ми сложат нещо в системите, не се хранех, така че чрез храната не можеха да ми навредят. Санитарките се измъчваха с мен. Слагаша ми подлога, когато имах нужда, и аз не свикнала с това упражнение, непрекъснато опишквах чаршафите, след което ги карах да ги сменят, а те, милите, се стараеха да изпълняват молбите ми. Потях се, а тази миризма се смесваше с тази от кръвта и лекарствата и се получаваше нещо страшно и непоносимо.

Забравих да ви кажа от малка съм болна на темата чистота и миризми, и затова сега се чувствах освен полепнала в собствената си кръв, ами и задушаваща се от собствената си воня.

Доктор Савова, искам да ме изпишете и да се преместя в София.

Тя беше висока и красива жена, с черни коси и обаятелно излъчване. Съвсем спокойно и по майчински ми обясни, че аз не мога да мърдам, камо ли да ставам. Че ми предстоят още операции на ръката, както се оказа по късно и на окото. Можеха да възникнат усложнения и че това е просто невъзможно! Докосна ме по ръката приятелски, погледна към иконата на Света Богородица, която стоеше на шкафчето до мен и излезе от стаята.

В главата ми вече се въртяха планове за напускането на болницата. Между другото същата тази жена беше казала на близките ми, че в отделението имат практиката да молят роднините на безнадеждните случаи да им донесат икона на Светата майка, за да ги закриля по някакъв начин. Така се убедих, че освен лекари, които като професионалисти са стъпили здраво на Земята, те са и хора, и също се уповават на онази неестествена сила, когато самите те осъзнават, че са дали всичко от себе си и медицината, и че другото вече е в ръцете Божии.

Посещавах ме лекарите, които бяха във фаталната вечер над мен, всички бяха много мили и добри. И досега си спомням лицата им, а как бих могла да ги забравя, за Бога!

Страшно ми беше нервно, че никой нищо не ми казваше. Не ми даваха вестници, нямаш достъп до никаква информация. Полицаяте и следователката си вършеха Работата, лекарите своята. Сестра ми гледаше да ме пред Пази от всякакви емоции, като че ли бях цвете в саксия. Все още Дишах с помощта на маската, която наистина ми даваше така нужният ми кислород. Говорех бавно и се задъхвах на всяка думичка, напругах се, за да събера силите си и това зверски ме изнервяше. Не бях свикнала да живея на такъв режим. От вчерашната енергична и темпераментна Ваня нямаше и грам следа. Започнах да се съмнявам във всички и във всичко. Исках да се противопоставя и на най малката опасност, която можеше да надвисне над мен, а нямаш необходимата енергия за това. Мислех си, как ще изляза оттук? Как ще ме транспортират до София? Трябваше, по дяволите, да се добера някак дотам. Трябваше. Там бяха приятелите ми, там имах с кого да говоря, там имаше на кого да се доверя, там се чувствах в свои води, но как?

Исках разрешение от полицията да допуснат освен сестра ми и още един човек, който не живееше в България. Година преди това се запознах с него в Интернет в сайта bgdate. Оттам между другото бях спечелила малко, но доста стойностни приятели, които по свой начин, макар и в кибер пространството ми даваха частица от себе си, за да преодолее един доста труден момент от живота си.

Единият от тях беше Питър, който ми звънеше почти всеки ден и си говорехме с часове. После установихме, че имаме общи познати (Росен и Донки) и вече бях запозната с голяма част от неговата биография. Знаех, че беше истински приятел и достоен човек. Имахме планове да пристигне в края на август или началото на септември, но чувайки новината за моя разстрел, този мъж на момента тръгва от Канада и прави всичко възможно да пристигне час по скоро във Варна. Именно за него помолих за достъп. Интуитивно чувствах, че е един от единиците, на които в този момент можех да поверя живота си, макар че никога не бяхме се срещали на живо.

Не знаех кой друг можеше да ме предаде. Нямаш идея кого можеха убийците да проследят и чрез него да ме доубият. Не ми казваха къде с точност е Никол. Ами ако чрез нея проследяха "пост фактум" местонахождението ми? Ами ако й посегнеха да я отвлекат и после да ме принудят да изляза навън? О, Господи, какви ли мисли не

нахлуваха в главата ми. Питър поне никой не го познаваше, никой не знаеше, че сме толкова близки, никой не можеше и да го прихване чрез следене, защото в повечето време сме комуникирали в мрежата, а пристигайки на аерогара "София" е взел Prima карта на ниchie име.

Вторият човек, на когото имах пълно доверие, беше мъжът, с когото се разделих три години преди това Антон. Знаех, че дори и на хиляди километри, дори и след много години, можех да му имам пълно доверие, което нееднократно ми е доказвал. Знаех, че вече има приятелка и че от взаимоотношенията ни като мъж и жена не беше останало нищо, но също така знаех, че има мъжко сърце, и че не би се подвоумил в сублимен момент да ми подаде ръка. Нямах връзка с него обаче, нямах идея как бих могла да се свържа с него, без да му наврежда. Още повече враговете ми, най вероятно отлично знаеха, как ще разсъждавам, и че бих потърсила помощта му, затова той отпаднаше като вариант.

Третият човек, на който бих се доверила, беше отдавнашният ми истински приятел Митко Димитров (бивш полицай, следовател и настоящ за онова време адвокат, сега и той вече не е между живите лека му пръст). Те със съпругата си Лидия бяха едни от най добрите ми семейни приятели. Да! Същата Лидия, която безусловно във фаталната вечер даде кръвта си, за да ме спасят. Познавам ги от много много години, познавах сърцата им и знаех, че бяха едни от малкото достойни да се впишат като мои истински приятели. Митко обаче, беше натоварен със задачата да се погрижи за безопасността на Никол и на близките ми. Разчитах на него, защото като бивш служител, при това много добър полицай в миналото, знаех, че ще разсъждава като мен. Можеше да предвиди всички капани, затова и не говорехме по джисемите.

Планът ми за напускане се предаде на него само устно чрез сигурен човек. Засега обаче не можех да го осъществя, защото бях живият труп, но пък мозъкът ми, както ви казах, работеше на свръхоборот.

На следващия ден ме предупредиха, че ще трябва да дам показания пред съдия и следовател. Хм, което означаваше, че се работеше трескаво и здраво по случая. Едва по късно разбрах, че още на следващия ден след изстрелите, тогавашният главен секретар на МВР генерал Бойко Борисов, началникът на НСС генерал Иван Чобанов и директорът на ДНСП генерал Васил Василев са пристигнали спешно в морската столица и под тяхно ръководство се е провела секретна операция "Камчия1".

Вече е имало задържани по случая. И с тези факти се запознах по късно от вестниците, които бълваха сензационните заглавия: "Разкрита е чеченска фабрика за убийства", "Чеченци ли простреляха бизнесдамата Червенкова", "Варна пак гнездо на чеченската мафия", "Легендата, която се завърна", "Полицията надуши килъра", "Левичар гръмнал Ваня Червенкова".

Добър ден, Ваня. В стаята ми влезе следователката, която работеше по случая и една изискана жена на средна възраст, която ми се представи като съдия.

Сега ще запишем всичко, което си спомняш.

Напрегнах се и макар с четири дупки в главата, мозъчното сътресение и комата, от която излизах, се помъчих да си спомня нещо от тогавашната реалност. Нали сами разбирате, че ако им кажа, че съм видяла нещо "отгоре" с душата си, щяха да ме сметнат за луда. Интересно, обаче, за първи път усетих, че нещо е станало с мозъка ми.

Пред мен изплуваха спомени, много ясни спомени от миналото ми, сякаш се бях случили вчера. Говорих им вяло, но в главата ми ме мъчеха наистина картини чак от ранното ми детство. Какво ставаше с мен? Как е възможно паметта ми да се е изострила до такава феноменалност? Отрупваха ме с въпроси, а аз говорех бавно и тихо. Всяка глътка въздух раздираше дробовете ми. Май не им бях много полезна, Но пък те на мен много.

Разбрах, че се работи по две версии чеченци, с които се познавахме отдавна и втората търсеше се връзка с радиоводещият Боби Цанков, на когото година преди това бях завела наказателно дело. Само един месец преди покушението бях дала пресконференция в Агенция "София прес" и запознах широката българска общественост с хилядите му измами и нанесени вреди на много хора от цяла България.

Кой ли от тях беше поръчителят? Кого, за Бога, засегнах толкова, че да искат смъртта ми? Никого не съм наранявало смъртно, никого не съм заплашвала, че да искат в замяна живота ми. Наистина не асимилирах, направо не побирах в главата си решението на някого да ме убие!?!

Седмият ден от пребиваването ми в реанимацията ще остане незабравим за мен.

Тогава от сутринта бях решила, че ще направя опит да се изправя от леглото. Сутринта след поредната визитация, споделих това решение с наблюдаващата ме лекарка. Тя беше страхотна жена. Нея ще я запомня с това, че още от първия ден след комата, освен ужасното много инжекции, системи и лекарства, ме убеди да вземам хомеопатичните таблетки "Арника". Разказа ми, че при проблеми, английската кралица Елизабет II винаги е искала въпросната "Арника" от личните си доктори. Тогава ми прозвуча, като приказка, но реших да ѝ се доверя... и излезе права. Та тази жена се засмя на молбата ми да се изправя и ми обясни, че това засега е невъзможно и много трудно. Трябвало да стане на по късен етап и под наблюдението на лекар. Мислех си наум: "А тя знае ли какъв инат стои пред нея? А тя знае ли как аз умея да се боря? Тя дори няма идея колко силна и упорита съм".

Вратата беше винаги отворена и пред нея денонощно пазеха полицаите. Изчаках всички да се изнесат от стаята и реших, че ще местя по малко... сантиметър по сантиметър първо ръцете, като си помагах с устройството, което повдигаше леглото, всъщност, ако трябва да бъда точна, вкарвах в действие само лявата ръка, дясната беше извън строя. Още не бяха я пипали. Просто беше обвързана в превръзки и стоеше в някаква лонгета. От нея изтичаха кръв и мръсна слюз от раните, причинени ми от куршумите. Беше раздробена от тях.

В следващите дни ми предстоеше операция на нея, но не бързаха, защото още не бях в състояние, навярно, да понеса пълната упойка и инкубацията.

Прехапвах отвътре бузите си, стиснах зъби и се опитвах да се повдигна... поне мъничко да помръдна. Всеки сантиметър ми костваше адски много болки. От корема ми излизаха два маркуча, които водеха до някакви стъкленици с помпи, от гърдите ми излизаше друг маркуч, който знае с каква Функция, вените ми си бяха с непрекъснати системи, от които ми преливаха на няколко часа какво ли не. Около мен и зад мен писукаха апаратите, отчитащи жизнените ми процеси, но въпреки това стисках зъби, очи, пръсти и се помествах по малко.

Божичко! Успях! След около 15 минути борба с маркучите, системите, прерязващите болки и слабото дишане... успех. Изправих се! Вече бях седнала. Трябваше да спра дотам и отново да си легна, но не... С присъщата си воля реших, че ще опитам да сваля и краката долу. Просто исках да седна на леглото, виеше ми се свят. Ах, колко трудно ми беше, ако знаете!!! Никога няма да забравя тези мигове! Никога! Пак стиснах бузите си отвътре и ги прехапах със зъбите си. Започнах да свалям единия крак, после другия, и още 15 минути може би... 15 минути, които ми се сториха цяла вечност. Потях се от болка, от напъгане, обаче успех. Победа! Господи, успех да седна на леглото с краката на пода. Е, щом съм стигнала дотук, значи ще се изправя. Трябваше да се помъча, трябваше да успея, нали исках да се изнеса час по скоро оттук.

Спомних си силовите тренировки по бокс в залата и треньорите Вальо Давидов и Краси Чолаков. Така ме тренираха... до откат... до припадък... на моменти ми е причернявало от пренатоварване, но тогава бях здрава, а сега се борех за сантиметър

придвижване. И въпреки това, не се отчайвах! Втълпявах си, че не съм саката, не съм инвалид, а това е само временно положение, от което аз ще се измъкна. Аз със смъртта се преборих, че сега ли няма да успея? Поех дълбоко въздух и с всички силици, които събрах, се изправих победоносно до леглото. В главата ми изплува една картина от филма "Клеопатра" по любимия ми канал Hallmark, където Цезар победоносно извика ВИКТОРИ И И И ИИ!

Да! Но това не беше победа докрай. Светът се преобърна, болничната стая се завъртя, очите ми се замъглиха и аз изгубих съзнание. Потънах... и паднах на пода. Колко време е минало и какво е станало не помня? Колабирала съм. Когато отворих очи, бях отново на леглото и лекарите се бяха събрали около мен. Усещах погледите им над мен, а аз се ядосвах, че бях положила толкова сили да стана от това проклето легло, а сега отново в изходна позиция. Ама че гадост! Толкова бях изтощена, а на всичкото отгоре бях си прехапала бузите от болка, когато се борих да стана, че сега кървяха и боляха много. Всички бяха категорични и много строги: "Никакво ставане!" Бяха издали заповедта си, но аз си знаех, че ще я наруша и пак ще правя опити, за да се изнеса от тук по бързо.

Нощите ми бяха най страшни. Тогава въпреки че увеличавах дозите с морфин, за да притъпят болката ми, ме беше най страх, че ако заспя, някой може да влезе и да ме отрови или убие, изключвайки системите ми.

Допусках всичко, не, че подценявах охраната на полицията, но щом тези, които имаха дързостта да ме убият пред толкова хора в пиков час, то сигурно щяха да пробват всичко, за да ме довършат. Непрекъснато се молех и без това не можех да говоря много, защото ми беше трудно, но затова пък си мислех и си общувах наум. Непрекъснато молех Бог да ме опази! А вляво от мен денонощно ме гледаха от иконата големите и добри очи на Дева Мария Божията майка. Това ме крепеше и ми даваше сили да се боря, за да продължа. Знаех, че Бог е с мен!

Днес сестра ми Вася ми донесе огледало. Хем исках да се погледна, хем ме беше страх какво ще видя. Колко ли обезобразено ще е лицето ми? Разплаках се, наистина се страхувах. От опъващите ме шевове на челото, на бузата, на врата, под ухото... представяте ли си каква грозна гледка бях? Преглъщах и облизвах с език сълзите си и поднесох огледалото към лицето си...

От него ме гледаха моите очи, беше моето лице..., но наистина направено на решетка... Бях закръпена на едро, както ми обясниха по късно. Бях деформирана, издута, синьо жълта, а от огледалото ме гледаха същите очи, но вече много по тъжни! Господи, какво са направили с мен? Никога повече нямаше да бъда същата! До вечерта много плаках. Не само за това, че лицето и тялото ми бяха обезобразени, осакатени, но и че животът ми никога нямаше да се върне такъв, какъвто досега е бил! Много плаках, а това ми пречеше на дишането.

Пресегнах се към нощното шкафче и взех едно златно кръстче. Моята сестра ми го донесе, беше ѝ го предала Елена подарък от скъп за мен тогава приятел, който с този жест изразяваше съпричастността си и пожеланията си да се възстановя. Сложих го с лявата ръка върху гърдите си, като си мислех, че това нещо ще ме предпази, но все пак се успокоявах. После го целувах и пак го слагах на гърдите си.

Мъчех се да подреда мислите си и се чудех как отново да направя опит да стана, защото, за Бога трябваше да се изнеса оттук! Колкото по скоро толкова по добре за мен. Време беше да взема нещата в свои ръце.

В стаята влезе Питър... Знаете ли какво е да обичаш един човек без въобще да си го виждал. Не беше много различен от онова, което виждах от снимките, но беше спокоен мъж и ми вдъхваше вяра и сигурност. Застана до леглото и с умиление и състрадание гледаше онова, което представлявах. Колко дни сме си писали, чували, разменяли снимки, а сега намираше вместо хубава жена едно разкъсано тяло и тъжните ми, пълни почти винаги със сълзи очи. Никога няма да мога да се отблагодаря на този човек, който от деня, в който ме видя, направи страхотни жестове за мен и детето ми!

Питър, приеми моят дълбок поклон и моето човешко благодаря с главно "Б"!

Поговорихме си и взехме решение, че ще ме изведе от този град. Поръчах на сестра ми да ми донесе дрехи, а аз започнах да правя някакви движения с крайниците си, за да опитам пак да стана.

Днес едва забелязвах, че имам проблеми с окото си. Представете ли си, няколко дена е бил толкова голям шок, че дори и не съм забелязала, че трудно и недостатъчно виждам с едното око. Оттам беше преминал единият куршум и беше нарушил целостта му. Господи, сега и това ли? Пак започнах да плача. Кое беше останало здраво? Спешно назначиха консулт с офталмолог. След това дойдоха и ортопедите, които трябваше да решат какво ще правят с ръката ми. Аз обаче ги гледах и знаех, че няма да се наложи. На следващия ден щях вече да съм напуснала не само болницата, но и града, в който оставих най хубавите си спомени като момиче и най лошите като вече зряла жена.

Добро утро, Ваня, какво ще правим днес? Как си? дежурният въпрос на завеждащата реанимация.

Днес, доктор Савова, ще трябва да махнем тези тръбички и маркучета и аз ще си взема инкогнито довиждане с Вас, след което ще ме отведат нанякъде.

Аз не мога да поема тази отговорност. Това е твърде опасно, ти не можеш да стигнеш до София така. Много е рано още да се мисли за изписване.

Не, доктор Савова! Аз ще поема този риск, категорична съм. Тя излезе и след малко се върна.

Ще трябва да ми подпишеш клетвена декларация, че ти поемаш този риск и ние не носим никаква отговорност.

Добре, докторе. Аз пък от Вас искам никой да не знае, дори и лекарите!

С разследващите се бях разбрала също, че не искам те да ме транспортират както ми предложиха, нито с кола, нито със самолет. Ще се изнеса без дори и полицаите пред вратата да знаят. Просто ще инсценирам, че бавно се довлачвам до тоалетната и оттам изчезвам яко дим. Само се разбрахме, че когато стигна до София там ще ме поемат софийските полицаи. Не исках никой да знае нито с какво, нито с кого, нито откъде ще напусна Варна, щях да изключа джиесема, за да не проследи никой СРЗ клетката, в която се движа, докато не навляза в свои води.

Така и стана! Подписах въпросната декларация и станах много бавно, като предния ден бях потренирала това упражнение. Отидох до малката мивка в стаята. О, Боже, вода! За първи път пипах вода. Измих се колкото можах. Сестра ми ми помогна да се преоблека. Вратата беше затворена, за да не гледа никой. Лекарката ми донесе няколко инжекции за из път, които бяха против съсирването на кръвта и трябваше да бия на няколко часа, и до ден днешен си спомням името на това лекарство "Фраксепарин". Отрупа ме с таблетки, които също трябваше да гълтам, докато стигна до София.

Планът беше сестра ми да ме заведе до тоалетната по нощница. Там да остана отдолу по рокля. Тя да излезе през централния вход, уж излизаше от свиждане, където за кой ли ден имаше все още чакащи журналисти, а аз, придружена от Митко Димитров, и човек, който той доведе, да изляза през аварийния изход на болницата.

Дотук добре. Всичко вървеше по план. Увих се като арабка с голям шал около главата и врата и оставих само процеп за очите. Бях цялата в рани и превръзки. Не можех да Допусна някой да ме види или идентифицира дори по Раните. Оттогава често и до ден днешен се увивам със шал така. Това остана в съзнанието ми като инстинкт за самосъхранение, като щит, като маска, от която не смеех да покажа лицето си. Пристъпвах адски бавно. Митко ме пое и като видях с кого беше, щях да припадна от изненада. С мъж на име Мирчо, който беше приятел първо на родителите ми, а после и мой. Не беше от Варна, познавах го като много добър човек и перфектен, ама наистина отличен стрелец. Този ли Митко!!! Какво ли е намислил? Нямахме време да се поздравим даже. Безмълвно, като сенки се прошмугвахме по някакви коридори, мазета, пак коридори... Стигнахме до една невзрачна кола, която бях сигурна, че беше претърпана с оръжие... Господи, видях за миг небето, слънцето и бях неопишуемо щастлива. Вие не знаете какво е това чувство!!! По добре е да не знаете!

Бях увита в моя защитен шал и бях с тъмни очила, за да не ме познае никой. Първо много хора ме познаваха от този град, и второ през всичките тези дни снимката ми достатъчно често е била показвана по всичките медии: нямах идея къде отиваме. Там трябваше да чака Питър. Това “там” се оказа един хотелски апартамент в частен хотел в центъра на град Варна. Беше много уютно и луксозно, даже и това забелязах. Доколкото познавах Митко, той беше подсигурил и хора по маршрута, по който дойдохме, в случай на изненади.

Мирчо караше напрегнато колата, а аз мълчах и скришно плачех. Пристигнахме. В стаята Питър ме прегърна леко и веднага ме сложи да легна. Бях много уморена. След минути пристигна Лидия. Само като ме видя и заплака. Толкова се обичахме и толкова добре се познавахме, че думите помежду ни бяха излишни.

Очаквах да видя най скъпото животно на моя живот малкото ми същество Никол, и разбира се мама! Митко излезе и от някъде отиде да ги доведе. Тръпнех от очакване. Нямах търпение да ги прегърна. Почука се и Питър отвори...

Господи, Никол плахо пристъпваше и бавно приближи към мен, очите и бяха пълни със сълзи. Тя виждаше майка си отново жива. И беше толкова уплашена, толкова плаха, че вместо да се затича към мен и да се хвърли на врата ми, тя... просто пристъпваше и като, че ли искаше да се убеди, че това съм аз, че съм наистина жива, че съм нормална. Тя е предполагала, че са я лъгали, за да ѝ спестят трагедията, но не! Моята малка дъщеричка виждаше с очичките си, че съм жива. Изкриви устнички и се разплака в прегръдките ми. Не говореше. Не ми каза нито дума. Само ме стискаше, като, че ли не ме пускаше, за да не я напусна пак. От този миг дъщеря ми порасна с години, а скоро даже ни предстоеше да си сменим ролите тя да бъде майката, а аз дъщерята, за която щеше да се грижи близо година и половина две.

Идваше ред на мама, тя също плачеше и беше толкова зле с нервите и паметта, че едвам се държеше. Милата, носеше ми няколко кренвирша “Тандем”, защото знаеше колкото много ги обичам, а не знаеше, че аз изобщо не можех да се храня.

До този момент не бяха я запознали със състоянието ми. Целуваше ме навсякъде – по лицето, по ръката, пипаше ме, като че ли искаше да се убеди, че съм истинска. Всички плачехме. Вместо да се радваме, че съм жива, просто всички плачехме. Ужасът наистина беше голям, нямаше как да се усмихваме! Говорихме много, аз повече слушах, не можех да говоря!

Върху спалнята Питър беше събрал всички вестници от всеки ден, в който пишеха за мен. Беше натрупал внушителна купчина. Сестра ми умишлено не трябваше да бъде там. След часове щях да се разделя с най скъпите ми хора и да потеглим по заздравяване за София.

Беше наета кола под наем на съвсем непознато име. Тя щеше да чака извън града, в която да се прехвърлим с Питър, а Митко и хората ме изведоха от града с друга. Такъв беше той – безупречен приятел, страхотен професионалист, едно голямо сърце, което винаги ще нося в моето. Този човек за миг не се подвоуми за себе си, за семейството си – просто доказа, че е един истински мъж и един истински човек, който за съжаление само след две години щеше да има същата участ като моята – да бъде разстрелян – пак във Варна и пак на същия този пазар. Тук спирам защото не мога да сдържам сълзите си, сърцето ми се къса само като си помисля. Дори не можах да отида на погребението му, защото откакто онази вечер ме изведе от града с риск за живота си – **повече никога не стъпих там!**

Питър караше много внимателно. Всяко подрусване беше фатално за мен. Свивах се от болки, но трябваше да издържа до София. По пътя ми разказа целия си живот, а аз слушах и пестях въздуха си. Някъде около Велико Търново обаче настъпи критичен момент. Стана ми адски лошо. Почувствах, че ще припадна. Ах, колко съжалих в този момент, че не послушах доктор Савова!

Нямаше време за мислене, казах на Питър веднага да отиде на гърба на една бензиностанция, където спряхме. Отворих вратата, той отиде да вземе вода и да попита къде се намира болницата в града. Трябваше спешно да ме прегледа лекар и ако се наложи да ми дадат кислород. Това ми беше най-големия проблем. Все не ми достигаше. Отворих вратата и се свлякох на земята, сякаш попивах от енергията ѝ, исках да ми даде сили да продължа.

Стоях така известно време и се преместих свита на задната седалка. Не, не биваше да рискуваме! Отидехме ли в болница щяха да питат какво ми е, за имената можехме и да излъжем, но за състоянието ми нямаше как. Затова реших пак да рискувам – продължаваме. Ще стискам зъби и ще стигнем някак до София. Това пътуване ще остане най-кошмарното в живота ми. Пътувахме цели десет часа, горкият Питър, вече не знаеше как да ми помогне, а аз стенех от болка и недостиг на въздух.

Към пет сутринта влязохме в София. Оттам директно в Дирекция “Национална служба “Полиция”. Такава беше уговорката. Трябваше да звънна един телефон на определен човек и полицията да ми помогне. Всичко беше по план. Две коли ни придружиха. Спряхме пред входа на моята кооперация. Полицаяте ме предупредиха, че отстрани в улицата са видели познати лица от екипа на вестник “Нощен труд”. По дяволите, откъде знаеха? Откъде е изтекла информация? Не им се позволи да направят снимки, те дори нямаха възможност да се приближат към мен. Провериха входа, стълбите, пощенските кутии за евентуални бомби. Изведоха ме бавно от колата и о, Боже! Най-накрая влязох в дома си, който наистина ми се стори сега като “моята крепост”. Миришеше ми на мое, на познато. Не светвахме лампи откъм външните стаи. Питър ми помогна да легна и затворих спокойно очи, след като се бяхме обадили на всички, че сме пристигнали живи и здрави.

За първи път се събуждах отново в леглото си. А можеше никога повече да не ми се случи! На сутринта включих мобилният си телефон. Сещате ли се колко журналисти започнаха да ми звънят? Разбирах ги, вършеха си работата, но те едва ли разбираха моят страх и моята болка. Бяха вече разбрали, че съм напуснала болницата, което честно казано, си беше не смела, а направо безумна постъпка от моя страна.

Между всички телефонни обаждания, по обед имах и такова от чужбина. Оказа се от Дубай. Моите отдавнашни и добри приятели Сандо Храбреца и Коце бяха от другата страна на джиесема. Толкова се зарадвах, че ги чувах, и ми подеждаха някак си успокояващо. Бяха първите странични хора, които чувах и на които държах и по своему обичах.

Много се бяха изпокрили. Не смееха дори и да звъннат и да попитат как съм, какво ми е, имам ли нужда от нещо? А само ако знаете, на колко хора съм помагала в живота си? Колко състрадателна съм била към всички, които са търсили помощта ми и колко наистина съм давала от себе си... А сега къде бяха всички? Всички се изпокриха! О, забравиха! Страхуваха се! Е, нито Коце, нито Сандо бяха от тези хора. Познавам ги като достойни и смели мъже и доказаха, че са такива. Със сигурност, ако бяха в България, щяха да дойдат да ме видят. Попитаха ме от какво имам нужда и ми дадоха телефона на техен приятел ортопед, който трябваше да ме прегледа на следващия ден и да решим какво да правим с ръката. Тя си стоеше все още раздробена в лонгетата.

В следващите дни полицията подготвяше мерките за сигурността ми, предстоеше ми ново влизане в болница, нови операции и пак болки, пак страдания. Не знаех, че това ще продължи цели две години почти. Но пък вярата ми не ме напускаше колкото повече ме болеше толкова повече стоически се борех и знаех, че трябва да продължа. Бях много изтощена и не можех да се движа почти. Най големият проблем беше дишането ми. Не можех да чета, защото окото ми беше засегнато, след първите няколко реда всичко ми се размазваше и започваше да играе. Същото беше и с Телевизията. Това ме изнервяше и се чувствах като в капан.

Много плачех, спомням си, че непрекъснато плачех, а това затрудняваше допълнително дишането ми. Благодаря на моя приятел от Медицинска академия доцент Огнян Георгиев, който тогава ми помогна. Нуждаех се от превръзки на операцията, която ми бяха направили варненските хирурзи и на другите рани от куршумите. Оги ми подсигури тези хора, които всеки ден идваха на превръзка. Все още няхах сили да погледна голямата операция в огледалото. Чувствах целият си гръден кош разпран, нещо ме опъваше. Страхувах се какво ще видя. Усещах големия разрез под гърдите и нещо непрекъснато ме бодеше.

В следващите няколко дни с помощта на полицията ме бяха настанили в "Пирогов". Пак сама с неизменната охрана пред стаята, пак лекари, упойки, операции. Елена единствено имаше достъп до мен. За първи път я виждах след случилото се. Имах да ѝ задавам толкова много въпроси...

Все още само се чувах с детето и мама, които след изписването ми трябваше да дойдат и да се грижат за мен, а и скоро Никол започваше училище. Как ли щеше да се справи с пресния спомен от ужаса, на който беше подложена? Всеки ден идваха лекари, които следяха състоянието ми и рехабилитатори, които ми правеха инхалации и ми помагаша да възвърна донякъде дишането. Бях като едно малко бебе, което започваше от "А".

Знаете ли, човек може всичко! В нас има скрити заложи със справянето във всякакви ситуации. А и Бог не би ни пратил страдания и болки, които не можем да понесем и преодолеем. Важното е човек да се вземе в ръце и да се бори!!!

В човешкият организъм има страхотни енергии, за които ние не подозираме, но сме длъжни да овладеем, да ги впрегнем в името на собственото си оцеляване, останалото е въпрос на търпение. Една от тези фини енергии в нас е силата на Мисълта. Вярвате ли, че ще успеете, то и резултатите идват навреме.

Пиша това, за да кажа на хората, които се борят с трудностите и болестите, че не трябва да се отчайват и че са длъжни да накарат сърцето, нервите и разума да заработят в едно. Длъжни сте да извикате волята си на помощ и да накарате жизнените си енергии да заработят в синхрон. И знайте, Бог не напразно изпраща тези изпитания, той подлага на тях тези, които най много обича, а от нас самите зависи дали ще съумеем да продължим по правилния път. Запомнете това моля ви!

Доиде и денят, в който трябваше да ме изпишат. Лекарите си бяха свършили работата, останалото беше в мои ръце.

Цивилни полицаи отново ме транспортираха до нас. Бяха изключително толерантни и не проявяваха излишно любопитство, напротив, пазеха ме от подобните погледи на хората. Вършиха си работата перфектно и аз бях донякъде спокойна от тяхното непрекъснато присъствие.

Вече си бях у дома. След няколко дни пристигаха мама и детето. Елена и другите ми две приятелки не ме оставяха нито за миг. Купуваха плодове, сокове, вода, редуваха се да спят до мен вечерите. Ето това е истинското приятелство, когато тези, които те обичат са до теб и в най трудните моменти, защото на софри и кафета всички го можем.

Имах и още един приятел Влади, който също беше следовател. Разказаха ми, че когато е разбрал за покушението срещу мен, не е спрял да плаче и да се моли за живота ми. Да! Въпреки че се е сблъсквал в работата си с подобни случаи, сега на мястото на жертвата бях аз, неговата приятелка, и той не е можел да се примири с мисълта, че мога да умра.

В онези дни той също идваше да ме гледа и да помага след работа. Затова и после, когато за нещо се карахме или спорехме, след година две, винаги съм му прощавала, защото никога не бих забравила съпричастността му в най трудните дни на възстановяване.

Бях много отслабнала и се носех като призрак. Тъпчех се с много лекарства и обезболяващи. Вечер, когато затварях очи, не заспивах, а си връщах картината на пазара. Пред мен изплуваха куршумите, кръвта, срещата ми със Светлината. И въпреки това намирах сили да се усмихвам, въпреки че се занизаха дългите дни на безмълвие и самоанализиране. Стисках зъби и се мъчех да преодоля страха си.

Собствените ми страдания ми отвориха по късно очите за болките на другите хора, на които помагам и до днес. Надеждата, че ще се оправя ме караше да загърбя довчерашните си грешки и това ме правеше по силна от всякога, караше ме да се чувствам истински жива. Живеех в мир със себе си и преглъщах всеки ден всичко. Трупах всичко в сърцето си, наслагдах ден след ден всяка емоция. Мълчах, лежах, плачех!

През този период обаче изгубих един от хората, на които най много държах Елена. Година преди това в дните, когато много страдах от раздялата си с Антон, се усложни здравословното ми състояние, имах стар аденом на хипофизната жлеза, който се беше уголемил вследствие на стреса.

Спасението ми беше в ежедневните тренировки по бокс. А вечер с часове стоях пред компютъра и общувах с един човек в същия онзи сайт, в който се запознахме с Питър и който наистина означаваше нещо за мен. Той ми даваше сили, подкрепяше ме и ме караше да разтварям болката си по изгубения мъж. Не се виждахме, той не живееше в България. Когато един ден споделих с Елена и й казах кой е човекът, тя намери удобен момент да открадне неговият "nik name" от компютъра ми, представи се за астроложка и започна да си пише с него. Ей така, съвсем нагло и натрапчиво, пред очите ми. Дали я поблазни тогава фактът, че името му беше публично в България (той беше известен спортист от близкото минало) или го е искала като мъж,наистина не зная.

Само ще кажа това, че в дните, в които ми беше най трудно, тя дойде и ми каза, че си пишели отдавна, каза ми, че е влюбена в него и че това е по силно от нея. Въпреки че имаше прекрасен съпруг и дете. Не се притеснявам да напиша тези редове,защото те са самата истина,а аз не се страхувам от нея.Дойде ми в повече по дяволите!!!

Все пак ѝ благодаря, че дойде и ми го каза в очите, но трябваше ли да избере най неподходящия момент? Трябваше ли още да ме наранява? Тогава нещо се случува в мен

и не исках повече да я виждам. Така и стана. Простих ѝ дълбоко в сърцето си, но не исках повече за нея да има място там. Тя не беше достойна за моята обич.

Какво му е говорила за мен също нямах идея, самата аз не можех да седна на компютъра, защото физически все още не можех да седя задълго, освен това окото ми беше прясно инжектирано и му предстоеше също операция, така, че не ми оставаше нищо друго, освен да лежа, да гледам в една точка, да търпя, стискайки зъби. Ах колко много ми се насъбра ако знаете!

И бях поставена на изкушението от Бог да го осъзнавам, да го изтърпявам, а да не мога нищо да направя. На толкова изпитания ме беше подложил, че се чудя в този момент от къде ми прииждаха нови и нови сили.

Един ден джиесемът звънна, поглеждайки на дисплея, сърцето ми се преобърна – беше той! Мъжът когото най много обичах в живота си – Антон. Дори и за миг не съм допускала, че няма да дойде да ме види. Знаех, че ще го направи, бях сигурна. Просто чаках деня и той дойде.

Стоеше някак напрегнат на вратата, може би очакваше да види нещо по ужасяващо от това, което виждаше пред себе си. Да си призная честно аз наистина се възстановявах не с дни, а с часове. Толкова много исках да го прегърна и да изплача цялата си душа, толкова много исках да го целуна, да се смая и да се настани в сърцето му и да си остана там завинаги... Толкова много го обичах... Не можех! Нямах това право!

Знаех, че има приятелка и че връзката им е сериозна. Можех да се огранича само в едно ръкостискане и сълзи по бузите, които така и не спираха почти денонощно. Гледах очите му и четях в тях много неща, които така и не си казахме. Но се разбирахме и без думи се разбирахме, а това беше повече от любов – това беше човешината и състраданието, които бяха присъщи и за двама ни. Беше останало приятелството ни, което ни свързваше.

Същото бих направила за него винаги, когато той би имал нужда и сега и след години. Няма значение, че не се виждаме, няма значение, че не знаем нищо един за друг. И на другия край на света да има нужда от мен пак бих му помогнала. Едва след като си тръгна, давайки си равносметка за нашата връзка, осъзнах значението на думите в най великата книга **Библията**, и тогава го приех като част от новата ми философия.

Любовта ми към него беше станала такава, каквато беше описана в Светото писание:

**"Любовта дълго търпи
и е милостива.
Любовта не завижда.
Любовта не се превъзнася,
не се гордее,
не безобразничи,
не търси своето,
не се раздражнява,
не държи сметка за зло,
не се радва на неправдата,
а се радва заедно с истината.
Всичко премълчава,
на всичко хваща вяра,
на всичко се надява,
всичко търпи.**

ЛЮБОВТА НИКОГА НЕ ОТПАДА".

(1 Коринтяни 13:4)

IV ЧАСТ НОВАТА МИ ФИЛОСОФИЯ

В онези страшни дни на възстановяване, неочаквано за мен ме посещаваха моят стар приятел Мартин и съпругата му Грета, на които също искам да благодаря. Пренебрегвайки опасността, дойдоха, за да изразят човешината си. Телефонът ми звънеше, получавах есемеси от цялата страна и чужбина. В болката ми ме подкрепяха дори и хора, с които си пишех в сайта bgdata, и които никога не бяха ме виждали. Рич от Германия, Ноор Хан от Индия, Игор от Москва, Алберт Тони от Сърбия, Илианка от Гърция, Светла и много, много още приятели откъде ли не. На всяко съобщение се разплаквах и много се вълнувах, защото знаех, че не съм сама.

Тук е мястото, където трябва да прегърна моята стара приятелка Вили Боршукова, която на мига, в който се върнах от болницата, дойде с Библията в ръка. Разплака се и ме прегърна в себе си. Припомни ми едно нейно видение отпреди няколко месеца. Беше ме завела на църква и след службата ми каза:

Ваня, видях един лъч светлина да те изпепелява. Така те поразил, че ти за секунди стана на пепел. После изведнъж едно малко стръкче дърво порасна от нея и се разлисти. Никол беше с теб, но нищо не ѝ се случи.

Тогава не обърнах внимание на думите ѝ, тя не знаеше, че аз бях като птицата Феникс, имах дванадесет лица и седем живота. Сега осъзнавам, че Бог ѝ е пратил тази картина, за да ме предупреди. Отнесох се скептично, махнах с ръка и не отдадох значение на думите ѝ.

Стоях слаба в прегръдките ѝ и си припомнях какво сме правили преди години, защото имахме много общи спомени. Отново плачех. А тя само ме успокояваше и се молеше за мен.

Един ден тя доведе пасторът от нейната църква Румен Борджиев и двамата много се молиха. Същото правеха и хората от всички църкви, на които те се бяха обадили в нощта на разстрела. Хора от цялата страна си пишеха помежду си. Хора от българските църкви в Далас, Чикаго, всички до сутринта са се молили за моя живот. Благодаря ви, скъпи приятели, приемоте моето огромно безгранично и човешко "благодаря", защото зная, какво е означавала молитвата ви тогава за мен. Румен и Вили така и не ме оставиха. Непрекъснато се грижеха за мен.

Само тях и тогавашната рехабилитаторка, която идваше в дома ми, Мариянка, допусках до себе си на този етап. Не можех да се движа още, а когато мама и Никол ме водеха до тоалета или банята, не минавах покрай прозорците, а вечер изгасвахме светлините. Допусках, че нечий снайпер може да бъде насочен в прозорците ми.

В моментите, в които се налагаше да посещавам болници, охраната часове преди това проверяваше стълбището, пощите, кошчетата за боклук на тротоара, паркираните коли пред входната врата. Едва, когато се убедяха, че всичко е наред, ми слагаха бронезилетка, увивах шала около главата си и бързо ме извеждаха от къщи.

В колата винаги всички бяхме много напрегнати. Всеки имаше и на гърба си очи. Движехме се по някакви странни маршрути. Как искам да благодаря на тези момчета от полицията и да им кажа колко много и до ден днешен се моля за тях и за семействата им. Каква работа имаха само, що за професия бяха избрали? Ужас! Да

рисувах собствения си живот за нечий друг и като знаех за какви смешни пари го правят и в какви екшъни се вкарвах, ми ставаше неудобно...

Себе си едва носех, а като ми сложеха и тази тежка бронезилетка съвсем полудяхах. Мислех си, ами ако някой ме нацели в главата? Там не съм защитена. Ами ако някой моторист приближи на някой червен светофар и ни метне всички с автомат?

Господи, толкова ме беше страх, че какво ли не предвиждах и какво ли не допусках от чувството си за самосъхранение? Мислех си, че и птичките, които летяха над нас, не са безопасни. Вглеждах се във всеки човек мъж, жена, дете... във всичко... във всяко живо същество виждах потенциален убиец! Вечер затварях очи и плачех тихо, за да не тревожа мама и Никол, и се молех. Непрекъснато се молех, както ми бе поръчал Бог. Този път се молех само за живота си!

Така се изниза първият месец неусетно. Много рядко виждах небе, слънце. Бях станала затворник в дома си и това ми се очертаваше занапред. Мислех си, че никога няма да прохода повече нормално, мислех си, че никога повече няма да мога да посещавам каквито и да е обществени места. Няма да мога да карам кола, да тренирам... Просто бях пълен инвалид.

Един ден джиесемът звънна и чух познат глас. Беше мой приятел, с когото имахме зараждаща се връзка малко преди да ме застрелят Денис! Зарадвах се, защото си мислех, че ме е забравил. Все пак го познавах отскоро и не съм допускала, че този мъж (доста по млад от мен) щеше да рискува толкова и да даде много от себе си години след това.

Поиска да ме види и на следващия ден в уговорения час беше пред вратата. За кураж беше взел приятеля си Ники. И той се е страхувал да ме види в кошмарното състояние, в което бях. Беше лаконичен, не задаваше въпроси, но в очите му четях страхотна доброта. Доверих се на интуицията си и се оказах права. От този ден нататък Денис влезе в живота ми постепенно и остана там след време трайно. Изчака всичките ми емоции, изтърпя всичките ми несгоди, преглъщаше с мен всяка болка, но ми остана верен. Никога до края на целия си живот няма да мога да върна жестовете, които той направи за мен и семейството ми, рискувайки много пъти себе си. Много малко ще е да му кажа от тези страници моето "благодаря". Това е мъжът, който по късно осъзнах, че най много ме е обичал досега. Не ми го казваше често, но ми го доказваше с всяко свое действие и с всеки риск, който поемаше заради мен.

Всичко ме болеше, къде ли не бях шита вече. Все още не можех да се къпя заради раните и многото шевове. Мама и Никол ми помагаша непрекъснато. Дойде и първият учебен ден за детенце. Знаех, че не мога да отида до двора на училището, в което учеше, както правех всяка година.

Много обичах тези моменти, защото се сецах за моите ученически години. Колко безгрижно си течеше живота тогава! Как купувахме букети за нашите любими учителки, които тогава наричахме "другарки" и изпълвахме класните стаи с веселие и радостен глъч. Та като водех Никол на училище се сецах за моите детски години. Тази, а може би и следващите години, щях да пропусна тези моменти. Много страдах и от факта, как ще гледат на Никол в училище. Няма ли да й подмятат разни неща, дали детската й психика ще издържи на коментарите, любопитните погледи или може би жлъчните подмятания? Или съучениците й ще бъдат толерантни и добрички към нея? И пак какви ли не мисли нахлуваха в главата ми, и пак плачех.

Ще кажете, е е е, само сълзи, стига! Не! Напротив! Аз съм силен човек и не бих искала да ви се представям като лигла или ревла, но това, по дяволите, ми беше перманентното състояние.

Момчетата от охраната вземаха и водеха Никол на Училище. Тя беше категорично инструктирана да не напуска сградата, да не говори с непознати, да не

взема храна от никого. Така ѝ се набиваше това в главата, че детето вместо да се успокоява малко по малко, ние ѝ увеличавахме стреса. Но никой не знаеше откъде можеше да ни дойде.

НИКОЙ НЕ ПОДСКАЗВАШЕ КАКВО СЕ ИСКА ОТ МЕН !

Пари не дължах на никого, даже обратното, на мен ми дължаха и то не малко хора. Никога не съм нарушавала нечии интереси. Чудех се какъв ли е мотивът да ме отстрелят просто така, като диво животно!!! Защото по късно в интернет форумите прочетох какво ли не че съм свързана с чеченската мафия, че съм мутра в пола, че никой не си ходил така по пазарите и безнаказано не го стрелят, че съм гадно подставено ченге, че съм една от най богатите българки в страната, че съм била преди години отвлечана и бита от СИК... Какво ли не прочетох за себе си? Не ме обвиняваха само за атентата срещу Папа Йоан Павел II и не ми се приписваха родствени връзки с Карлос Чакала или Осама Бен Ладен.

Четях всички тези гнусотии и плачех. Аз не съм виновна, че някой някъде цитираше името ми и че имаше и такива които ме оплюваха.

Имах и много поддръжници и хора, които ме обичаха и подкрепяха. Както и да е, за това по късно ще пиша. Та ставаше въпрос за момиченцето ми, което, милото, изведнъж порасна, бях ѝ отнела много бързо детството.

Моята лична лекарка доктор Мира Мирчанова идваше често на визитации и ѝ даваше много добри наставления. Никол знаеше наизуст всичките ми 45 различни таблетки, които поглъщах дневно и ми даваше по график. Последните месеци тя самичка сменяше превръзките на операциите ми, е в началото ѝ беше страшничко и се гнусеше, но нямаше друг изход. Бяхме принудени да го правим, не и давах време да се отпусне и да се отдаде на страховете си. И така беше по добре. Отпуснеше ли се край! Щеше да рефлектира в детското ѝ съзнание, а така възлагайки ѝ отговорността да се грижи за мен, се стягаше и нямаше време да изпада в паника или депресия.

Моите приятели Пьотр, Алберт, Павката непрекъснато пазаруваха и ми носеха какво ли не. Питър се беше върнал в Канада и всеки ден звънеше оттам. Този човек наистина имаше голямо сърце, толкова много ми е помогнал, но невъзможността ми да отидем с Никол при него в Канада по късно размина нашите чувства и те се съхраниха само в рамките на едно прекрасно приятелство.

Дните се нижеха, аз продължавах да стоя затворена между четирите стени на моята спалня. Дните и нощите ми се сляха от силните обезболяващи, не знаех кога заспивах и кога се събуждах. Просто вегетирах. Марианка идваше през ден да ме раздвижва, караше ме да правим на пръв поглед елементарни движения с ръката, но така и не можех. Пак отново стискане на зъби, нали се сещате, където отвътре се прехапваш и ти протича кръв. Започнах да се обтривам с груби дървени топчета, за да започна да придобивам чувствителност. Бодях се с игли, щипех се, на какви ли не гадости се подлагах само за да можех да се движа поне малко.

Ден след ден, седмица след седмица. Толкова усилия и борба за оцеляване. Денис започна да идва всеки ден, той пазаруваше, той се грижеше за повечето неща в нас: плащане на сметки, поддръжка на дома, посрещаше и изпращаше мама, която непрекъснато пътуваше до Варна и обратно в София.

Всяка седмица ме посещаваше офицер... от една служба, да речем. По понятни причини не мога да цитирам нито името му, нито службата, в която работеше. Беше много мил и толерантен към мен. Запознах го с адвокатката ми (която беше и моя приятелка) Наталия Кръстева. Изчистиха административните формалности, а за мен оставиха човешките разговори. Толкова много се привързах към него, че и до днес не предприемам нищо в много аспекти, ако не го споделя с него. Приех го като приятел, като човек, който наистина споделяше живота ми. Само в началото го разпитвах по

случая, и то всякакви подробности, макар че бях официално упълномощила Наталия и тя имаше пълното право да се запознае с всички материали по делото, образувано във връзка с моето покушение. Той не ми споделяше много, даже страшно много ми спестяваше, а и аз не настоявах.

Лежейки, обаче, толкова месеци, понякога започвах да се прокрадват лоши мисли в главата ми. О! Забравих да ви кажа, че съм човек. Най обикновен човек.

Вече бях в състояние понякога да се натоварвам физически. Боксовата зала много ми липсваше. Когато отивах понякога там, просто за да я видя, ме удряше в носа специфичната миризма на истинска спортна зала и ми се повдигаха адреналина. Изкушавах се наистина. Нещо ставаше в главата ми. Прибирах се в къщи, навличах спортния екип, увивах два чифта бинтове около ръката си, като ги пристягах много силно около счупената, слагах ръкавиците, качвах се на ринга и изливах цялата си енергия, която понякога се преобразуваше в злоба, и се размазвах от тренировки. Спортистите знаят, за коя спортна злоба говоря – за онази, която без ефедрин, те кара да летиш и да виждаш само целта пред очите си. Така и аз понякога озлобявах до смърт и удрях боксовата круша, като виждах в нея човека, който посегна на живота ми. Стисках зъби, присвивах очи, вади, реки от пот течаха от мен и продължавах да удрям, докато не припадна от умора и изтощение. Понякога се стичаха сълзи от очите ми и се сливах със солената ми пот, очите ми кървяха и въпреки всичко продължавах.

Дали може някой да ме разбере какво ми е било в този момент? Удрях толкова силно и исках да поваля само с един удар всеки един от враговете си.

Разумът ми принадлежеше на "добричката" Ваня, а желанието ми да размажа всички, които са ме наранили, се дължеше на болката, която не ме напускаше толкова време.

Същото беше и със стрелбищата. Когато за първи път след случилото се посетих такова, споменът от шума беше толкова силен и мъчителен, че избягах оттам с двеста. Постепенно си наложих с много усилия да преодоля този страх, вземах в ръце пистолетите и изпразвах за секунда пълнителите. Ах, как ми се искаше понякога на мястото на мишената да беше един човек... Само един и бях сигурна, че ръката ми нямаше да потрепне, бях сигурна, че щях да го нацеля, да го нацеля точно където трябва. Стрелях е преглъщах и пак стрелях, и слюнката ми се сгъстяваше, защото от стреса през последните две години бях започнала в подобни ситуации да вдигам захарта в кръвта си. Свалях очилата, махах с отвращение наушниците, плащах си и излизах от стрелбището.

И макар, че Бог ме беше докоснал, не се вземах нито за богоизбрана, нито за помазана, както по късно прочетох в интернет форумите.

Бях си най – обикновен човек и тъй като никой от нас не е създаден безгрешен и мен понякога ме навестяваха и лошите мисли, и силният гняв. Няма да го крия от вас. Договорихме се – ще бъде откровена докрай. Знаех, кои са хората, които посегнаха на живота ми, макар, че не разбирах мотивите им. Те също знаеха, че аз знам. И сега! Накъде? Кой кого? Нима това беше дилемата?

Когато виждах в огледалото осакатеното си тяло, когато виждах белите коси по главата, когато виех от болка и стисках зъби, за да прикрия всичко това...

ИСКАХ ДА ИМ ОТМЪСТЯ!!!

Исках да потекат реки от кръв, исках да направя пътека от трупове. Исках да смажа семето им, дори да ги залича от лицето на Земята. Гняв и ярост ме обземаха защото на никого не съм посягала в този живот, а защо аз да бъда убивана пред очите на детето си??? Вечер и денем ми минаваха какви ли не мисли, за да ги премахна.

Мили хора, повярвайте ми, който е убиван знае точно как да убие!!! Без да оставя следи, без да вдига шум, без да демонстрира! Така и аз. Мислила съм дали да ги

взривя, както се прибират в жилищата си, или да вдигна във въздуха колите им, мислила съм дали да ги отрова с храна, която ядат извън домовете си или да поръчам най силната отрова и да ги довърша. Достатъчно беше само някой да се докосне за миг до тях. Мислила съм дали на принципа на камикадзетата да не действам безразсъдно и да вляза някъде където знаех, че са, и да ги застрелям като кучета, както те направиха с мен. Мислила съм дали да не засегна най скъпото, децата им, за да дойдат сами при мен с огънати ръце. Мислила съм много още ... и какво ли не !

И без това в страната ни настана пиков момент на тези показни убийства: малко след мен бяха убити Фатик, Косьо Самоковеца... и кой ли още не. И от всяко убийство се учех на нещо ново. Прочетох анализите на криминалните хроники, запознах се със специализирана литература, анализирах ситуациите, в които бяха убити тези хора, мислех за оръжието на килърите.

Малко след това последваха картините от световните медии хилядите заложници в Московския театър, хилядата деца заложници в Беслан? Мислих си за онези чеченки, които покрити в черно, с автомати в ръка, бяха тръгнали да убиват.

Мислех си дали и аз да не заста на очи в очи с убийците и да ги унищожа?

Поне ще имам доблестта да ги гледам в очите, а не както моят ексекютор да ме цели в гърба! Някак си не е по мъжки! Какво ли не съм мислила? Някои неща даже ще запазя дълбоко в себе си, за да не кажете, че съм ужасна... Но и такава ставах на моменти ЗВЯР, защото ми идеше да вия до небето от болка по изгубения си предишен живот моят живот, който те ми отнеха. Идеше ми да вия до небето от физическата болка, която ме изяждаше отвътре и беше на моменти непоносима.

В такива мигове си мислех само как да застрелям собственоръчно онези, които ми сториха това. Да махна с ръка, да оставя всички планове и ходове за професионално отмъщение, да се изправя срещу тях, да натисна спусъка... и да ги премахна завинаги!

Понякога, когато оставах сама в стаята, поглеждах нагоре и се молех на Бог да ми даде сили да ги убия. НО... Чувах онзи глас, който така и няма да забравя никога:

**"ОСТАВИ ТОВА В МОИТЕ РЪЦЕ!
ТИ НЕ СИ НИКОЯ, ЗА ДА СЪДИШ!"**

Чувала съм този глас няколко пъти и винаги съм замръзвала на място, защото знаех кой ми го казва. Тогава за последен път се запомних с премрежения си поглед и потъмнелите от ярост очи. Реших, че наистина ще **ПРОСТЯ! ЩЕ ПРОСТЯ ИСТИНСКИ!**

Сложих ръце на сърцето си и сякаш изпълнявах таен ритуал, коленичила пред Господ Бог. Вече осъзнавах, че ЛОШОТО води след себе си по лошо. Знаех, че ако аз ги убиех, техните деца могат да убият моето. Това щеше да бъде низ от кървави отмъщения. Това щеше да бъде една война, в която победители и победени няма да има. Някой трябваше да спре навреме. Кому беше нужна тази кървава вендета? Ясно осъзнавах, че Бог не иска това от мен. Изпитваше ме, за да види дали ще се вслушам в посланията му. Страданието и болките ме бяха извисили дотолкова, че да разбера едва сега отлично неговите думи! Сега разбирах цената на истинската прошка.

Затова ви моля и вас прощавайте за всичко и на всички. Това, разбира се, няма да ви направи по малко достойни хора, напротив, изпитвала съм го лично и живея с тази максима и до днес, и това, мили хора, ме прави по силна от всякога. Аз простих на убийците си и пречупих сърцето си, защото осъзнах, че никой от нас не е свършен, защото всички допускаме грешки, важното е да ги осъзнаем навреме, докато не е късно, защото след време няма да можем да простим и на себе си, камо ли на другите.

Направете го и вие, тогава ще се докоснете до истинската философия на живота и, повярвайте ми, ще бъдете наистина щастливи!

Дните отминаваха и аз по малко започвах да се съвземам. Месеците се редуваха и аз като че ли не ги усещах в моята стая. Всяка седмица се обаждаха моите приятели от Москва, подкрепяха ме истински, а Аслан не можеше да си намери място от факта, че всичко това се случва с мен. Чакахме момента, в който по скоро щяхме да се видим, не исках да го излагам тук на опасност. А това можеше да стане. Дойдеше ли... беше неудобно за всички.

Аз се движех само с охрана, сама в кола, а той не би се чувствал нормално зад мен в друг автомобил. Такива са кавказците, много силни и смели мъже. Често пъти рискуват себе си, за да докажат собственото си аз. Гордостта им е присъща. Никога няма да се огънат или да изхленчат. Познавах ги много добре и именно поради тази причина не исках да излагам Аслан на опасност. Обичах го като брат и не бих го рискувала за миг. Затова и не му разрешавах да дойде. Трябваше аз да отида. Исках да го видя наистина, както и останалите приятели, които се притесняваха искрено за мен. Това и направих, малко преди Нова Година, се качих на първия самолет за великата Москва и отлетях от България, където се чувствах все още много несигурна и застрашена отвсякъде.

Кацнах на летище "Шереметиево" късно през нощта с полет на "Аерофлот". В самолета си мислех за погледите на нашите митничари и кппейци, които ме разпознаха на летището, и тъй като в пресата не преставаха да пишат моето име, те ме гледаха странно, като ме проверяваха.

Никол, мама и Денис останаха да ме чакат в София, а на мен ми предстоеше да се слея с многомилionenният град и да проверя още веднъж, ще устои ли психиката на изкушенията, които ме чакаха там.

Аслан ме посрещна на летището, навярно се беше подготвил за всякакви изненади, и най-вече за най-голямата моето ново АЗ.

Операциите ме боляха, бях с гипс на ръката, а отвътре пиронът, който държеше костите ми, ме караше да се чувствам супер некомфортно. В самолета ми беше станало лошо, но не исках да го показвам, а и се държах мъжки. Тук нямаше кой да ме разбере. Когато го видях се разплаках. По пътя не говорихме много, но дори и в безмълвието се разбирахме. Познавахме се от много години, попадали сме в какви ли не ситуации и затова обстоятелствеността беше излишна.

Закара ме в дома му. Там щях да се чувствам най-сигурна. Съпругата му Тина беше прекрасен човек и винаги ме приемаха като член от семейството.

В следващите няколко дни се видях с всички, говорихме по много въпроси. Проведох много срещи, на които ми беше предложено какво ли не и в какъв ли не аспект!!!

Можех само да кажа на тези хора: "Да, хочу!" И много неща биха се променили. Не само за мен... (мисля, че ме разбирате за какво намеквам). Това бяха хора с много възможности не само в своята страна, но не казах! Поисках само да ме отведат в един от най-големите им манастирски комплекси близо до Москва "Сергиев посад", където почиваха мощите на един от големите руски светци Сергей Родонежки.

На сутринта два големи мерцедеса ни чакаха и ни отведоха в едно наистина свято място. Не се впечатлявах от супер луксозните лимузини, нито от огромните бодигардове. Това не ми беше чуждо, но се впечатлих, глупости... направо онемях от онова, което виждаха очите ми.

Страхотни манастири с огромни камбани, икони, обковани в чисто злато, ръчни инкрустации, скъпоценни камъни..., откъдето ни гледаха спокойните и мъдри очи на Исус Христос, на свети Сергей Родонежски, на свети Серафим Саровски, на свети Николай и на кой ли още не. Монасите не разговаряха с хората. Цареше някакво неописуемо спокойствие и святост, във въздуха витаеше невероятна атмосфера. Помолих всички да остана сама, а те разбираха какво ставаше в сърцето ми. Уважиха искането ми.

Спомням си, че много време стоях на колене... и се молих на Бог, който чувствах толкова близо до мен. Сълзи се стичаха от очите ми и макар и да исках не можех да спра, исках, а не можех. Тогава... там... на онова място дадох обет пред Светлината, същата, която ме беше отвела нагоре обет, който ще запазя дълбоко в сърцето си и който ще отнеса, навярно, и в гроба си, защото не искам с никой да споделям искрените си молби към Бога.

И последната капчица огорчение, която беше останала в мен се изпари. Щом устоях на изкушението да кажа онези думички: "Хорошо, ребята, я хочу!" Щом махнах с ръка и задрасках цялото минало, значи нищо повече не можеше да ме поклати. И издържах! Преодолях себе си! Хора!

Там аз простих ЗАВИНАГИ! Отворих нова страница в моя живот и вече знаех със сигурност какъв път поемам. Бог ми беше казал, че няма да е лесно, но пък после възнаграждението щеше да е огромно.

Москва с цялата си пищност, зрелищност и с всичките си луксове, които аз опитах и видях, отстъпи място пред величието на Светата обител, в която взех най правилното решение в живота си и не съжалявах.

Върнах се в София щастлива от преживяното и знаех, че ще ми бъде трудно, но няма духовно извисение без страдание и мъки. Преминах и лазерна операция на окото малко по късно. Вече не се впечатлявах от пълните упойки, бяха ми като "добър ден", но болките наистина ми идваха в повече. Не виждах добре с дясното око, защото беше засегнато с един от куршумите, но търпях, а имах ли друг изход?

Наближаваше Нова Година, чаках час по скоро да изтекат минутите от старата 2003 та, която така и ще остане най фаталната в живота ми. Не можех никъде да се появя нито в ресторанти, нито в заведения, нито къде и да е. Освен себе си можех да изложа и други хора на опасност. Знаех ли, можеха да решат да ме довършат и в такъв момент?

Никол и Денис бяха плътно до мен и ми помагаша да се справям със ситуациите. Посрещнахме заедно в нас празника и след дванадесет часа заваляха поздравления откъде ли не. Радвах се и плачех едновременно и ме болеше... от всички операции ме болеше. Но нали знаете рецептата ми? Стискаш зъби, мислиш позитивно, молиш се искрено и... това е формулата на успеха, приятели! Това е! Всичко е в нас самите, всичко е в нашата психика, останалото се върши от Бог. Той дава и той отнема!

"Пирогов". Дойде ред да се вади проклетият пирон от ръката ми. Разплаках се като видях ръката си след махането на гипса на половината от другата. Беше адски слаба, окосмена и всички мускули бяха атрофирали. Спомням си само, че много се изложих пред лекаря, който ми го вадеше. Пицях неистово, пицях силно и се продирах. Разцепих с гласа си кабинета и коридорите на болницата, приляваше ми от

болка, но и това мина. Сега трябваше да си пазя костите и да започна да възстановявам мускулите.

Продължавах да пия много хапчета, започвах да качвам килограми, но няха друг изход. Рано или късно щях да стъпя на краката си и тогава щях да се възстановявам, сега беше още рано. Имах нужда от собствените си сили. Започнах да ходя по нормално, дори и на малки токчета (а преди ми беше невъзможно). Започнах да движа пръстите си на ръката и... започнах да пиша тази книга, разбира се.

Беше труден период за мен във всяко отношение. Финансово започнах да издъхвам, вече много време не работех. Страшно много пари давах за лечение, за операции, за рехабилитации, за възстановяване, за охрана (вече бях я сменила с лична такава), а и имаше достатъчно недостойни хора, които ми дължаха пари и не ми ги връщаха. Няма да споменавам имена, те си знаят. И такива, които още по недостойно се отдръпнаха от мен и на които аз в миналото съм помагала безрезервно. На тях ще кажа: "Дано Бог ви прости, от моята прошка нямате нужда, защото вие никога няма да я разберете!" И кръстницата ми, която в Църква е дала обет да ми бъде духовна майка, и кумицата ми, и сестра й, които са имали помощта ми, и приятели, които са яли от масата ми и са спали в дома ми... И хора от една партийна централа, на които съм помагала безусловно, за което по късно пострадах административно... Кой ли не?

Зная, че ще прочетете моята изповед, и след като затворите и последната страница, ще имате молитвата ми към Бога и за вас! Друг е въпросът как ще се почувствате вие! Но ще се радвам, ако ви заболи, това ще значи, че съм докоснала сърцата ви и че все още имате такива!

Измина почти месец, а ръката ми вместо да се възстановява, ставаше все по зле. Изпусках химикала, трепереше, отслабваше мислех, че ще я загубя. Реших да замина за Германия и там да направя нещо по добро за нея. Тук очевидно докторите не успяха да се справят. Мама отново дойде да гледа Никол, а аз и Денис се подготвихме за път. Събрах всички епикризи, снимки, събрах си багажа и тръгнахме с кола късно през нощта. Там трябваше да ме чака моята приятелка Силви, която от много години живееше в Германия. Денис караше, аз въобще не можех, бяхме напрегнати, защото пътуванията винаги ми се отразяваха много зле. Времето беше студено.

На сутринта влязохме в република Австрия. Всичко беше нормално до момента, в който по магистралата пред Виена... всичко стана за миг.

Отнякъде изневиделица се появи от страничен път един огромен ТИР. Пътят от току що завалелият сняг беше станал хлъзгав. Докато се обърна вече чух трясък и усетих страшен удар. Голямата машина се беше врязала в нас и ни помете като черупка. Колко сме се въртели, не помня.

Потърсих Денис с поглед. Беше до мен невредим. Седях до него и усещах адска болка, не знаех какво ми е. Помъчих се да изляза от размазаната кола и кракът ми изпраща. Докато се облегна на колата плачейки, започнах отново да се моля. В далечината чувах вой от линейка и полицейски сирени, не успях даже да кажа нищо на Денис. Сложиха ме на носилка и се опомних чак, когато стигнахме някаква австрийска болница. Започнаха се някакви рентгени, скенери, лекари... А мен така и не ме напускаха болките. Не говорех. Само плачех и хлипах. Питам Господ: "Какво още иска от мен. Какво?" Не ми ли стигаха куршумите, операциите, ами сега и това? Е, наистина вече не издържах.

Дойде междувременно преводач. Показа се, че пострадалата ми ръка отново е счупена и че имам скъсана задна кръстна връзка на коляното. За набитите места от

удара въобще не говорим. Това за мен си беше елементарна болчица, в сравнение с вече натрошеното ми тяло. Целият ден премина така от кабинет на кабинет. В късния следобед се появи и Денис, добре че му нямаше нищо. Колата беше с диагноза "тотално смазана" и откарана в полицейското районно управление. С присъщата си инатливост отново и тук отказах да се лекувам. Подписах документите на австрийците и решихме с Денис, че спешно трябва да стигнем до Германия.

Силви ни чакаше там. Вече беше разбрала за случилото се. Кракът ми започваше да се надува, болеше ме ръката и не можех да я движа. Качихме се на първия влак и на сутринта бяхме в обятията на моята приятелка. Денис беше адски изтощен, поспа малко и след броени часове бяхме отново в болница. Силви беше уредила всичко. Вече като видех червен кръст, бели плочки и зелени престилки ми се повдигаше. Коляното ми беше събрало много вода, подложиха ме на няколко пункции и ме гипсираха. При това ми връчиха и патерици. Ръката не дадох да я оперират, а само ми дадох консулт, снимка и я гипсираха временно. Обясниха ми като се прибера в България какво е необходимо.

Да казвам ли какво съм изтърпяла десет дена там в гипс? Ще кажете, е е е, стига с твоите болки! Какво да направя? Това е факт! Това е самата истина. И вече ми беше дошло до гуша от физически болки и психически стресове. Силви беше до мен през цялото време, грижеше се за мен като за сестра. Водеше ме по лекари, на разходки, доколкото можех с патериците.

Вечерите бяха много емоционални. Денис ме прегръщаше като започвах да стена от болка и ми даваше с шепи обезболяващи таблетки. Трябваше да се прибера спешно в България, защото ръката не търпеше отлагане.

Прибрахме се след половин месец престой и когато Никол и мама ме видяха с патерици, щяха вече да припаднат. Бях им го спестила по телефоните, защото и без това им бях поднесла много в последните месеци. Имах късмет, че ме свързаха с един прекрасен човек и отличен специалист доцент Златев от ВМА, където и направих операцията си на ръката. Наслагаха обаче някакви титаниеви плаки и болтове, с които и до днес си стоя, а трябваше да ги махна отдавна.

Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че толкова вече се бях отвратила от операционни, че дори и до днес не смея да ги приближа. Дори когато отивам на зъболекар, карам да се гасят луминисцентните лампи и да ме работят цивилни. Органически вече мозъкът ми отказа да възприема болнични обстановки.

От последната операция отворих очи чак вечерта. Бях бледа, внесоха ме на носилка и изглеждах много зле. Денис стоеше на съседното легло и ме чакаше, не можех да говоря с него, просто бях без сили. Пусна ми телевизора в стаята, а от екрана по БиТиВи ме гледаше онзи мъж, с който Елена ме беше разделила. Даваше някакво интервю в спортната емисия. Очите ми се насълзиха, защото в главата ми нахлуха спомените от преди година, когато бях в страхотна кондиция и страхотна визия, когато се видяхме за първи път с него, а сега се гърчех като червей от раните си и с десетки белези по цялото ми тяло. Милият Денис, само той не се притесни от нищо: нито от куршумите, нито от обезобразеното ми тяло, нито от факта, че не можеше да ме има пълноценно като жена. Този мъж беше железен!!!

Затова и го обикнах и му прощавах всичко, защото никой не би издържал на негово място. Той заслужаваше цялата ми любов и внимание, защото ми отвръщаше със същото безусловно, макар да знаех, че никога не можеше да бъдем заедно завинаги!

Две седмици след изписването ходех всеки ден на превръзки. Влади често идваше в нас да ме види, да пазарува и да ми помага с каквото може след работа. За разлика обаче от другите операции, тази премина най леко, но пък възстановяването ми беше най бавно и много трудно. Дясната ми ръка беше вече една година извън строя.

Понякога се налагаше да излизам на срещи или на обществени места и винаги умело я прикривах. Слагях такива дрехи, че да не си личи, усмихвах се пред всекиго и видимо се държах спокойно, но само аз си знам колко много ме болеше постоянно. И до ден днешен спя непълноценно, защото мисълта да не я притисна ме кара да съм перманентно неспокойна. Чудех се докога ще продължава всичко това и дали някога ще има миг, в който ще се почувствам в добра кондиция и поне малко здрава?

Лятото настъпи неусетно за мен, почти през цялото време лежах в дома си. През този период изчетех много литература, но моята настолна книга беше най истинската от всички книги – БИБЛИЯТА. И макар че много години преди това непрекъснато я четях, сега откривах нови и нови неща за себе си в нея.

Тълкувах редовете и написаното в тях по съвсем друг начин. Възприемах всичко написано много по мъдро. Акцентирах върху неща, които никога преди това не са ме карали и да се замислям. Сега вече зная, че човек трябва наистина да е узрял и подготвен, за да приеме дълбоко в себе си това древно писание, което ненапразно е наречено СВЯТО. Много нощи съм препрочитала цели страници и съм преоткривала древните истини, написани отдалеч по мъдри хора от нас! Приех дълбоко в сърцето си ЗАВЕТА НА ИСУС и той стана неотделима част от моето АЗ, от моя живот, от моята философия.

Едва сега съзирах, че онова, което ни е завещал той е единствената и правилната врата за спасението на душите ни. Стотици пъти съм препрочитала... и съм се прекланяла пред онова, което е извършил за нас, хората, за да изкупи греховете ни! Замислете се колко силен трябва да си, за да изтърпиш всички тези мъки и страдания, на които е бил подложен той и колко велик трябва да си, за да кажеш в мига, в който съзнателно умираш, виждайки пред себе си тези, които са те разпънали:

"ОТЧЕ, ПРОСТИ ИМ,
ТЕ НЕ ЗНАЯТ КАКВО ВЪРШАТ!"
(Евангелие от Лука 23:34)

При това той е вършил безброй чудеса в живота си и е можел да избегне смъртта си, стига само да го е пожелал... И въпреки това... въпреки това достойно посреща участта си! Защото такава е била волята на ТОЗИ, частица от която е бил самият ТОЙ!

Вземала съм пример от Христос всеки път, в който си мислех за смъртта си. Преоткрих себе си, мили хора, и знаете ли, това ме направи не само по силна, но и много щастлива, че успях да преборя собственото си его, когато нахлуваха черни и злокобни мисли в главата ми.

Той ме научи да обичам истински и мащабно. И въпреки че бях получила посланията от Великата и Вездесъща Сила, все още не ми достигаше мъдрост, за да ги осъзная и да станат те моя ежедневна философия. Много вечери съм си мислила, какво е искал да покаже с това Бог Отец?

За всеки баща най скъпото е единородният му син, нали? Кажете, татковци, признайте си! Така е, нали? А можете ли да си представите сега за миг какво е да жертваш най милото за теб? Да жертваш част от плътта и кръвта си, за да покажеш на хората как трябва да живеят и в какво трябва да вярват – в любовта, разбира се!!! Онази любов, чийто плод си жертвал, за да докажеш на хората, че тя е в същността на всичко съществуващо, същността на самия живот!

Да, зная какво ще кажат сега атеистите. Зная, защото съм водила стотици спорове, била съм и все още съм обиждана, хулена, какво ли не прочетох във форумите на интернет за себе си, че щом говоря за Бог, значи съм психофашистка, луда,

зомбирана, сектантка... Какво ли не съм чела и чула по мой адрес? И на това ще обърна с разбиране и любов, защото преди да ми се случи всичко това и аз съм била като тях.

Ровела съм се много в човешката история на редица цивилизации, прочела съм хиляди страници, експериментирала съм със себе си и с хората. Запознах се подробно с толкова много учения и философии, но никъде не срещнах по велика личност от Исус Христос. С това не искам да обидя или да засегна другите вероизповедания, напротив, дълбоко в себе си уважавам всяка вяра, защото тя е път към доброто, път към Бога, но фактът дори, че самото ни летоброене започва от неговото рождение, фактът, че най-много са християните на земята (1 900 174 000 бр.) говори, колко много човешки сърца е докоснал неговият Завет и колко много са последователите му! Зная, че сега ще ме апострофирате и ще кажете: "А нима не е имало в какво да вярваме преди Исус?" А Мойсей? А Буда? А Зороастър? А многото египетски богове? А Мохамед? (той е след Исус)... И кой ли още не...?! Имало е и винаги ще има... Но нима можете да ми посочите по гениално учение от неговото, което да завладее умовете и сърцата на толкова хора? Колко любящ трябва да си, за да проповядваш:

"ОБИЧАЙТЕ ВРАГОВЕТЕ СИ! БЛАГОСЛАВЯЙТЕ, КОИТО ВИ ПРОКЛИНАТ БЛАГОТВОРЕТЕ, КОИТО ВИ МРАЗЯТ!

И СЕ МОЛЕТЕ ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ВИ ОБИЖДАТ И ГОНЯТ!"

(Евангелие от Матей 5:44)

Нима си мислите, че не мога да си живея както преди, нима мислите, че не мога да отмъстя за онова, което ми сториха? Грешите! Не се правя на светица, твърде далеч съм от тази мисъл, но е факт, че приех с ума и сърцето си онова, което ни завеща Той Синът Божи. Който отдаде живота си в жертва на тези, заради които идва на Земята.

Затова и в началото благодарих на хората, които прочетоха смъртната ми присъда, защото в противен случай никога не бих стигнала до тези истини в живота си, и които аз превърнах в моя съдба. Ако не бях отишла там горе в отвъдното никога не бих разбрала важността на земния живот за нещо много по висше, а именно спасението на онова, което остава след смъртта ни – душата!

Ето такава беше ежедневието ми почти цяло лято. Лежах, четях, гледах телевизия и се движех по малко. Лош ще остане споменът ми за един скандал, в който за жалост бях грубо забъркана. Същият, заради когото си отиде един наистина за мен достоен човек – генерал Димитър Владимиров (шеф на НСО "Национална служба за охрана").

Позволявам си да пиша за това, тъй като виждам в интернет толкова много материали, изписани от всички български медии по този нелеп случай. Не искам да бъда обстоятелствена, тъй като подробностите са обект на едно дело, на чиято първа страница стои гриф "Секретно" и не бих могла да се впускам в подробности, но съжалявам, че сложиха името ми под един знаменател с личности с твърде съмнителна слава. Виждала съм генерала няколко пъти в живота си и нашите срещи не са били конфиденциални, напротив, той самият даде прозрачност на нашите разговори, но не ми беше необходимо да се взирам или размишлявам много, за да стигна до извода, че е истински мъж и човек с достойнство. Жалко, че не само той, но и много други хора станаха жертва на една доста умела манипулация, от която редица хора извлякоха сериозни дивиденди. Но пък аз зная едно със сигурност... че по този начин обрекоха душите си на девалвация и със сигурност и досега са на "Виe" със собствената си съвест.

Няма значение, аз не съм никоя, за да съдя, но един ден се надявам, че всеки ще си даде равносметка и ще реабилитирам името си пред онези момчета, които останаха без работа заради целия този скандал. Надявам се о.з. генералът също да не ме вине, защото той, както и аз, знаем истинските виновници, знаем хронологията и знаем малко повече по този случай.

Малко след това бях привикана в една институция и само след няколко дена се озовах със съдебна охрана.

Много трудно ми беше в този момент, защото не можех да понеса факта, че започнах въобще да говоря... и не казах каквото трябва или не както трябва. Все пак благодаря на онези хора тогава, защото взеха адекватно и интелигентно решение да ми я свалят на по късен етап. Но поне видях, макар и за кратко, че нещата в нашата държава по малко се променят и че парите на данъкоплатеца не винаги отиват някъде напразно. Бяха сложни някои събития тогава и все още бяха живи много хора, по чийто адрес сега мога да кажа само "лека им пръст", но времето и обстоятелствата са били такива и ние едва ли можем да избегнем хода на събитията.

Реших, че ще продам апартамента, в който живеехме с Никол. Започвах да се сблъсквам с финансови проблеми от една страна, а от друга, достатъчно много хора знаеха къде живея, за да ми навредят. Бях лесна мишена за онези, които се дразнеха, че съм жива. Затова реших, че трябва да се разделя с нещо, което преди време направих с толкова много любов и желание.

Никога няма да забравя последната ми среща в този апартамент с моята кръстница, към която тогава се обърнах за помощ. Не очаквах нещо, но дори и моралната ѝ подкрепа в този момент щеше да значи много за мен. Уви, бях се излъгала... Даже предадена в твърде много отношения от тази жена, но се постарях да я забравя, макар че щом пиша за нея, значи заема някакво място в сърцето ми. Човек трябва да внимава много в избора си на духовен настойник, защото това е отговорност, която ако не изпълниш по съвест, то поне би трябвало да имаш страх от Бога. Знаеш ли, може събитията да рефлектират в твоя живот един ден? Но аз съм ѝ простила за всичко и съм убедена, че тя също го осъзнава.

Скоро продадох жилището си и двете с Никол дълго плакахме, защото трудно се разделихме с онова местенце, с което и двете бяхме свикнали и което много обичахме. Цялата тежест по преместването легна върху така Надя, Денис и приятелката ми Веси, тъй като аз не бях в състояние да правя нищо. Имах прекрасни съседни, които много ме обичаха и които много ми помагаша в най тежките ми моменти. Срещнах в тяхно лице разбиране, всички някак си като че ли ме пазеха, което са ми го показвала многократно. Ех, ако всички хора бяхме такива, колко по прекрасно би било ежедневието ни.

Денис се грижеше за всичко, нито за миг не ме изоставяше, макар че не винаги съм била справедлива с него, но този мъж ми показа какво е истинската любов. Правеше всичко от сърце и стоически издържаше на цялото това напрежение, което непрекъснато витаеше около мен.

Закупих друго жилище в съвсем друг район Докторска градинка. Бях на няколко метра от резиденцията на американския посланик и тъй като денонощно имаше многобройна полицейска охрана (всичко наоколо беше в посолства и полиция), се чувствах много по спокойна. И там случих на съседни. А хората от магазинчетата, в които ежедневно пазарувах, ме разпознаваха коя съм и бяха винаги толерантни и много отзивчиви. Над мен живееше един страхотен човек Лъчо, с който и до днес сме добри

приятели и който много пъти е бил до мен, когато имах нужда от него. Просто така, получавах безупречна морална подкрепа от този човек, от който можех да се уча много. Един ден телефонът иззвъня и отсреща чух глас:... Айде, бе моме, къде си? Бързо идвай в Бояна да се видим.

Никой на света не ме наричаше така, освен Мишо, който живееше ту тук в България, ту в Бразилия, където имаше имоти и бизнес. С него бяхме стари приятели и не бях го виждала отдавна, а имахме страхотни спомени от безгрижните години преди това, когато имахме обща компания. Беше се завърнал скоро и само по вестниците четях, че има някакви дела и недоразумения с покойния вече Иван Тодоров Доктора.

Разбира се, че отидох веднага да го видя. Беше се оженил за дългогодишната си приятелка Кети, от която имаше син Енрике. От този ден се виждахме постоянно, докато беше в България. Дори посрещнахме Новата година при него в къщата в Бояна и въпреки неприятностите, които и двамата имахме, въпреки че често виждахме имената си по вестниците, приемахме нещата някак си с ирония и вече от позицията на зрели хора, а не такива, каквито бяхме преди, когато казвахме "хоп" преди да скочим.

През цялото време поддържахме връзка с моите руски приятели и дори Аслан идва в България за около месец. Винаги от много години е отседнал в дома ми, защото беше част от моето семейство. Продадох и това жилище и закупах нещо, което беше тайничко моя отдавнашна мечта. Но ще спра дотук поради редица съображения. Само мога да кажа, че в следващите няколко месеца се отдадох на една от най ярко изразените ми дарби – дизайнерството и умението да създавам красиви неща.

Мишо се прибра в Бразилия, Аслан в Русия, а аз се затворих и започнах да творя. Развихрих се, защото това беше едно от амплото ми. Цял живот съм имала афинитет към красивото и сега имах прекрасната възможност да отприщя фантазиите си и да се отдам изцяло на творческия процес.

През този период до мен бяха моите стари приятели Сашо и Тити, Божо, Бобсън, мис Бони, Драго Чая, Адриан, и най добрите – Митко и Мондьо, с които се виждахме всеки ден. Страшно много се обичахме, толкова се бяхме привързали един към друг, че ако не се видехме дори и ден, започвахме да си липсваме.

За първи път от две години възвръщах по малко нормалния си стереотип на живот, но така и не можах да се интегрирам с хората от външния свят. Много дни и нощи прекарвах само с компанията и те бяха всичко за мен – и приятелки, и понякога мъже, на които разчитах, и съветници, и отдушници, пред които често плачех и разкривах болката си.

Понякога към нас се присъединяваше Азис (обикновено когато имаше нужда), с който всички бяхме стари приятели. Но неговата кариера беше достигнала своя пик и той честичко се обожествяваше и не споделяше стереотипа на нас – простосмъртните. Тогава, а мисля, че и досега, той не осъзнаваше, че всяко начало има и край. Ако за хората беше Азис, то за нас беше Васко от онази малка схлупена къщурка в Костинброд и ние не го възприемахме като "звездното величие".

Ще попитате как съм се вместила в компанията на тези приятели? И как съм се вписвала в тяхната психика? Ще ви отговоря – познавах ги отдавна, имали сме и много хубави, и лоши моменти. И вярата ми в Бог нито за миг не ми попречи да общувам с инакомислещите. Напротив, приемах ги с всичките им недостатъци и знаех, че рано или късно и те имат шанс да спасят душите си. Много съм им разказвала за Бог, за всичко преживяно от мен и съм срещала тяхното разбиране. Митко и Мондьото бяха най близките до сърцето ми. Дори имаше период, в който докато обзаведа новото жилище, съм живяла при тях. Кой друг би го направил, но пък толкова щастлива бях. Това бяха истински приятели, които безрезервно, безусловно винаги са били до мен и

винаги ще си останат в сърчицето ми, независимо че обстоятелствата на по късен етап ни разделиха.

Няма да забравя никога, когато цялата компания посетихме Италия и колко красиви и истински мигове на приятелство сме имали. Обикаляхме Венеция, южна Италия и се смеехме, толкова много са ми помогнали да се откъсна от страшните си мисли, от кошмара, който преживях, че може би никога не бих могла да им се отблагодаря за присъствието, което ми даваха. Тези момчета наистина ми помогнаха и искам да знаят, че винаги ще има място за тях в сърцето ми, където и да съм, макар че понякога малките недоразумения оставят големи последствия в живота ни. Важното е, че те са били част от живота ми и с чиста душа им казвам: "Благодаря ви".

Ето това направи Исус със сърцето ми. Неговото учение ме накара да обичам стойностно и истински. Всички, дори и с техните недостатъци, дори и тогава, когато не ми отвърщаха със същото, дори и враговете си.

Исус ме научи да бъда по добра и да се поуча от грешките си!

Исус ме научи да вярвам и никога да не преставам да се боря!

Исус ме научи да давам най доброто от себе си. Исус придаде смисъл на живота ми!

V ЧАСТ

ОТ РАННОТО МИ ДЕТСТВО ДО СЕГАШНОТО МИ « АЗ »

Бях много кротко дете. Ранното ми детство премина в Пловдив. Моята баба и дядо бяха живи все още и аз си спомням, колко трудно приемах факта, че мама и татко не бяха винаги до нас със сестра ми. Да не повярваш каква лигла и ревла съм била, за разлика от по късните етапи от живота ми, когато е имало цели периоди от години, в които не съм проронвала и сълза, дотолкова закоравяваше понякога сърцето ми.

Някъде на около шест години като бях, родителите ми се преместиха във Варна и ние със сестра ми някак не усетихме промяната. Добре, че мама и татко винаги са били едно здраво семейство и не сме преживявали катаклизмите, които много деца изживяват в семейства на разведени родители. И двамата бяха съвсем обикновени хора, мама работеше като готвачка, а татко цял живот шофьор. Със сестра ми се формирахме като личности в едно обикновено социалистическо семейство.

Бях сладко хлапе, защото мама винаги ми правеше две опашки с големи панделки. И какъвто цвят бяха рокличките ми, такъв цвят бяха и те. Така в жълто и бяло тръгнах рано, още на шестгодишна възраст в първи клас. Беше ми скучно в къщи, а игрите в предучилищната не ми допадаха много. Не че не вършех понякога простотийки...

Спомням си как в първия учебен ден в живота ми, след колоритното тържество в двора на училището ми, и след като една от добрите лелки прислужнички в училището удари камбаната, овързана в пъстри цветя, се качихме в класната стая.

Видях отворени прозорци и се надвесих от тях. Като едно глупаво дете започнах да плюя надолу, но пък неблагоприятното, което проявих се оказа фатално. Разбра се, че съм се изплюла върху един морски офицер с много висок чин. Естествено човека се качил в кабинета на директорката и се оплакал. Цяла делегация влезе в класната стая и до днес си спомням едрата му осанка в красива бяла морска униформа. Цялата се

изчервих и се смалих, но... така и не си признах. Всички сметнаха, че това пъклено дело е работа на Иванчо, който беше най палавият ученик в класа ни. То пък и името му... като от вицовете.

Безгрижно детство, какво да ви кажа. С нетърпение очаквахме със сестра ми месец май, който беше края на учебната година и където до завършване на основното си образование всяка година се гледахме на таблото на отличниците. Майка ни много държеше на тази подробност и страшно ни юркаше винаги да сме отличнички.

В четвърти клас се преместих в друго училище и там получих първите си уроци по етика, съвест, доблест... там за първи път изпитах първите си трепети като девойка, а естествено, и първите разочарования. Имах изключителния късмет, че попаднах в прекрасно училище и на невероятни учители. А класната...? Класната... другарката Стефка Георгиева. Никога няма да я забравя. Тази жена стана майка за всички ни, за целия ни клас, преживяваше болките и радостите на всеки един от класа, заедно с техните семейства. Тази изключителна жена ни научи как да се справим с уроците от живота, които ни предстояха тепърва. Така подходи още от първия ден към нас, че вместо да я мразим като поредният тормозещ ни даскал, тя стана за всички ни като родител.

Водеше ни на екскурзии, водеше ни на излети, заедно винаги целият клас посрещяхме Новите години, грижеше се за нас и ни научи отрано какво означават нравствените добродетели и каква трябва да бъде истинската ценностна система на човека. Затова и години, години след нашето завършване, всички ние се събирахме като едно семейство и си разказвахме своите житейски проблеми.

Освен че бях отличничка, винаги съм била в тогавашните, ако си спомняте, така наречените дружинни съвети. А това ми помогна на по късен етап от живота ми да разгърна лидерските си способности, което беше много присъщо за мен.

В гимназията, когато ме приеха, изживях и най хубавите си моменти. А как не? Толкова безгрижни бяхме тогава, толкова спокойни бяха времената. Тъгувам по тези години, защото като си помисля как моето и още колко много деца растат в ужасно напрегнати, динамични и неспокойни времена. Тогава си имах компания от пет приятелки, с които много се обичахме. Тогава изпитах първите си трепети като девойка, но като се сетя колко по детски е било всичко сега ми става смешно.

Тренирах хандбал и много воювах с родителите си за правото да ме пускат навсякъде с отбора. А те бяха толкова консервативни, че тяхната пуританщина ми идваше често до гуша. Спортът обаче ми даде много. Възпита у мен дух на борбеност и на колективно мислене и съм благодарна на тогавашните си тренъори, които когато много ни тормозеха ненавиждах, но сега съм им безкрайно благодарна, защото ученическите години са много важни за всяко дете.

Точно тогава се формира у тях истинският характер и е много важно в каква среда растеш, как те възпитават, какви обстоятелства те оформят като бъдеща личност.

Затова, майки и бащи, е много, изключително важно как растат сега децата ни, защото ми е много мъчно като гледам днешната ни младеж: дискотеки със съмнителна репутация, наркотици и цигари, с които не са проблем да се снабдят нашите малчугани. Алкохолът, който продават въпреки забраните, цялата информация откъде ли не, която бълва и изкривява детското им съзнание. Пиша това от позицията на родител, защото имам преки наблюдения и съм наясно какво става ежедневно с децата ни. И ме е яд на безучастността на много майки и бащи, които не вземат никакво отношение и напротив толерират поведението на децата си, защото така били в крак с модата... Просто наистина главата ми не може да го побере... Опомнете се! Нима ние не сме тези, от които трябва да започне промяната???

Но да се върна на моята абитуриентска вечер. Последните безгрижни дни от моето юношество. Ех, ако тогава съм знаела какво ми предстои, дори не съм подозирала какви шамари щеше да ми поднесе животът.

Кандидатствах първата година във ВИТИЗ "Кръстьо Сарафов". Пред комисията изрецитирах на един от кръговете едно от любимите си стихотворения, което се превърна в мото в живота ми "Ако" на Ръдиард Киплинг. Възхищавах се от "Акотата" на автора, с които ни подготвяше за сцената на големия театър живота, в който ние трябваше да бъдем добри актьори и да завоюваме своя "Оскар" поне веднъж в живота си, изпълнявайки сами главната си роля.

Хм, скъсаха ме на "Елено, моме", ами не можех да играя хора, какво да направя, оттогава се хващам само на право хоро и то ако съм на сватба, в ролята на кума, иначе не се хващам на хорото...

Девет месеца не правех нищо, не можех да се примиря с факта, че не са ме приели, че ме скъсаха на нещо толкова елементарно. Често ходех на вълнолома, слушах шума на вълните и писъка на чайките. Разхождах се по пустия пясък и това ми стигаше, за да бъда щастлива. Тогава написах едни от най хубавите си стихотворения. Поне в творчески аспект не можех да се оплача, беше изключително плодотворен период за мен.

Един ден се срещнах с хора, които малко след това ми предложиха да започна работа в Изпълнителния комитет на Окръжния народен съвет в гр. Варна. А бях само на осемнадесет. Работата беше отговорна и попаднах в страхотен колектив. Оттогава датира и участието ми в така нареченият "възродителен процес".

Излишно е да давам оценката си за него, но каквото ни наредяха, това и правехме, и не бива никой да ме вини за това, защото и до днес чета гнусни обиди по мой адрес в интернет. Такива са били времената и заповедите, които се спускаха по партийна линия от тогавашното правителство.

По късно ме назначиха да отговарям за Дългополска селищна система, където имаше най голяма концентрация от турскоезично население. Била съм съпричастна към тези хора и никога не съм се отнасяла зле към тях или с неразбиране. Било ми е жал като съм гледала как за една вечер искаха да променят съдбата им. Все едно да станете утре сутринта и някой да дойде и да ви нареди да се казвате вместо Анита Айше, да ви накара насилствено да свалите традиционните си дрехи и да ви забрани да говорите езика, с който са ви закърмили. И на всичкото отгоре да ви налагат как да погребвате своите близки, как да ги кръщавате и как да се жените, дотам бяхме стигнали да диктуваме най съкровени мигове на тези хора.

Поне аз не бих разрешила никой това да направи с мен. Може би затова тогава те се опълчваха и бореха за правата си, но пък и разбирах дълбоко подбудите на нашите държавници и не ги съдя. България по малко и застрашително беше започнала да се асимилира, рискувахме след години Да загубим идентичността си на българи. Затова при хода на нашето правителство да им дадат възможност да се приберат в страната, която те наричаха своя родина, всички въздъгнахме с облекчение.

Именно тогава при мен дойдоха да се сбогуват много от хората, към които се бях отнесла човешки в сложните за тях времена. Мама и татко се хванаха за главата. Всеки ден прииждаха семейства в домът ни, които ми подаряваха сервизи, китеници, губери, платове, черги... ох, толкова ми е смешно сега. Един от тях знаеше адреса ми и бяха си го препредали един на друг. Нямах нужда от тяхната покъщнина, но пък приемах подаръците с дълбоко удовлетворение, че тези хора ме обичат, а родителите ми се шегуваха, че ако се заженя няма да имам нужда от зестра, защото моите приятели се бяха погрижили за това. Знаете ли, колко е хубаво и приятно да усещаш любовта на

много хора наведнъж върху себе си? С някои от тях и до днес се чуваме по големи празници или им ходя на гости, когато отивам до съседна Турция.

Това бяха и годините, в които имах няколко сериозни връзки с мъже. Простих се с девствеността си, изпитах и много големи разочарования от мъже, които само се домогваха до леглото ми, без да си дават сметка какъв отпечатък са оставили в сърцето ми за години напред. Няма да споменавам имена – те си знаят, но щом така е станало, значи така е трябвало да бъде!

Това ми е коствало много сълзи, много болка в крехката ми възраст, тогава направих и първия си аборт, без нашите да подозират дори. Дълбоко съм благодарна на моята тогавашна съседка и много добра приятелка Арша Луис, която ми даде много от себе си, и която винаги в тежки за мен моменти ми е давала добри съвети. Тя ме научи първа каква трябва да бъде една жена, една истинска жена, и в мислите, и в постъпките си, и най-важното – какво трябва да прави за да запазва винаги своето достойнство! Имах добра учителка. Ех, тази Арша, толкова много ми даде наистина и ми беше страхотна упора. Беше горда, напориста арменка, която отрано се беше развела с мъжа си и отглеждаше сама двете си дъщери. Колкото беше дребна и мъничка, толкова сърцето ѝ беше голямо!

Най-голямата си благодарност, обаче, ще отправя към жената, която ме е научила да бъда човек с достойнство и сърце – жена с вкус и обноски. Тази, която въпреки че ми беше първа братовчедка, аз наричах сестра – така Надя. Тя знаеше почти всичко за мен, за приятелите ми, за връзките ми, за всичко... Имах малко, но изключително стойностни приятели (оттогава датира и приятелството ми с Митко и Лидия, Вальовците, Ники, Стоян, Иван, Сисо...). Всички бяха служители в системата на тогавашния държавен апарат. Виждахме се ежедневно, ходехме след работа къде ли не. Ах, колко красиви спомени имам от онези години, и какво ли не бих дала поне за миг да върна тези дни, поне за малко!

Обичах един мъж, който беше странен за всички, пак работещ там – в Държавна сигурност. Но много странно, той предпочете жена доста по възрастна от него и се ожениха. Беше ми адски гадно. Тогавашно взех отпуска за няколко дни и отидох на гости на приятел от Русе, който също беше техен колега (бяха от един випуск от Школата в Симеоново). Той ме отведе далече в една хижа, на една планина, за да изплача сълзите си и да се стегна психически.

Същата картина се повтори две години след това. Отново имах връзка с мъж от нашата компания, приятел на Митко, и отново ме изостави заради доста по зряла жена от мен.

Беше някакво проклетие, някаква тежка карма тегнеше над мен, не разбирах какво става с мен. Бях толкова млада, красива, с претенциите за интелект и ерудиция (още тогава четях и знаех много), и въпреки всичко... когато стигнех до нещо по сериозно – всичко се разпадаше пред очите ми. Що за харизма? Коя ли орисница ме беше орисала мъж да не се приближава до мен?

Тогавашно поговорих с мама, търсех причината някъде в миналото, мислех, че това е някакво родово проклетие, иначе не можеше да бъде! Тръгнах по разни гледачки и врачки, като съм си въобразявала глупаво тогава, че те могат да променят съдбата ми. Какво да се прави, човек трябва да мине отвсякъде, за да изстрада живота си, нали знаете, безплатен обяд няма. Така и аз. Трябваше да заплатя скъпо по нататъшния си начин на живот. Аз плащах двойно, та и с ДДС то върху чувствата, които тогава пропилях напразно. И както и да е. То че не се омъжих, не се омъжих, но пък такива екшъни ми предстояха в следващите няколко години, че нямаше да ми остане време да се замислям върху семейния си статут.

Когато настъпи демокрацията (10 ноември 1989 г.) мнозина от нас бяха неподготвени за този момент. Съкратиха ни, уволниха ни, с една дума останахме на улицата и всеки от нас си задаваше въпроса: "А сега накъде?" Много от приятелите ми станаха адвокати, други прокурори, съдии, някои развиха успешен частен бизнес, а аз скочих в риска с двата крака.

Изтеглих голям кредит, като заложих апартамента на родителите си и какво ли още не и реших, че ще замина за Грузия, откъдето имах идея да закупя микробуса от съседен Ереван и да ги пусна като маршрутни такситата.

Имах приятелка, която беше от Тбилиси, и чиито роднини живееха на един от централните площи на града "Давид Ахмашенебели". Всичко добре, но... още от първия ден, в който стъпихме на грузинска земя ни поднесоха вестта, че страната им от предния ден е в условията на гражданска война.

Тогавашният им президент Звизд Гамзахурдия беше влязъл в реално стълкновение с искащият властта Едуард Шеварнадзе (бивш министър на външните работи на СССР). Отидохме едва едва до дома на приятелката ми.

Бяхме аз, тя и мой добър приятел, на когото имах безрезервно доверие. Бяхме с адски много пари у нас, той също беше теглил кредит, и добре че дойде с нас, защото като мъж се справяше отлично със ситуацията. Имало е дни, в които изобщо не можехме да излизаме, толкова много се стреляше. Куршуми и бомби буквално валяха пред очите ни, бронетранспортъри се разхождаха по улиците. Кавказците не се шегуваха. Те се биеха за честта до смърт.

В промеждутъците от по спокойните ни дни се запознахме с много влиятелни бизнесмени, тогавашни политици, но най яркото ми запознанство така си остана с народната им актриса Наташа Чехквадзе, в чийто дом винаги бяхме добре дошли, както и една стара балерина, бивша любовница на небезизвестния Берия. Тези грузинци! Имаха невероятна класа! Бяха толкова гостоприемни, толкова радушни, толкова изтънчени понякога в обноските си. Там, в техните домове, видях невероятни произведения на изкуството, картини на стари майстори, творби на Фаберже, на стари руски художници, живописни и скъпи икони, инкрустирани сервизи... А преди да ги опозная ги мислех за неандерталци! След общуването си с тях разбрах какво е истинска аристокрация!

Един ден както си стояхме в дома на Наташа тя предложи да отидем в църквата на името на тяхната царица Тамара. Актрисата се ползваше навсякъде с авторитет и доверие. Един от близките ѝ приятели Важа ни запита кръстени ли сме? Николай не беше, а аз няколко години преди това бях се кръстила в Троянската Света обител, но абсолютно неправилно, така че реших да повтора ритуала. Така след три дни приготвления Наташа и Важа станаха наши кръстни майка и баща пред Бога.

Месеците летяха, а ситуацията в столицата Тбилиси не се оправяше. Там за първи път чух за най силната змийска отрова "Гюрза", за чудодейното лекарство против рак "Алфафетопротеин", там видях част от мистично изчезналата "Кехлибарена стая", там видях и най старата им столица в южната част на страната им ЦХИНВАПИ. Посетихме един невероятен по своята архитектура манастир, на чийто майстор бяха отсекли ръцете и вградили на входа на манастира, за да не може никога повече да повтори творението си. В същият този манастир видях и на места под горния слой на стените фрески от XI-XII век, изобразяващи извънземни летателни апарати и същества. Пак там имаше картина на Исус Христос, която беше уникална с това, че откъдето да

погледнеш очите му отвсякъде те гледаха. Някаква стара техника на древни майстори, която правеше образа на Исус уникално неповторим.

Имаха страхотна природа, зеленина, цветя, портокалови горички и цели плантации с чай, палмови дървета, кедри, които придаваха на страната невероятна екзотичност. Няма да забравя техните огромни хинкали и хачапури, които ние поглъщахме с огромен апетит. Центърът на столицата, за съжаление, беше разбомбен много, а големите хотели бяха превърнати в болници.

Един ден се бях скарала за нещо с Николай и побягнах навън по улиците. Търсех църква и се натъкнах на католическа такава. Плачех, защото не знаех дали ще се измъкнем живи от страната, плачех, защото вече ми беше станало много тежко, плачех, защото лихвите в банката течаха, а ние тук не помръдвахме с бизнеса... Плачех, че моите приятели и приятелки си живееха по дискотеките, ресторантите и нощните заведения, а аз се борех в условията на една тежка гражданска война.

Църквичката беше мъничка, но много колоритна, със статуите си и красивите бели пердета от рязана бродерия по прозорците. Поседях час там и излязох на улицата, където не преставаха да се стрелят. Говореше се, че президентът се охранява от бивши затворнички, които били изключително жестоки, наречени "черните колготки", и които са безкомпромисни в предаността си към своя президент. Хм, мислех си, че на такива разчитаха и либийският ръководител Муамар Кадафи, и кубинският Фидел Кастро навремето на жени, които май са най истинската охрана и най преданите гардове във всяко едно отношение.

По пътя ме настигна кола и един мъж ми предложи да се кача. Сега се чудя с какъв акъл съм направила това и колко спонтанна и безразсъдна съм била в решенията си тогава? Може би, защото сега вече имам дете, и съм по предпазлива, може би тогава съм била наивно млада, напориста, глупаво амбициозна, зная ли??? Мъжът се оказа представител на Международния Червен кръст и в разговора ни по пътя беше споменал, че в централния им хотел "Иберия", който беше станал временно болница, имат спешна нужда от кръв.

Знаех, че бях универсалният донор, с тази кръвна група "0+" давах на всички, а като знаех, колко невинни хора умираха, колко деца бяха ранени... човешкото пак проговори у мен.

Досещате се вече, нали? Докато се опомнях, вече бях на кушетката с пробити вени и от мен източваха не 400, а цели 700 мл кръв. Пропуснах да ви кажа, че години подред бях редовен донор и това за мен беше съвсем познато, но липсата на половин литър кръв ми се отрази зле. Не можех да стана от медицинското легло, виеше ми се свят, чувствах се омаломощена. Докторите веднага ме отрупаха с шоколади, сокове, бонбони, вода. Лежах и ядях сладките лакомства и си говорихме. Ама тези грузинци са страшни сладури. Вече ги обичах в сърцето си, а и с кого ли съм станала кръвна сестра, след като си дадох драгоценната червена течност?

Нямаше изход от града. Всичко беше блокирано и заминирано. Чакахме удобен момент, но той се появи след цели седем месеца и вместо с микробуси се натоварихме с два военни камиона (тогава разформироваха руските поделения) и се натоварихме, познайте с какво? С тапети. Смешно, нали? Но никой не знаеше, че вътре в тези огромни и препълнени с книжни тапетчета камиони, криехме две неща малки и много ценни. На невероятна стойност. Грузинците, които много ни обичаха, ни се бяха доверили и ни дадоха тези неща без да плащаме веднага, а ние и без това нямахме такива пари, просто ни казаха: "Продайте ги, вземете вашето, а ние ще дойдем и ще си приберем нашето".

Решихме, че ще рискуваме, знаехме, че трябва да бъдем точни. В тези сделки трябва да си супер честен, защото и най малката грешка би ни коствала живота.

Оттогава навлязох в голямата игра! Не, не си мислете, че това са наркотици, никога в живота си не съм се занимавала с това (този бизнес ме отвращава). Това беше едно лекарство, което като донесохме в България, никой не беше чувал, нито виждал за него. Но пък на Запад то струваше милиони.

За няколко дни имахме възможност да посетим и Арменска ССР. По пътя станахме свидетели на покъртителни картини – големите земетресения в градовете Лениакан и Спитак. С очите си виждахме как разгневената природа е погълнала цели села, майки бродеха в черно по пътищата, загубили цели семейства от трагедията, носеха с дълги кобилицы вода, защото всичко беше прекъснато – и електро и водозахранването. Хора от цели райони живееха във фургони и цистерни, където си бяха направили процепи за прозорчетата. Господи, ако знаете само какви картини видях!

Милите хора, колко ли години ще носят отпечатъка от природните стихии, които се бяха стоварили безмилостно върху половината им нация? По пътя видях и величествената планина Арарат, където беше се спрял ковчегът на Старозаветния Ной. Разгледахме и красивият център на тяхната столица Ереван, който беше целият в сгради от розов мрамор. Трябва да призная едно: тези хора имаха невероятен афинитет към красивото, а и жените им бяха много красиви и добри.

Върнахме се след няколко дни в Грузия и оставихме част от нашето огромно българско "благодаря", защото и те, като грузинците, се оказаха много щедър, гостоприемен кавказки народ.

А нашите хора продължаваха да се бият за властта. Ех, тази вечна жажда за политическо лидерство, колко народи е затрила и колко невинни жертви са дадени. На кого е необходимо всичко това – на нас, обикновените хора? Не! Някои само ни жертват, за да обслужват собствените си интереси, и как, по дяволите, не го осъзнавахме.

След няколко месеца престой в един прекрасен априлски ден, хора високопоставени до властимащите, ни помогнаха да ни се осигури коридор и да напуснем страната. Изпратиха ни и ни преведоха през Аджарска ССР, стигнахме до красивият Батуми и оттам до границата с Турция – град Сарпи. Висяхме три дена, докато ни обработват, и тръпнехме с Николай от ужас, защото отлично знаехме, какво имаше в камионите. Късметът беше на наша страна. Само че турците ни дадоха един придружаващ митничар, който трябваше да бъде нашата гаранция до изходната граница Капъкуле.

Не искам да си спомням даже колко труден и изтощителен беше почти седем осем дневният ни преход през страната. Почти не спяхме, карахме денонощно проклетите машини, които не вдигаха повече от 50 км в час, а и къде ли не ни спираха за проверки.

Спомням си, че на българо-турската граница пристигнахме почти без сили късно през нощта. Носех документите за проверка и от изтощение паднах. После Николай ми се подиграваше, че не съм имала време и да си сгъна краката, ами че съм се срутила на земята като талпа, както казваше той. Ох, само веднъж да стигнех до нашата бариера! Тези войни, перипетии, напрежения ми бяха дошли прекосили. Честно ви казвам, че когато този момент настъпи, има една локва за обеззаразяване на колите на самата граница, аз просто слязох и целунах асфалта пред мръсния гьол и се зарекох, че поне две години няма да помисля за излизане от моята татковина. Толкова много си обичах страната в момента. Смеете се вие, но на мен не ми беше до смях.

Като че ли не се зарекох да не излизам от България поне две години, ами още след три четири месеца се свързах с мой познат генерал от Сръбското военно министерство и изнесохме едната военна машина натам.

Те бяха във война с босненци, а ние с Ники бяхме във война със себе си, защото пак се оказахме във водовъртежа, защото започнахме бизнес с тази страна. Пост фактум какво ли не изнесохме за братята сърби, с които също бяхме много точни, а и те с нас. Ех, какви времена бяха само! Разнасяхме торби и сакове с пари, за които сега за една малка част от тези суми биха ни заклали безцеремонно.

Коректно си върнах дълга към банката и благодарих тайничко на Господ, че беше толкова благосклонен към мен. Нали ви казах, че бях негова галеница.

С този първоначален капитал започнах и алкохолният си бизнес. Бях една от първите лицензирани, които бълваха почти денонощно тирове с огнената течност, давах и раздавах на кого ли не! Работех с такива имена като Крушата, Наско Комшев и редица знайни и незнайни тогава хора. И бяхме точни един към друг. Бях вече минала през грузинската и сръбската школа и бях дресирана като "кавказка стражевая". Бях безупречният бизнес партньор, с мен се работеше перфектно.

Имах приятелка тогава, която беше останала без работа, както и съпругът ѝ. Отново с цялата си добротата им подадох ръка, него назначих във фирмата ми като директор и му давах внушителна заплата. Знаете ли, как ми се отблагодариха по късно?

Когато влязох през 1994 г. в болница за задържане (бях вече забременяла), тя, която имаше ключ от дома ми, беше откраднала цялото ноу хау на бизнеса ми. Вместо да полива мушкатата ми вкъщи, тя беше старателно преписала всички технически спецификации на напитките, които произвеждах, рецептури, телефони на контрагенти и какво ли още не. Даже след като излязох от болницата нищо не подозирах. Вече живеех сама и работех сама. Когато постъпих в АГ болницата да раждам детето си, на изписването тя дойде по гузна от всякога. Все още не схващах защо. Някой беше казал:

"Пази ме, Боже, от приятелите ми, от неприятелите аз сам ще се пазя".

Когато излязох на 20ия ден да разхождам с количката бебето си, видях на всяко павилионче ракия и водка с нейната марка и фирма! Гнусно, нали? Повдигна ми се за миг и се отвратих. Нямах да ме заболи толкова от враг, ако го беше сторил, колкото от най добрата ми приятелка. Все едно бяха пуснали отровна змия в пазвата ми и аз си я държах там като във вивариум. Никога повече не ѝ простих, но я проклех дълбоко в душата си. Не зная, дали е била, и дали сега е щастлива, но зная, че ако се разкае не пред мен, пред себе си и мръсната си съвест за онова, което тогава ми стори, то поне Бог ще ѝ прости греха на предателството и подлостта, която прояви към мен. Искрено се моля да го е сторила, защото зная везните на Страшния съд, пред който по късно ме изправи Бог.

Най щастливият миг в живота ми беше раждането на малката Никол! Толкова мъничка и рошавичка се пръкна на бял свят, че дълго време не можех да се опомня къде се намирам, но трябваше да се вземам в ръце, защото нямаше никой до мен да ми помага. Да, разбира се, че имах гледачка, но тя не заместваше нито баща, от който я бях лишила, нито баби, от които имах страшна нужда в такъв момент. Слава на Бога, детето ми беше мирничко и послушно и сякаш разбираше интуитивно неволята на майка си.

Гледах я как расте с всеки изминал ден и чак на третия месец мама реши да ми прости, че съм я родила така без баща, на свое име. Тогава трудно се приемаха тези факти, но аз не се страхувах от хорските приказки, нито страдах от оценките на общественото мнение. И сега съм благодарна на Бог, че ми я прати, защото това е единичното нещо, което имах на света най скъпоценното, най безценното, най съкровено то моята малка дъщеря!!!

Мама и татко не искаха в началото и да чуят за бебето, а в мига в който я видяха, вече не искаха да се отделят от нея. Беше толкова мъничка, толкова сладка, толкова кротичка, непрекъснато махаше с ръчички и крачета и се смееше. Смееше се даже насън. Кой знае какво сънуваше?

Когато стана на няколко месеца, в живота ми се появи мъж, когото обикнах от пръв поглед. Беше строен, висок, красив, с безупречно тяло и хубаво лице. Когато се появи на вратата в дома ми (беше го довел мой приятел), си казах наум: "Ето това е мъжът! И той ще бъде мой!" Нали не се съмнявате, че така стана? Възстанових се бързо след Раждането. Бях млада, красива и много богата. Какво можеше да иска един мъж повече от мен? Бързо заживяхме заедно, но за сметка на мен; беше изоставил едно момиче, което така и не можа да се примири с тяхната раздяла.

Непрекъснато звънеше и ни заплашваше по телефона, а аз влюбена до уши не отдавах голямо значение на отправените от нея заплахи. Пак сгреших!

След няколко месеца с него тръгнахме за република Австрия. Тръгнах със законните си пари, а там на третия ден ме арестуваха за "притежание на фалшиви банкноти". Добре, че ги бях теглила с бордеро и ги бях декларирила официално. И докато проверят, и докато се разбра, че нямам никаква вина за това, докато дойде денят, в който ми кажат: "Фрау Червенкова, вие сте свободна, нямаме никакви претенции към вас", си отнесох един груб и непоносим арест. С какви ли не екземпляри се запознах там? И какво ли не изтърпях?

Спах с едно затворено око, защото по наровете в килията бѣкаше от лесбийки до наркотрафикантки и рецидивистки. Срещу този незаконен акт по късно подадох жалба срещу австрийската държава и започнах да я съдя за всички причинени ми вреди и физически посегателства, които ми нанесоха в този период.

И през този изпит преминах. Но бившата девойка на моя приятел не се отказваше. Само четири пет месеца след завръщането ми от Виена една вечер в нас позвъниха хора.

Нахлуха в дома ми, него го проснаха на земята, а мен ме направиха луда до сутринта. Взеха всичко каквото имаше от дома ми. Всичко!!! Добре че детенцето беше при мама и татко, защото питаха и за нея. Изродите ми бяха отнели всичко. За това четох някъде в някакъв сайт, че съм била бита от групировката СИК. Първо, тя тогава не съществуваше все още и за консумация на журналиста, който е писал тези недостойни гнусотии, да обясня, че не съм била бита, защото дължа някому нещо, а мотивът за идването им беше поръчката на неговата бивша приятелка, още повече че като са разбрали, че съм състоятелна, са решили, че ударът ще е двоен. И второ, кажете ми "благодаря" от тази медия, защото имам пълното право да заведа иск срещу автора, който мога да съдя за разпространение на позорни обстоятелства в публичното пространство по силата на нашия Наказателно процесуален кодекс. И си правете първо журналистически разследвания, преди да публикувате подобни гнусотии, защото настъпват други времена и някой по чепат от мен може да забогатее на ваш гръб. Както и да е, това елементарно девойче, по чието поръчителство изживях и това, едва ли сега се гордее с постъпката си, защото има дъщеря, и както казват по старите от нас: "По неведомите пътища Господни не се знае един ден, как Господ Ще завърти колелото на съдбата".

Не ѝ го пожелавам, но се надявам да ѝ е било за последно, защото с това не ме направи по малко слаба, нито по бедна, а напротив, тогава извиках на помощ моите приятели чеченци, които застанаха зад гръба ми и абсолютно достойно ме защитиха като тяхна сестра.

Тогава получих и безрезервната помощ на най добрият ми и стар приятел Иван Йорданов, който ни прие временно да живеем при него, и който даде всичко от себе си, за да стъпя на краката си.

С чеченците в този момент станахме много близки и се разбирахме безупречно. За съжаление доста от тези хора по време на управлението на министър председателя Иван Костов, под ръководството на тогавашната Национална служба за сигурност генерал Атанас Атанасов, бяха екстрадирани от страната, а друг един, лидерът безспорният лидер на тези хора Абдула Патаев застреляха през паметната 1999 година (лека му пръст).

Бях запознала сестра ми с тях и тя работеше като счетоводител на техните фирми. Ето това е митичната ми връзка с чеченци, която много хора ми приписват. Много от тези хора оставиха незабравим спомен в сърцето ми. Яла съм, спала съм в домовете им, както и те в моя. Имала съм ги като братя, защото бяха в голямата си част достойни да имат човешката ми обич.

През целия този период съм работила с още един човек, както в началото казах скъп на сърцето ми човек Аслан! Най добрият ми приятел и най сериозният мъж в живота ми. Какви ли не сделки съм имала с него, на какви ли не изпитания ни е подлагал живота, какво ли не сме преживявали и тук, и в Москва, и в Кипър (където регистрирахме нашата офшорна компания тогава). През какви ли не перипетии ни прекара живота и си останахме верни един на друг останахме си истински приятели.

В началото не се познавах с жена му и не бих могла да имам скрупули и задръжки, а беше и сега си е много красив мъж, но никога не си позволих да прекроча границата на допустимото. Спали сме един до друг по хотели, в нас, на едно легло на един дъх разстояние, по цели нощи не сме мигвали и пак не си позволихме да опетним истинското, което ни свързваше. Преглъщах от съдържане, мъчех се и се борех с разума и желанията си, но стоически издържах. Запознавала съм го с красиви жени и по този начин притъпявах собствените си чувства в началото, а когато на по късен етап ме запозна с жена си, не си го и помислях дори, макар че нищо човешко не ми беше чуждо. Желанието ми като жена ме караше да се раздирам между поривите на женското ми его и разума, който ми казваше "не".

Аслан знаеше всичко за мен. Той ми беше баща, брат, приятел и всичко, което се сетите. Нямах доверие на никого, бях се разделила вече с приятеля ми, който хванах в груба изневяра и му бях събрала багажа, за да го разкарам завинаги от живота си. Взе част от спомените ми и съжалявах искрено за изгубеното време с него, в което не си бях позволила да му изневеря и в мисълта си дори, за разлика от него. Но пък ми беше за урок така лесно нямаше да се подхлъзна втори път...

Да се подхлъзна ли, казах? Направо така се хлъзнах и то по такава пързалка в следващите няколко години, че ако Раздялата ми с предния ми приятел беше за урок, то това, което ми се случи в следващите месеци и години, щеше да остави абсолютно непоправим белег в психиката ми, в съзнанието ми и живота ми занапред и завинаги!

Вече знаете, че се казва Антон. Всички герои в моята книга са истински и с истинските им имена. На никого не съм искала разрешение да го вписвам в изповедта си, защото не се страхувам от истината, а това е моят живот, който никой не може да ми отнеме. А там, където не цитирам имена, то е или от съображения за сигурност, или хората са ме огорчили толкова, че не искам даже и да си спомням имената им.

С Тони ни запозна наш общ приятел. В началото го възприемах съвсем естествено и простичко като човек, на когото възлагах някоя и друга работа след съответното заплащане. Беше мъжко момче, на което можеше да се разчита. Не говореше излишно. Не демонстрираше нищо ненужно. Беше просто точен партньор и толкова. Не намирах нищо в него, което да ме грабне от пръв поглед и да ми спре дъха,

но както се оказа по късно, намерих любовта, от която ми спря сърцето. И такъв "масивен инфаркт" получих, че още си ходя след раздялата ни с "байпасове и пейсмейкъри". Това е в рамките на шегата, разбира се.

Постепенно ме накара да го заобичам с постъпките си, с действията си. Всъщност, той ме светна по въпроса за изневярата на предния и аз набързо, като напук се утеших в обятията му, малко след като бях сложила край на предишния любовен роман. Посрещнахме Нова Година заедно и малко след това заживяхме съвместно на семейни начала. Никол започваше да разбира и виждаше в мъжа, който е до мен, нейният "тати". Няма да крия, че Тони наистина ми е помагал в трудни моменти, както и аз на него. Бяхме като едно щастливо семейство той, аз, Никол и котката ни Мъри. Толкова щастлива бях и се успокоявах като си мислех, че с този мъж ще остареея, че това е моят мъж! Обаче моят план пак не съвпадаше с този на Господ. Нещо все не влизах в крачка с неговия замисъл. Въпреки че имахме вече общ бизнес, въпреки че се разбирахме прекрасно, въпреки че се обичахме една сутрин той просто си тръгна от мен. Не ми каза защо. Макар че по късно сама за себе си разбрах. Това беше най тежкият за мен удар!!!

Всичко, което бях преживяла до този момент в живота си и войни, и предателства, и арести, и изнудвания, и загуби... беше бледо копие в сравнение с това, което ми се случи. Не можех да го понеса. Толкова тежко ми беше, че няха сили да се боря, за да си го върна. Бях като смазана, като омагьосана, като вцепенена от факта, че вече го няма до мен, че вече не ми миришеше на него. Сутрин изпращах Никол на градина и падах на колене пред иконите да се моля Бог да ми го върне, до вечерта, докато ми я върнеха и тя ме намираше там. Все още ми припомня това, така го беше запечатала в съзнанието си.

Добре че в този период до мен беше моята тогавашна приятелка Рени, която ми помагаше с каквото може, за да преодолеем този шок. Единствената ми грешка, която не можах да си простя беше, че от безсилие и безпомощност, след много молитви по църкви и манастири, тръгнах по разни врачки и гледачки, които страшно ми навредиха. Но е факт, че пред апартаментата си намирах непрекъснато някакви странни муски, амулети, издълбани сапуни, изписани яйца, конци на възли, черни завързани чорапогачници... И аз търсех спасение, за да се отърва от тези гадости, които ясно разбирах, че са някакви магии, предназначени за мен.

Който ги е слагал там, той само си знае, но искам да кажа не тези хора (зная, че ще прочетат това), че рано или късно това се връща като бумеранг в живота, с десетократно по голяма сила и тогава за вас ще е страшно, ама много страшно, защото неплатени сметки пред Господа няма!!! Освен това спете спокойно, имате прошката ми, макар че толкова съсипахте живота и щастието ми, че променихте съдбата ми завинаги. Ще се моля, обаче, онзи отгоре да ви прости, защото вие не знаете какво ви чака за деянията ви, но аз зная. И отсега се моля да ви даде милостта си!!!

Исках да пиша повече за тази болка, но сега осъзнавам, че не си заслужава да наранявам още сърцето си и нарушавам божият мир около себе си.

Този мъж е баща вече за втори път и, надявам се, живее щастливо с избранницата на живота си. Искам да знам, че е добре, тогава и аз ще съм спокойна. Знам, че не искате да повярвате, знам, че няма да ме разберете и ще кажете, че не е възможно, след като толкова съм го обичала, да не го ревнувам, да не му се сърдя или поне виня за постъпката му. Ваша работа!

Това е моята истина и аз не се срамувам да я изрека или призная, защото любовта за мен вече има други стойности и измерения.

Факт е, обаче, че никога повече наистина няма да дам сърцето си на никого, защото част от него оставих след тази раздяла и част от него загубих след "смъртта си".

Малкото, което е останало, ще пазя за родителите си, за детето си и за хората в голям мащаб, защото дори и да е мъничко, аз вече мога да обичам много, но по по-различен начин, отколкото преди.

След демонстративният разстрел през лятото на 2003 година, се борих наистина много, за да оцелея. И сега си спомням колко трудно ми беше в онази затворена стая, в която умирах от болки, мъки и самота. В момента, в който можех да се движа, но не и да излизам, очите ми жадуваха за природата навън. Боже мили, кога друг път щях да се замислям за тревичките, за птичките, за небето, които тогава толкова ми липсваха. Спомням си, как се преобличах като натурална арабка, друг път като старец и излизах през задния двор на кооперацията, за да мога да стъпя на твърда земя, за да видя хора с очите си. Правех това рядко, защото имаше голяма опасност за мен, но затова и не излизах през входа на кооперацията, защото ако го следяха, щях Да им се сторя подозрителна и неестествена, затова минавах отзад и се вливах в потока от забързани минавачи на заздравяване.

Така минаваха дните, месеците, и добре че Денис беше винаги до мен, защото без него не бих могла да се справя, не бих могла и да понеса тази мъка, която ежедневно ме смазваше. Само този мъж заслужаваше сърцето ми, което обаче аз ревностно пазах.

Започнах да посещавам църквата понякога, но само когато пастор Румен Борджиев ме вземеше от дома ми. Той наистина се грижеше бащински за мен, за което му благодаря, защото това ми даваше и сили, и вдъхновение за по смислен живот. Никол растеше, а родителите ми остаряваха и сякаш след случилото се съвсем грохнаха.

Един ден през 2005 година Лидия изпищя в слушалката на джисеми ми, раздираше се и заекваше от ужас и сълзи:

Ваня, застреляха Митко. Ваня, какво ще правя сега? Митко, Ваня, го няма вече!

Тя хлипаше и говореше несвързано. Затворих. Звъннах на варненската "Бърза помощ" и в полицията. Беше вярно. А все не ми се вярваше, не ми се искаше. Моят верен приятел Митко ни беше вече напуснал. Някой беше натиснал спусъка и го беше застрелял, само че той не изкара моя късмет. Беше издъхнал на място.

Звъннах на Антон, който не открих, и който дори и по късно не ми вдигна за да ми поднесе съболезнованията си, защото бях загубила скъп приятел. А същият този човек Митко, беше направил твърде много за него години преди това. Има ли смисъл да коментирам, даже и не искам да се впускам в подробности, рискувам да прехвърля границата на доброто си възпитание.

Мислех си, как ли ще се справи Лидка? Как ли ще приеме това детето, та той остави син само на 9 10 годинки? Не можех да отида дори да го изпратя в последния му земен път, не ми достигаха сили, не бях стъпвала в този град, от който той последен ме изпрати. И до днес нямам тази психика, не мога, не мога, за Бога, да го преодоля!

С Денис няколко пъти посещавахме Турция. Къде по работа, къде за кратки почивки. Истанбул обожавах този град. Когато за първи път след случилото се го посетих, отидох в най голямата джамия в Турция "Султан Ахмед", от уважение към тяхната вяра. Влязохме двете с Никол боси и забрадени. Въпреки че бях християнка, това не ми пречеше да бъда толерантна към тяхната вяра и исках да отдам почетта и уважението на символите, в които те вярват. Така правех във всяка държава, която посещавах. Благодаря на Бог, който знаех, че е един за всички ни и дълго се молехме за нашето щастие.

Денис беше на другия край на джамията и кой знае за какво се молеше? А и не питах, защото това е нещо много лично и свято за всеки.

Същото в следващите месеци направих и в еврейска синагога, и в православна църква, и в католическа катедрала, и в протестантска църква, и в индийски ашрам.

Навсякъде, където ходех, се кланях до земята от благодарност към едничкият за всички ни Бог! Онзи Бог, който ми подари живот след смъртта!

Как само хората не го разбираха, че той е един и ни обича всички, и вместо да се обединим в едно в името на доброто, ние глупаво водим религиозни войни помежду си! Нима не разбирате, хора, че това е в плана на другата противодействаща сила? Да ни разединява, да ни настройва един срещу друг!

Опомнете се! Прогледнете! От нас самите зависи!

За първи път през 2005 година се качих сама да шофирам. Не го правех редовно, но изпитвах тръпка от това изживяване понякога, когато беше безопасно за мен. Никога от онзи ден, в който килъра изпразни пълнителя си в мен, не съм спирала да се пазя, да се оглеждам, да гледам в обратното огледало, да оглеждам покривите, балконите, кооперациите, мотористите с шлемове, хората срещу мен (особено тези с ръце в джобовите на якетата или саката си). Не съм спирала да се вирам, да оглеждам всичко и всички подозрително, да допускам всякакви ситуации. А това, мили хора, ме изхабяваше от супер концентрацията на мозъка ми.

Почивах си само в моменти на молитви. Тогава отключвах понякога и всичко наоколо се сливаше в едно.

Тогава в Истанбул трескаво търсех гроба на любимата ми героиня по романа на Пабло Загребелни "Хасаке Хурем". Тя беше пример за мен с борбеността си, със силата си, с дипломатичността си – не напразно беше станала любимата на всички султанка. От малка се възхищавах на тази жена и, слава Богу, намерих гроба и дълго се молех над него. Посетихме с Никол и Денис какви ли не исторически места. Не че не ги бях виждала преди това. Сто пъти съм била в Истанбул, но сега гледах на този град с други очи и го обичах истински – с цялата му екзотика от какви ли не хора, с цялото му величие!

Денис понякога ми превеждаше, знаеше перфектно няколко езика и се разхождахме с часове по колоритните улици и красивото крайбрежие на Босфора. А Никол весело подскачаше около нас, забравяйки понякога трагедията, която постепенно преодолявахме.

През последната година промених изцяло стереотипа си на живот. Ясно осъзнах, че щом Бог ми е дал тези послания, те трябва да стигнат до хората.

Започнах всяка неделя да ходя на църква, да общувам с такива хора като мен и това ме успокояваше и правеше живота ми по стойностен.

Един ден мой познат от църквата Марио, ми предложи да отидем на служение в квартал "Факултета", защото там, както ми обясни той, имало страхотно хваление и хората се молели много искрено. Проявих любопитство и първата неделя в 10.00 часа се оказах там, при ромите.

Кварталът им беше повече от колоритен, напомняше ми бедните предградия на Рио де Жанейро. Там тези хора си имаха своя територия и ревностно си я пазеха.

Всички ме гледаха странно и някак резервирано. На фона на техните скромни одежди, аз се откроявах като някоя гранд дама, и изведнъж съобразих, че не съм подбрала тоалета си подходящо. Нищо не искам да издемонстрирам с това, но въпреки всичко около 150 човешки очички ме гледаха недоверчиво.

Църквата беше мъничка, но претъпкана. Помолиха пастора да ми даде възможност да свидетелствам. Някои от хората започнаха да ме разпознават от екрана на телевизията, но други въобще и не бяха чували за мен. Миличките, голяма част от тях живееха толкова бедно: нямаха нито телевизия, нито радио, нито четяха вестници. Изправих се пред амвона и започнах протичко своя разказ.

Исках да разкажа на тези хора как Бог промени живота ми, и докато разказвах, от очите на всички потекоха сълзи... Плачеха съвсем спонтанно, съвсем истински: деца, жени, мъже... Пасторът... Всички. Някъде бях чувала, че циганите са много емоционални хора. През тази година ми предстоеше да се убедя в това.

Хората започнаха да разнасят слуха, че съм идвала и от този ден нататък посетих много градове и села, където ме канеха. Звъняха ми откъде ли не, най често ме придружаваше пасторът Слави със съпругата си Снежи. Бяха свястно семейство и им се доверих, защото сърцата им бяха чисти и бяха отдали живота си изцяло в служба на Бога. Тяхното семейство беше живо свидетелство как Бог е способен да преобрази живота на всеки. И той е бил силно обзет от греха, а тя дълги години е страдала от коварната болест, наречена епилепсия. Но един ден душите им се обърнаха към Бога и тя е била съвършено изцелена, а той започнал да пише песни и текстове, които още в първия момент, в който чух, докоснаха дълбоко сърцето ми. Няма да забравя онзи неделен ден, когато от устата ѝ излезе такъв силен и пронизващ звук... тя пееше и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

"Девла, бичал торо духос, акана!" ("Господи изпрати твоя дух сега!")

Тогава не разбирах техния език, но знаех, че с невероятния си тембър на гласа тя хвалеше името на Господа. Учудих се, как е възможно да пее и едновременно с това да плаче. Обикновено, когато човек пее и плаче едновременно, гласът на всеки потреперва..., но не и при нея. Тя не спираше да пронизва с гласа си пространството около цялата Църква.

Нанай те спиринав тут ме те хвали нае. Ме вогесте бари любов, ту динян!"

("Няма да престана
тебе да те хваля.
В душата ми
голяма любов ти ми даде!")

Местата не стигаха, извън църквата винаги се струпваха още и още прииждащи хора, след службата ми разказаха накратко живота си. Бяха преминали през много изпитания, за да стигнат дотук. Не бяха от ромите, които чакаха дарения отвън, не бяха от хората, които срещу разни проекти чакаха нечии помощи. Справяха се сами доколкото могат, но имаха вярата, че Бог един ден ще помисли и за тях.

Слави ми разказа, че само седмица преди мен в църквата ги е посетил и моят стар приятел Киро Японеца, чиято участ не беше по различна от моята. През 2005 година неизвестен килър беше посегнал на живота му. Куршумите засягат жизнено важни органи в тялото му и той също се е борил за живота си месеци наред, докато излезе от състояние на кома.

Година преди това следях непрекъснато информационните емисии и знаех от добре осведомени източници за неговото състояние. Но Бог и към него е проявил милостта си. Познавах семейството му от дълги години и чух по късно, че съпругата му се е молела в онези дни денонощно за него. Не само това, тя е отворила широко вратите на своя дом, за да я дарят стотици вярващи с молитвите си за живота на мъжа ѝ, бащата на двамата им синове.

В онези дни аз също много съм се молила за него и знаех, бях твърдо убедена, че той ще се изтръгне от лапите на смъртта. Исус докосна и него! Знаете ли, чета за него какво ли не, но независимо колко грешен е бил човек, независимо как е живял, всеки има право на шанс. Е, на него Господ му го даде! И слава на Бога за това! Той дава шанс на всички ни, стига ние добре да осъзнаем каква е неговата воля, след като сме получили този бонус! Никоой, никоой няма право да се разполага с живота на другия, това е в прерогативите единствено и само на Бог!

Един ден телефонът звънна и чух гласа на Киро, много се зарадвах, защото вече бях изпитала неговото страдание и дълбоко импонирах на болката му. Покани ме в тях да се видим и само след няколко дена имах възможност да го прегърна и да въздъхна с облекчение: "Благодаря ти, Исусе, за твоята огромна милост". Това си казах наум, докато плачейки, го прегръщах. Никога, ей Богу, никога не съм предполагала, че с този човек ще се срещнем при подобни обстоятелства. Виждах посребрените му коси и не можех да спра вълнението си. Имахме да си говорим толкова много... Той беше коренно променен. Пред себе си виждах мъж, който говореше зряло, стойностно и имаше осанката на мъдрец, който е надживял времето си дори. Знаех на какво се дължи и кой беше направил чудото. От този ден Киро не беше само "моят стар приятел", в неговото лице виждах брат в духа, брат, който знаеше в какво вярваме и двамата! За много от вас това ще прозвучи като приказка на Шехерезада, може би, и ще проявите скептичност, но повярвайте ми... човек, който се е срещал със смъртта и е успял да я надхитри... той знае само какво означава това.

В следващите няколко месеца посетихме заедно много църкви, той ме запозна с много пастори, засвидетелствахме чудото на Бог пред много хора.

Наближаваше Великден. Вярващите от една християнска деноминация ни поканиха да се присъединим към голямата евангелизация, която подготвяха. Разбира се, че се съгласихме. Все пак вътрешно малко се притеснявах, защото събитието се организираше на открито, щеше да има много камери, очаквах се над 7000 души. Не че не бях свикнала с това, говорила съм пред хиляди хора: по стадиони, по села и градове, но винаги по светло. Молила съм пасторите да не съобщават името ми преди това от гледна точка на сигурност, макар че понякога виждах името си по разни афиши и плакати, но сега беше различно. За първи път се появявахме заедно с него не в църкви, а на открито и то вечерно време. И въпреки че знаех, че Бог бди над мен, човешкото проговаряше в мен и ми пресъхваше устата от притеснение.

Доиде и този ден! За първи път виждах толкова хора накуп. Между тях имаше и много невярващи, които знаех, че ще ни слушат с любопитство. Винаги съм казвала, че колкото и хора да има на такива места, бих била удовлетворена да докосна дори, дори и само една човешка душа. Почти цялата църква на Слави беше там. Подкрепяха ме с погледи, жестове и усмивки. Много хора вярващи бяха дошли от почти всички евангелски църкви, от квартал "Филиповци", от Самоков, от Монтана, от Пловдив, Перник и от какви ли още не места. Имаше много автобуси, наети да извозят хората. Бяха изградили голяма сцена, където след малко дечица от Самоков щяха да пресъздадат сцени от Старият и Нов Завет. Имаше големи екрани, десетки мощни прожектори осветяваха сцената. По покрива на училището, в което се провеждаше събитието имаше хора с камери и осветителни вани. Киро седеше вдясно от мен, придружен от семейството си, а аз преглъщах и устните ми лепнеха от напрежение. Какви ли мисли не минаваха през главата ми? Бяхме толкова лесни мишени в този момент, а врагът не спеше. Нали ви казах по напред в книгата, че не бива да подценяваме онази противодействаща сила на злото, която работеше непрекъснато и даваше сериозен отпор на добрите замисли у хората?

Пиех вода през пет минути на малки глътки, но като гледах от колко пастори бяхме наобиколены и виждах в очите им подкрепата, която ни даваха, се поуспокоих. Киро излезна и започна да говори, всички бяха притаили дъх. Когато чувах какво говореше пред всички, когато виждах достойните сълзи в очите му, вече нямаше и следа от страха, който минути преди това ме сковаваше.

Дойде и моят ред... Отприших такива скрити сили у себе си! Говорех и плачех, говорех и се молах... Тръпки ме побиваха, когато хиляди хора повтаряха след мен най-великата от всички молитви, онази, която преди време бях прочела на 228 езика.

"Отче наш, който Си на Небесата,
да се свети Твоето Име,
да дойде Твоето Царство,
да бъде Волята Твоя,
както на Небето, така и на Земята".
(Евангелие от Матей Гл. 6, ст. 9-13)

Знаете ли, хора, каква енергийна бомба е това? Знаете ли мощта на думите, които в такъв момент вярващите хора отправят към небето? Имате ли идея каква е силата на молитвите, които се отправят в подобни моменти? Добивате ли сега представа, какво мощно средство са думите, които изговаряме едновременно?

В мрака, под светлината на прожекторите, хиляди хора повтаряха след мен:

"Исусе! Обичаме те!
Исусе! Спаси ни!
Влез в живота ни и запиши завинаги
имената ни в Книгата на Живота!"

Благодарение на хората, които направиха възможно това – епископите Сашо Тодоров, Стефан Банков, пасторите Стефан Колев, Живко Денчев, Пламен Петров, Емил Камбуров и много други. Благодаря им, че ни дадоха привилегията в онази нощ да влезем в сърцата на всички, които бяха там!

Времето течеше и ние с Никол бяхме чести гости на много места. Слави имаше навика да снима всяка една подобна проява, и не за да отчита дейност пред някого, защото и такива видях във времето, а да гледаме честичко онези мигове, той вълнуващи за нас, когато понякога се събирахме. Боже, боже, ако някой ми беше казал, че ще приема в сърцето си като мое семейство толкова много роми, нямаше да му повярвам! Не че съм расистка – не, аз съм толерантна към цвета на всякакви човешки кожи и не правя разлика, но въпреки всичко...!

Преди да ми се случи всичко това бях адски капризна: обичах само лукса, отсядах само в скъпи хотели, а сега се хранех на една маса с тези хора. Спях, където ни поканеха и не се притеснявах от това ни най-малко. Където и да ходех, хората ме гледаха с много любов и ми подаряваха искрените си молитви за щастие и благоденствие. След службите се струпваха около мен и всички протягаха ръце да ме Докоснат, като че ли виждаха в това някаква надежда и опора.

Ако знаете, колко мъка видях по тези места? Колко нищета и колко страдания! Нищо не исках, само се надявах поне с мъничко да им помогна, и изглежда успях! Съдя по писмата, имейлите, есемесите и стотиците покани да гостувам на хората и до този момент, но аз имах и свой живот.

Пред мен стоеше отговорността да отглеждам детето си. Имах и други приятели, с които излизах, и с които споделях ежедневието си. Живеех нормално като всички хора, работех върху моите творчески проекти. Често давах интервюта откъдето ми звъннаха и гостувах в предавания, в които ме канеха. Много хора след това ми звъннаха и търсеха помощта ми и съм се старала да откликна на всички, въпреки ангажиментите си и довършването на тази книга, която изцяло ме поглъщаше понякога.

Изпадала съм и в трудни моменти, защото ръката ми се нуждаеше от операция, и все няхах сили да отида и да махна проклетите жезла, които ограничаваха движенията ми. Често получавах подкрепата на един приятел, доктор Гайс, с когото Вили преди време ме беше запознала. Станахме добри семейни приятели, аз също му се доверих и като на лекар. Беше много добър стоматолог и само той изтърпяваше нервите и сълзите, които проливах, сядайки на зъболекарския стол. Понеже изпитвах ужас от зелени престилки, често когато ходех в кабинета му, го карах да ме работи мен и Никол цивилен. Молех го да изключва луминисцентното осветление, защото от тези лампи ме побиваха тръпки. Работеше толкова внимателно и изтърпяваше всичките ми капризи, защото ме разбираше. В очите му четях съпричастността му.

Същото разбиране срещам и от друг наш приятел Махер, с който често се събирахме у тях, на вилата, или в различни заведения. Допадаха ми техните съпруги Диана и Мария, децата ни се събираха почти през ден.

Диана беше жена, която наистина ме разбираше, тя също беше майка и влизаше често в положението ми. Много я харесвах като човек, защото, освен че беше много красива, тя беше и безупречна майка на невероятното дете Зейн. А той пък беше моята слабост, страшно му се радвах и обичах. Може би защото не успях да родя второ дете, а сега и малкото време, в което бях до него, ми напомняше за неосъществената възможност от една страна и за отдавна изтеклото ми време, съдейки по биологичния ми часовник.

Мария, съпругата на Махер, много ми допаднаше. Толкова ѝ се възхищавах на интелигентността, на съдържаността и на умението да създава само красиви неща. От нея лъхаше на финес и класа. Тя беше жена, която е преминала през школата на живота и знаеше отлично какво иска от него и как да го постигне.

А дъщеря им беше най добрата приятелка на Никол. Често си шушукаха, често си споделяха техните тайни настрани от нас. Много я обичах, защото в нейно лице виждах себе си като млада и се надявам, че с твърдия си характер един ден ще стане достойна заместничка на своя баща.

Радвах се, че имам такива приятели и благодарях на Бог непрекъснато, че ми даде тази възможност, защото тяхната човешка етика съвпаднаше с моята, а такива отношения отдавна бяха станали дефицит в нашето объркано общество. Бяхме и все още сме като едно голямо семейство и често, когато ми се е налагало да отсъствам, те се грижеха за детето ми. Отрупвах я с вниманието и любовта си, обичах я истински, а това ме успокояваше като родител, защото можех да разчитам на тях.

И въпреки, че Гайс и Махер изповядваха ислям, различията в нашите вери не ни отдалечаваше, напротив човешкото в нас ни свързваше, отлично знаехме какво е да си стъпил здраво на земята. Дори и факта, че Махер беше на светлинни години преди нас във финансово отношение, не ни правеше по различни един от друг.

Бях щастлива, че ги имам до себе си, защото истинското приятелство е привилегия, дадена на тези, които умеят да го ценят!!!

В общуването ми сред вярващи хора имаше възможността да се запозная с един невероятен човек – апостол Георги Бакалов. Името му беше широко разпространено сред християните, защото в годините, в които е било най трудно да се идентифицираш

като последовател на Исус, този човек е бил жестоко репресиран от тогавашните властимащи.

Възхищавах се от това, което е изтърпял, проповядвайки името на Бога. Изпъкваше с доброта и интелект, висока култура и невероятна етика. Беше положил основата на една реформирана църква, в чиито редици видях изключително интелигентни хора. Умееше да проповядва с такова обаяние, че времето на службата при него минаваше неусетно.

Изглеждаше млад и се изненадах, когато в залата на НДК се запознах с неговата съпруга Уанда и трите му прекрасни дъщери. Имаше страхотен размах и много последователи от цялата страна. На една част от тях скоро гостувах в Стара Загора, където бях радушно посрещната и изслушана с огромно внимание.

Тук е мястото да спомена и огромната подкрепа на братята Митко, Павката и Жоро от ББЦ. Благодат, с пастор Иван Ядков, които често идваха при Слави и проповядваха с много плам и вдъхновение. На моменти ни е било толкова трудно и тогава винаги са били до нас, в точното време и на точното място.

Същата подкрепа срещам и от момичетата от салон "Елеганс", които ми помагаша с молитвите си, от Иво, който често ми помагаше, когато оставах сама със спомените си, от пасторите на много църкви, които се молеха за мен искрено и ме благославяха.

През цялото време от всичко, което видях до момента, ме болеше само от едно за различията между християните – православни, католици, протестанти с всичките им Деноминации... За Бога, хора! Какво пропускаме? Къде грешим?

Защо вместо ние да помогнем на всички политици да повярват в Бога, допускаме те да правят политика от нашата вяра? Нима Бог не е един за всички? Нима Исус не отдаде живота си за всички ни?

Отговорът на тези въпроси ще се надявам да си дадете сами, прочитайки тази книга. Оставям ви го за домашно и се надявам да не посраим нашият Учител, онзи, който жертва себе си за всички ни на кръста и който ни завеща най-големият урок от Училището на живота!!!

VI ЧАСТ

НАУКАТА В ПОДКРЕПА НА РЕЛИГИЯТА

"Всеки, който е започнал сериозно да се занимава с наука, разбира, че в законите на Вселената е изявено духовно същество, много по висше от човека, духовно същество, пред което ние с нашите човешки сили трябва да се смирим".
(Алберт Айнщайн, немски учен физик.)

Искат ли коментар тези думи, скъпи читатели? А и нека още веднъж акцентирам от кого са казани... От самият гений на XIX век – Алберт Айнщайн, чиято "Теория на относителността", както и "Квантовата теория", станаха най-значимите научни концепции на XX век. Нима не е феноменално, че редица учени, видни теоретици, доктори на какви ли не науки, професори, академици, през последните години реабилитираха понятието БОГ в нашите представи.

Това е факт и аз съм много щастлива от това, защото светът ни е пълен със скептици и атеисти, които не виждат по надалеч от собствения си нос и живеят в един измислен, техен илюзорен свят. За съжаление това са тясно скроените хора, които не само че не вярват в нищо, но и нямат желание да променят своите възгледи. Е, аз съм

от другата половина, които не само вярват, но и съм една отчаяна ентузиастка, която от позицията на "видяла" иска искрено да помогне на "незрящите", защото ако не мога да им помогна да "прогледнат", то поне мога за миг да докосна сърцата им и да ги накарам да се замислят...

Защото за нас, всички живи същества на тази планета, ни е присъщо да се раждаме и да умираме. Всеки от нас се стреми да проумее смисълът на своето човешко съществуване, всеки от нас иска да проумее своето предназначение и своята мисия. Всеки един, навярно, поне един път в живота си си е задавал въпросите откъде произлизаме, дали след смъртта си човек изчезва напълно, това негова воля ли е или става по волята на друга, много по висша сила? Има ли я всъщност нея и това дали наистина се дефинира в понятието Бог.

Отговор на тези въпроси ни дават не само древните писания, но и съвременната наука, с всичките си постижения, в които трябва да се вслуша цялото ни човечество, ако искаме да оцелеем като такава.

За живота, за смъртта и за Бог говорят редица изтъкнати личности още от най древни времена: като великият Адепт Хермес Трисмегист, който е разполагал със значителен обем информация. По късно систематизирани знания за същността на човека, неговата природа и заобикалящият го свят, започват да дават пророците още през V век преди Христа.

Всички те са имали способностите да черпят от безкрайното информационно поле на Вселената, без каквито и да било лимити или ограничения. Искам да обърна вниманието ви към книгата "Новото мислене на императора" на английския физик теоретик Роджър Пенроуз, в която математически той строго доказва, че появата на нови знания не е възможно без помощта на някаква висша сила!

Или си мислите, че видни откриватели и учени са били толкова гениални сами по себе си, че сами дават началото на нови открития, нови закони, нови постижения? Грешите! Това става само по волята на онази висша сила, която диктува всичко. И са много малко истински привилегированите, на които се дава шансът да бъдат наистина пионери в своята област.

Още в ученията, останали от древно египетската цивилизация, се засягат всички въпроси, които вълнуват и днес нашите учени, а и почти цялото ни човечество. Според много от съвременните учени универсалната философия на Хермес и нейните принципи трябва да стане основа и методология на съвременната наука.

Не по малко научаваме от ученията и заветите на великите Буда, Мойсей, Зороастър, които са дали началото на религии, имащи безброй последователи и до наши дни. Но най много привърженици по света има Божият син Исус Христос!

Той е дошъл, за да даде на хората понятието за любящия и всепрощаващ Бог, посредством своето гениално учение, което завладява все повече сърцата и умовете на хората по целия свят. Исус разкрива висшата тайна пред човечеството за неговото духовно развитие, за общуването на всеки човек с Бога!

Във всички религии Бог е вечен и всемогъщ, всяка религия има свои канони и древни писания, които се следват от последователите ѝ, защото именно и точно религиите се занимават с целия човешки живот от самото ни раждане та до смъртта. Хиляди години хората са търсили отговори на въпросите откъде произлизаме, каква е вселената, която ни заобикаля, въпроси за природата и нейните закони. Хилядолетия наред нашите предци са били в търсене на истината има ли Бог и кой е той???

Всъщност, знаете ли, както науката и религията са вървели ръка за ръка преди триста години, така ние, цялото човечество, трябва да направим възможно това и в наши дни. Защото и досега са останали отломки от огромни исторически паметници, различни артефакти, древни свитъци и мъдри послания, в които откриваме в нашето

съвремие изненадващи научни истини, свидетелстващи за древни цивилизации, високи технологии, закони, много научни факти в областта на астрономията, геофизиката, биологията и медицината.

Макар и не на съвременен език, всички те говорят за това, което ние днес четем в много научни трудове. Тези стари артефакти са намерили място в някои от най-важните закони на съвременната наука законите за термодинамиката, законът за запазване на енергията, законът за ентропното нарастване, за триединният характер на Вселената и сложните взаимоотношения между материя и енергия, пространство и време.

Нима можем да отменим с пренебрежение или безразличие всички древни доказателства!!!

Нека да си припомним за най-обемистото тайно писмо на света, от което една стотна част е разчетена и разгада на "Тибетският Канджур". Там се говори за "Бог, който е слязъл на Земята"... Същото откриваме и в индийският национален епос "Махабхарата" отпреди шест хиляди години. А посланията на днешните Догони в джунглата?

И пак за същото свидетелстват клинообразните текстове от Ирак отпреди пет хиляди години. В тези древни 12 плочки се намира "Епосът на Гилгамеш", който е абсолютно подобен на най-свещеното в момента писание Библията! Нима можем да подминем свитъците от Наг Хамади Египет, открити през 1945 година или тези от Кумран Мъртво море, открити през 1947 година, датиращи от преди две хиляди години и чиято автентичност е доказана по няколко научни метода? А какво да кажем за откритието на Хайнрих Шлиман през 1864 г., когато беше открито съкровището на Приам от легендарната Троя? А скалните рисунки на почти всички континенти, а фреските в толкова религиозни храмове по света, а картите на Пири Райе от XV век, които с точност показват разположението на континентите и в наши дни? А пирамидите!!! Ах, тези величествени пирамиди, пръснати навсякъде по петте континента египетските колоси в Гиза, мистичният Сфинкс, пирамидите в Китай, тези в Южна Америка? Храмовите комплекси в Стоун Хендж, Баалбек, Карнак, Великденските острови и фигурите на него, стоящи там от незапомнени времена, платото Наска Перу и колко още такива древни паметници, говорещи само за едно, за исконният стремеж на човека да търси себе си и своята природа тук на Земята и там горе на Небето, за връзката му с Бога.

Всички тези места, които ви изброявам са малка част от онова, което световната съкровищница е запазила. Всички те са с доказана историческа и фактическа стойност и във всички тях се дава израз на вярата в Бог, който е и източникът и целта на живота, всички те са обвързани с религията, независимо каква е тя.

Да, скъпи хора! Кажете ми защо днес не си задаваме такива въпроси, каквито са си задавали древните, нима забързани в нашето ежедневие съвсем сме загубили вярата, нима ни е безразлично бъдещето на нашите деца? Ще кажете, защо пък бъдещето? Защото без вяра, без любов, без духовност ние всички сме обречени.

Това са отдавна доказани истини, които обаче някои са се постарали преди хиляди години умело да ги скрият от нас и да сключат сделка с "тъмната страна" и да разиграят невероятен исторически спектакъл, зад чиито кулиси стоят и До днес. Нима това не е сделка на голямата сцена от живота, на цялото човечество, което и до днес се манипулира от шепата хора, които наричат себе си "посветени" и се считат за "богоизбрани"???

Днес по света има много религии, някои от които датират от преди хиляди, хиляди години. Ето ви и една малка статистика с приблизителни стойности: християните в света са около 2 000 000 000, изповядващите ислям 1 500 000 000,

изповядващите индуизъм около 850 000 000, изповядващите будизъм 400 000 000, изповядващите сикхизъм 20 000 000, изповядващите юдаизъм 14 000 000, изповядващите конфуцианство, джайнизъм, шинтуизъм и бахаите общо са около 3, 4 000 000. Още около 100 000 000 са с местни религии...

И всички те проповядват за вярата в Бог. Някои от тях го наричат Аллах, други Буда, трети Вишна, Яхве, Исус...! Но защо всички ние не искаме да обединим своята вяра и да признаем, че той е един на всички ни?

Той е нашият Създател! Той е дал живота на всичко около нас! И независимо как ще го наричаме, трябва да признаем, че той е Единственият и Вечният! И че онова, което ни разединява във вярата, не е от него, а от противодействащата сила на злото, която ние всички еднакво наричаме Сатана.

Дълбоко в сърцето си аз лично съм приела Исус Христос за Син Божи и за мой личен Спасител, защото зная, че това е правилният път, по който ще спася душата си. Но моят зов е за толерантност един към друг, защото нито аз, нито армия като мен ще можем да преобърнем вярата на останалите 4 000 000 000 хора по света. Но поне можем да опитаме и да се постараме да бъдем добри, и да се обичаме, защото другото, което назрява, особено в последните години, е война – духовна война, някои от които наричат "Свещена", и която не е необходима никому.

Мили хора, осъзнайте се, проявете любов към ближния до себе си и не се отдавайте на провокацията на шепата властимащи, които преследват собствените си интереси. Докато не разберем това, ние сме обречени от грозящата ни опасност, обречени са децата ни, а на това, за съжаление, сме свидетели вече доста по често през последните години.

Но нека се върна на някои научни доказателства за съществуването на Бог. Извинете ме, че така се отплесвам в обръщенията си към хората, но на мен наистина ми е мъчно като гледам колко хора умират ежедневно по света, вследствие именно на такива религиозни конфликти!

Науката и религията вървят през последното столетие все по близо ръка за ръка. За съществуването на най-висшата сила говорят вече много учени и поднасят на света своите доказателства едно след друго.

Един от изтъкнатите авторитети в областта на космологията и астрофизиката Франк Типлар, пише в своята книга "Физика на безсмъртието": "Имануел Кант твърди, че в метафизиката има три фундаментални въпроса – съществува ли Бог, притежаваме ли свободна воля, има ли живот след смъртта? Аз отговарям и на трите с ДА."

Изтъкнатият руски учен академик Шипов през последните тридесет и пет години от живота си се е опитвал да формулира "Общата теория на полето" или да открие "формулата", която да описва целия свят, и от която произтичат всички останали научни истини, и успява. Той създава "Общата теория на полето", теорията за физическия вакуум, в която обяснява вещественият и финият свят, и всички негови прояви чрез езика на формулите и строгата научна логика. В какво се състои заслугата на академика.

Всички ние знаем, че структурата на света се състои от четири нива: твърди тела, течности и газове, полета и елементарни частици. Теорията на Шипов математически и точно определя, че нивата на съществуване са седем. Четирите, съставляващи грубият материален свят, и останалите три нивата на финият свят. Петото – на физическия вакуум, шестото – на първичните торзионни полета, а седмото на АБСОЛЮТНОТО НИЩО. Ето и неговото изказване по повод последното ниво:

"От гледна точка на формалната логика "Абсолютното нищо" сякаш е лишено от съдържание. Ето защо сме принудени да го описваме със специфичните термини като СВРЪХРАЗУМ, понеже това ниво от свръх възможностите, по неизвестни засега

причини, е способно да създава от самото себе си първоначалните планове. Ето защо го определям като максимално устойчиво ниво на реалността. Аз говоря не за митичното или хипотетично явление, а за чисто физическото. Всичко в този свят изчезва, но това ниво остава винаги. То е вечно. От него започва абсолютно всичко и с него абсолютно всичко приключва. Светът на висшата реалност е свят на плановите, законите, отношенията между елементарните материи. Ще отбележа, че те дори са по устойчиви от самата материя. Твърдя, че има нова физическа теория, създадена вследствие развитието на представите на Айнщайн. В него се появява такова ниво на реалност, чийто синоним в религията е БОГ реалност, която притежава всички признаци на Божественото. Аз само твърдя това и го доказвам, но нищо повече. Нямам представа как е устроено това божество, но то съществува реално. Не е възможно да го опознаем и изучим чрез нашите методи. Освен това науката не доказва, а само посочва реалното съществуване на Бог. Тя и не претендира за нещо повече".

Много международни учени отдават своя принос и доказват със своите теории онова, за което академик Шипов говори. С този важен проблем на XX то столетие са се занимавали умове като: Дирак, Картам, Клифърд, Нюман, Айнщайн, Акимов, Казанчиев, Шкатов и много още. С други думи, учените все по често и по често стигат до извода, че материалната Вселена е създадена целенасочено от разума, посредством Словото информацията Logos, че всичко естествено е създадено от свръхестественото.

Както казва Йоан в своето "Откровение":

"В НАЧАЛОТО БЕ СЛОВОТО И СЛОВОТО БЕШЕ У БОГА. И СЛОВОТО БЕ БОГ. ТО В НАЧАЛОТО БЕШЕ У БОГА. ВСИЧКО ЧРЕЗ НЕГО СТАНА И БЕЗ НЕГО НЕ Е СТАНАЛО НИЩО ОТ ТОВА, * КОЕТО Е СТАНАЛО. В НЕГО БЕ ЖИВОТЪТ И ЖИВОТЪТ БЕ СВЕТЛИНАТА НА ЧОВЕЦИТЕ".

(Евангелие от Йоан 1:1-5)

Не говорят ли за едно и също академик Шипов и пророка Йоан?

И тъй като свръхестественият Бог е разумен, притежава сила и действа според план, такива качества има и създадената от него Вселена. Затова не е случайно, че на всички равнища на Космоса на субатомно и атомно, на ограничено и неограничено, на животните и човека, на Луната, Земята, Слънцето, звездите и галактиките се наблюдават поразителни организираност и рационалност, което може да се обясни само с преднамерен и творчески акт. Т.е. разумът преди материята, Богът преди човека, планът и замисълът преди Творението. Фактите упорито говорят, че светът, неотделима част от който е и нашето съзнание, е организиран по фино, красиво и обмислено, отколкото може да ни се стори на пръв поглед.

А сега ще цитирам друг академик Юзвизин, който по подобие на пророка Йоан и по подобие на цар Давид казва относно Сътворението: "Благодарение на информацията се появява Вселената възникват галактиките, планетите, Земята и животът на нея".

Учени, академици, математици, физици, носители на Нобелови награди потвърждават едно, че Мирозданието е единно и се развива по определен план на Твореца, под ръководството на Съзнанието, което е най висшата форма на развитието на информацията, която, както казват те е: "Вездесъща, тя е вътре в нас, извън нас и в цялата Вселена, това е универсалното начало на всички начала, в природата и обществото".

И това се отправя като послание към света от трибуните на световните форуми, на научните общности, от международните Академии на учените. Всички те потвърждават научно ПЛАНЕТАРНИЯТ ИНТЕЛЕКТ, който ние обикновените хора, без да имаме титли и звания, наричаме БОГ!!! НАШИЯТ БОГ!!!

В този Бог ви моля да повярвате! И за него да не търсим научни доказателства, закони, теории, трактовки. Достатъчно е само да отворим сърцата си и да прочетем в Библията, и Той ще ни разкаже за себе си, за това, какви трябва да бъдем, за да останем такива, каквито самият Той ни е създал!

VII ЧАСТ КЪМ ВАС

Скъпи читатели!

Позволете ми да спра дотук! Позволете ми да ви благодаря за това, че прочетохте моята изповед, която е частица от моя живот! Скъпо платих, за да изпиша тези редове, повярвайте ми, много скъпо заплатих, за да стигна до тези житейски истини. Да! Заплатих с живота си, но затова пък Бог ми даде възможност да живея, за да изпълня своята мисия да споделя всичко това с вас.

Нека то да бъде вашето символ верую, защото това е възхвалата ми към Бога, моето огромно и човешко БЛАГОДАРЯ към този, който ми върна живота. Казано с много любов, извиращо от сърцето ми!

През много страдания и болки преминах, преодолях твърде много препятствия, падах и ставах, но вярата в Него не ме напускаше. Вярата ме изпълваше и не абдикирах, не се предавах.

Сега осъзнах значението на Мъдростта и Знанието, но трябваше да премина през много изпитания, за да стигна до най голямата тайна на нас, малките хора по Земята.

Дали ще можем, скъпи приятели, да стигнем някога величието и космополитността на нашите предшественици, или ще дадем път на лошото в сърцата ни и ще се самоунищожим от натрупаната отрицателна енергия на Планетата?

Жалко, че ние хората рядко си задаваме тези въпроси, жалко, че позволяваме да ни манипулират и сме станали жертва на нашето его, защото светът се разтърсва ежедневно от драматични събития, вследствие на големи политически сделки и задкулисни игри. Затова и ще понесем гнева на природните стихии...

Ето затова искам да кажа на хората, че Бог наистина съществува, и че трябва всеки от нас да се замисли как живее и какво върши, защото, вярвайте ми богоизбрани няма! Там където бях и откъдето се завърнах всички са равни. Няма власт, няма пари, няма коли, няма суета, няма бедни, няма богати, няма бели, няма и черни, там всички сме подвластни на Него на Създателя на Вселената. Би било глупаво да си мислим, че няма такава сила, след като виждаме природните закономерности. Рано или късно всички отиваме там, защото всяко начало си има и край защото така е устроена Безкрайността. От този край се ражда ново начало и само той, Създателят, има правото да го променя.

А ние?

Ние просто трябва да позволим да върши Волята си, съобразявайки се с неписаните човешки закони. За да можем да получаваме храната си, за да можем да прощаваме и да получаваме прошка, за да можем да устояваме на изкушенията. За да бъде унищожено злото, за да има винаги човечество, за да го има Бог с цялата си святост, могъщество и величие, защото ние сме част от него!

Хора!

Време е да си зададете и вие тези въпроси: кои сме ние, откъде идваме и накъде сме се запътили?!

Време е да култивирате чувствата си, време е да се убедите, че Бог наистина съществува и не е необходимо да чакате трагедията или шока в своя живот, за да повярвате в Него!

С тази книга ви подарявам молитвата си към всеки един от вас, с тази книга ви подарявам любовта си, цялата си човешка любов, защото на това ме научи Божият син Исус Христос!

Да обичам всички и да раздавам частица от СВЕТЛИНАТА, която видях след "СМЪРТТА СИ"!!!